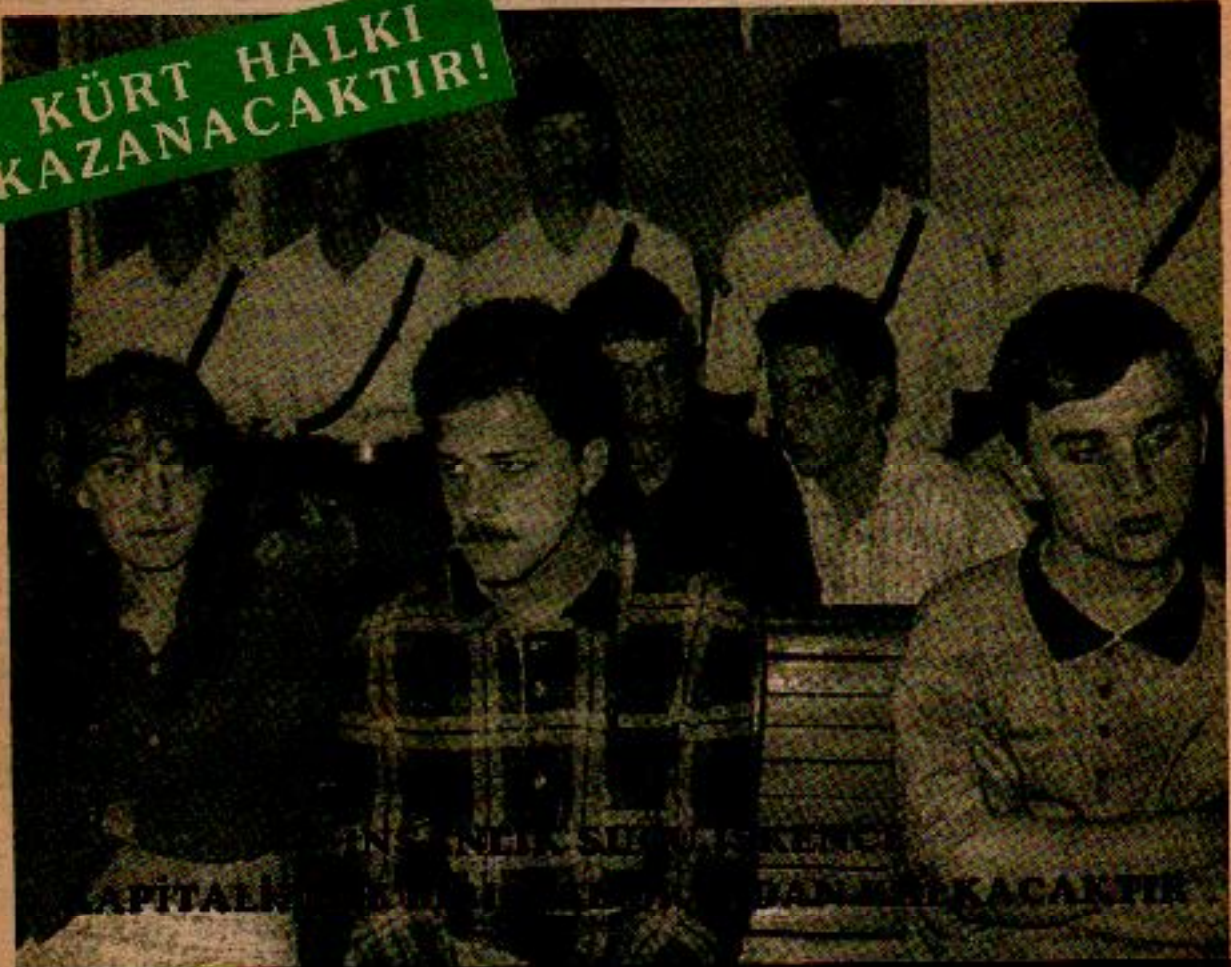

DEVİRİM İÇİN

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMERİN OLACAK!..

**KÜRT HALKI
KAZANACAKTIR!**

KI BA YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin öncülüğünde kendi tarihlerini kendileri yazmak için savaşa giriştiler. Kübalılar çok kısa süre içinde devrimci savaşların kaderle tanışmışlardır.

Sayı: 3

REFORMİST İMPÖRÜNİST 1 MAYIS VE DEVİRİMCİ 1 MAYIS

1 Mayıs, bizlere, halayla-
rın, vekiip, Türklerin
söylencesiği bir bayram
günü değildir. henüz, Tür-
kiye ve Kürdistan prolet-
aryası, bayram yapma-
nın devrimde değildi. Bay-
ramlar, sermaye egemen-
liğinin devriminin ar-
dından yapılmıştır.

DEVİRİMCİ İÇ SAVAŞIN GELİŞİMİ

Buğaya iç savaş emek-
çi yığınları karşı en stasi-
ce planlarla ve en geniş
mucabukatta başlatıldı.
Te savaşı bazıları, te-
mel etken, egemen sınıf
tekeli burjuvazinin içle-
de bulunduğu ekonomide
ve siyasal baskıların de-
rinliğidir.

Sayı: 3

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 2 / 6 Mayıs 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtdışı
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık 2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeli Şubesi 1047 90900 662274

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
E.Faahoglu İşhanı D 53
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepebek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Stangerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Banka
Gürtaz Offset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Sana,

Yeni sayımızda Merhaba diyebilmenin sevinci, coşkusu, içindeyiz. İçten, samimi, devrimci duygularla tüm okurlarımıza yeniden Merhaba!

Çok yoğun bir şekilde yaşadığımız Mart ayını geride bırakırken 1 Mayıs'ı merhaba diyebilmenin onuruna yaşıyoruz. 1 Mayıs Alanı Taksim, 'Onurdur, Gelenektir, Kavga'dır' şiarıyla 1 Mayıs'ı karşılayan Leninistler, söz ve eylemin tutarlılığı, devrimci irade ve sorumluluk bir kez daha sınandı ve Leninistler bu sınaadan çelikleyerek çıktı. Dosta güven ve yol gösterici, dağımana korku ve panik yaşattılar. Bu yıl iki 1 Mayıs vardı. Biri, hepsi bir yerde, diğeri olması gereken yerde Kırmızı Meydan'da.

İşbirliği, tekelci faşist devlet bir kez daha Kürt Halkına kıyama girişiyor. Güney Kürdistan'a Cumhuriyet tarihinin en büyük saldırısı gerçekleştiriyor. Elli binin çok üzerinde güçle özgürlük mücadelesini bastırarak istiyor. En acı verici silahlarını kullanıyor, çözümsüz kalıyor. Çözümü "sol sosyalist" hareketi çözmekte görüyor. Sendikalar, DKÖ'ler ve sol, sosyalist hareketleri insanlık tarihinin utanmazlık abidesi oluyorlar. Ezen ulus devrimcileri, işbirliği hain Kürt hareketler, tarihin kara sayfalarında yerlerini alıyorlar. Bir kez daha uyarıyoruz, İnsanlık tarihi herkese hak ettiğini verecektir, zira tarih affetmez.

İşbirliği tekelci burjuvazi ekonomik, politik krizine çözüm arıyor, çözümsüz kalıyor. Ne yapacağını şaşırtıyor. Devrimin yakıcı ateşini söndürmeye çalışıyor ve elini sendikalara, DKÖ'lere, tüm reformist, oportünist aktörlere uzatıyor. "Barış" diyor, "hemen şimdi barış" diyor. Biliyor ki, yarın çok geç olacak. Ve eli boş kalıyor. Burjuva sendikalar ve "sol" anlayışlar, burjuvazinin eline sarılıyorlar ama, bilmiyorlar burjuvaziye elini veren kolunun anlamına geliyor. Bir kez daha burjuvaziye güven, emekçi halklara ihanet anlamına geliyor. Oysa henüz uluslararası burjuvazinin Peru'han Tiyoac Amaru gerillalarına gerçek yazını nasıl gösterdiğini unutmamak. Fujimori'nin söylediği söz anlamlıdır: "Silahlar ensenize dayanmışken pazarlık yapamazsınız ki." başka söz gerek kalıyor.

Devrimci duruş ve iç savaş surları ayırıştırıyor, netleştiriyor. Burjuva sendikalar ve burjuva sol, iç savaşta burjuvazinin yanında yer alıyor. Leninistler, uzun, hard, kağıtlı iç savaşta daha bir bilenmiş, donanmış bir şekilde yükseliyor ve son sözüne en başta söylüyor. "YA DEVRİM YA ÖLÜM!"

Bu şiarla yola çıkan Leninistler, barışın yolunun başarısızlıktan geçtiğini ısrarla, inatla söylüyor. Söylemeye devam edecek. Devrimci iç savaş cesaret, fedakarlık ve yaratıcılık istiyor. Leninistler buna uygun davranıyor, bedeller ödüyor. İşbirliği faşist devlet, işkenceye, katliama kaybetmeye dönmüyor. Biliyor ki, başka türlü çarılabilir. İşte bu nedenle çocuklarımıza, kardeşlerimize, yoldaşlarımıza insanlık dışı işkenceler uygulanıyor. 23 devrimci genç yoldaş: "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganıyla haykırıyor.

Ya Devrim Ya Ölüm!

Gelecek sayımızda buluşmak dileğiyle.

KÜBA:

YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Özellik 1959'da zafere ulaşan Küba Devrimi'nin 38. yıldönümü. Küba Devrimi üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen, tarihsel önemi, esinleyici özelliklerini halen koruyor. Devrimin önemini korumasının sebebi proletar devrimler çağını sürmesidir. Burjuva egemenliğini devirmek isteyen her halk, diğer halkların kendisinden önce yapmış olduğu devrimlerden yararlanır. Zafere ulaşmış her devrim, daha sonraki devrimler için kazanılmış birer mevzidir. Birleşik devrimi başarmak için yıllardır savaşan Kork Halkı, Türk Halkı ve Türkiye'nin bütün ezilen halkları, daha önce başarılmış olan Küba Devrim deneylerini özümleyecek, bu devrimin evrensel niteliklerini kendi savaşına aktaracaktır. Küba Devrimi 38 yıl sonra da zaferiyle olduğu kadar, gerçeklesme biçimiyle, deneyleriyle, en önemlisi devrimdeki evrensel nitelikleriyle bütün önemini korumasına devam ediyor.

Devrim üzerine bir şeyler söylemenin en iyi yolu yine bir devrimi incelemektir. İncelenmesi gereken toplumsal ve ulusal devrimler ise, en vizyörlü ortalamadan bu yana çokça ortaya çıkmıştır. Her devrim zafere ulaşan ya da yenilgiye uğrayan olsun, milyonlarca insanın düşüncelerini, öfkelere, duygularını, işlemlerini ve hedeflerini ortaya koyar. Bir devrimi incelemek demek; milyonlarca insanın birlikte yaratıldığı ortak eseri incelemektir. Çünkü her devrim milyonlarca insanın ortak eseri olabilir yalnızca. Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin önderliğinde, kendi tarihlerini kendileri yapmak için savaşın giriştiler. Kübalılar, çok kısa süre içinde devrimci savaşlarını zafere taşıdılar ve Küba, yine kısa süre sonra Sosyalist Küba oldu. Sosyalist Küba, tam 38 yıldır yaşıyor. Küba Halkı, 38 yıl sonra bile incelenen, örnek alınan bir devrim hediyesi etti dünya halklarına.

Devrimci ve Sosyalist Küba, Latin Amerika'da, Paris Komün'ünün geçen

yüzyıldan Avrupa'da oynadığı tarihsel rolü oynamıştır. 1871'de Paris'te yenilen uluslararası proletarya, 1917 Ekim'inde Rusya'da ve 1959'da Küba'da zafere elde etmiştir. Komünçüler, yüzyıl önce Avrupa burjuvazisine başkaldırdı. Küba halkı da ABD emperyalizmine, işbirliği Latin Ameri-

ka Diktatörlüklerine başkaldırdı. Fransız ve Avrupa burjuvazisi, Komünçülerini kuşatarak, Komün'ün düşmesini sağladı; ABD emperyalizmi ve yenilmiş Küba karşı-devrimcileri de Sosyalist Küba'ya devrimci için, askeri, ekonomik ve politik kuşatmaya başvurdular. Komünçüler gerici Avrupa'nın orta yerinde uzun süre ayakta kalamadılar. Ama sosyalist Küba, emperyalist-kapitalist dünyanın kuşatması altında, uluslararası devrimci proletaryaya hareketinin fiş desteğiyle tam 38 yıldır ayakta. Bu anlamda, Küba Devrimi ve Sosyalist Küba varlığıyla bile dünya halkları için devrimci bir rol oynuyor.

Tarihi Komün 1871'de yenildi, ancak yüzyılımız içinde onlara komün ortaya çıktı. Kapitalizm bir üst aşamaya olan emperyalizm aşamasına ulaştıktan sonra, emperyalizm, bağımlılık ilişkileri temelinde kurulan yeni sömürgecilik sistemi ile kapitalizmi bütün dünyaya doğru geliştirdi. Emperyalizmin başka özelliği; sermaye ihracını, Emperyalist ülkeler, bütün dünyayı mali merkez etikleri altına aldılar. Egemenliklerini kurularak, Böylece emperyalizm, gittiği her yere temel niteliği olan kapitalist ilişkileri de götürdü. Süreç içinde kapitalizm dünyanın birçok ülkesinde egemen duruma geldi. Bu da iki uzlaşmaz sınıf olan proletarya ile burjuvazinin arasındaki sınıf savaşlarının bütün ülkelerde görülmesine yol açtı. Emperyalist ülkeler, yeni sömürgecilik sistemi sonucu, elde ettikleri soygun sayesinde, kendi işçilerini satın aldılar, suni yollardan kendi ülkelerindeki toplumsal devrimleri geçiktirdiler ancak, kapitalizmin temel ilişkilerini gittikleri her yere götüren emperyalizm, böylece bütün dünyayı devrim alanlarına çevirdi. Emperyalist ülkeler helki kendi Komünlerini içeride engellediler, ancak bu komünleri bütün dünyada yaygınlaştırdılar. Emperyalist kapitalist sistemi yıkaacak devrimci ogeler, bütün dünyada kendini göstermiştir.

Her ülke farklı zamanlarda ve farklı biçimlerde Sosyalizme geçecektir, ama mutlaka geçecektir.

KÜBA DEVRİMİNİN GERÇEK YOLU: DEVRİMCI SAVAŞ YOLU

Küba Devrimi, kendinden önceki bütün devrimlerin yollarına uygun gelişti. Eski toplumun bağrında doğmakta olan yeni toplumu, dış müdahale yani zor yoluyla kurdu. Zor yöntemlerinde, Küba'ya özgü yanlar olmakla birlikte, evrensel yasalara uygun uygulanan devrimci zor Küba Devrimi'nin kaldıracı oldu. Küba'da faaliyette bulunan ve kendilerine 'sosyalist', 'ihlalcı' vb. adlar veren birçok politik hareketten farklı olarak bütün devrimlerin ortak yasağı olan, siyasal zor yöntemlerine dayanan Fidel Castro ve Che Guevara önderliğindeki silahlı devrimci hareket, kısa süre içinde öne çıktı ve devrimin yaratıcıları konumuna geldi. Küba Devrimi'nin gerilla mücadelesi temelinde başlaması, devam etmesi ve zafere ulaşması ile birlikte, Latin Amerika'nın diğer halkları da bu yolu izlemeye karar verdiler. Gerilla savaşı, Latin Amerika devrimlerinin ilacı gücü, gerilla mücadelesi temelindeki devrimci mücadele yolu, bu kıtada tam yarı yüzyıl boyunca halklar için devrimin gerçek yolu oldu.

BİR SOSYALİST MEVZİ BİR DEVRİM MÜFREZESİ

Devrimci ve Sosyalist Küba, Amerika kıtası için her zaman bir esin kaynağı, bir dayanak, örnek ve emperyalizme karşı savaş müfrezesi oldu. Devrimci liderler, Küba'nın bu konumunu hiç bir zaman gözlemediler. Küba, bütün Latin Amerika halkları için devrimci odak olmuştur. Diğer ülkeler, esas olarak kendi devrimci güçlerine dayanarak birlikte, Küba onlara her zaman cesaret vermiştir. Küba'nın kıtadaki halklar için oynadığı rolü emperyalizm sürekli olarak ileri sürmüş olmakla birlikte, halklar bu devrimci desteği her zaman hissettiler. Çok seçktir. Küba'nın komünist önderleri, hiç bir zaman başka ülkelere devrim ihraç etmeyi düşünmediler. Onlar, bir devrimin ihraç edilmeyeceğini, ancak yapılacağını çok iyi biliyorlardı. Bu konudaki görüşlerini sürekli söylediler. Onlar, başka ülkelere devrim ihraç etmediler ama devrimi yapacak güçlerin sürekli yanında oldular. Emperyalizmin, devrimleri ezmek için açık tavır karşısında, Küba'nın aldığı açık tavır, tek doğru devrimci tavrıdır. Bütün

2 Ocak 1959 Fidel Castro Santiago de Cuba'ya giriyor.

Latin Amerika halklarına ayağa kaldırdığı için, devrim mücadelesinde onlara destek verdiği için, sosyalist varlığıyla büyük bir moral kaynağı olduğu için ABD emperyalizmi, Sosyalist Küba'ya karşı devamlı saldırı içinde oldu. Ama Küba önce saldırı, kuşatma, baskılara rağmen devrimci bir mevzi ve sosyalizmin sağlam kalesi olarak görevini tam 38 yıldır sürdürüyor.

SOSYALİZMİ SAVUNMAK

Devrimi yapanlar, boş yere savaşmak istemiyorlarsa, devrimi savunmasını da bilmelidirler. Fidel, Che ve öteki devrimci önderler bu gerçeği devrimin daha ilk gününde kavradılar. ABD emperyalizmi, Devrimi başırsız duruma düşürmek için hemen harekete geçti. Örgütlediği Küba karşı-devrimcilerini, devrimci yönetime karşı saldırıya soktu. Ve sonra herkesin bildiği Domuzlar Körfezi Çıkarması, "Ekim Bunalımı" denilen olay vb. olaylar birbirini izledi. ABD, Küba'yı işgal etme kararı verdiği zaman, Küba Halkı, Fidel liderliğinde, Devrimi savunma kararı verdi. Bunun için bütün Kubalılar silahlandırıldı. Varlığı bugün de süren, Devrimi Savunma Komiteleri o zaman kuruldu. Böylece Devrim, kendisini savunmak için zorunlu olan önlemlerin tümünü aldı. Bu önlemlerin başında halkın silahlanması geldi. Küba Devrimi'nin üzerinden 38 yıl geçti. ABD emperyalizmi baskılarını, ekonomik ablukasını ve gücünü kullanarak hafif özgür ve sosyalist Küba'yı ortadan kaldırmak istiyor. Ama Küba halkı da 38 yıldır Devrimi'ni ve Sosyalizmi savunuyor.

DEVRİMCİ EYLEM TEMELİNDE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ANLAYIŞINA SAHİP OLMAK

Proletarya enternasyonalizmi anlayışı, ilk olarak geçen yüzyılda uluslararası proletaryanın dayanışması biçiminde, kapitalizme karşı savaş temelinde doğdu. Marx ve Engels bunun teorik temellerini ve ilkelerini açıkladılar. Dünyayı, devrim yoluyla değiştirme biçimindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, özüne uygun olarak, devrimci savaş temelinde hareket etti. Bu nedenle kısa sürede bir ilke olarak bütün uluslararası proletarya tarafından benimsendi. Ama daha sonra II. Enternasyonal döneminde, bu ilke den ve ilkenin özünden hızla uzaklaşıldı. Ta ki, Lenin ve Leninistler tarafından III. Enternasyonal kuruluna kadar. III. Enternasyonal, yok edilmeye çalışılan uluslararası proletaryanın dayanışma ve mücadele ruhunu yeniden canlandırdı, sağlam örgütsel temellere oturttu. III. Enternasyonal dönemi ve yarattığı ruh hali, 1950 yıllarından sonra, yerini, resmi sosyalizm ilişkilerine bıraktı. Resmi sosyalizm dilinde, proletarya enternasyonalizmi, sosyalist ya da komünist partilerin birbirlerine övgüye dönüştü ve bütün devrimci ve komünist özünü yitirdi. Ama proletarya enternasyonalizmi, gerçek niteliğini Küba Devrimi'nde yeniden gösterdi.

Fidel ve Che anlayışında, proletarya enternasyonalizmi, çeşitli ülkelerde devrim yapmaktır. Çünkü uluslararası proletarya ordusunun evrensel görevi olan: dünyayı devrim yoluyla de-

ğiştirme; yani sınıfları ortadan kaldırma ancak bu şekilde olanaklıdır. Devrimci önderler, Küba Devrimi'ni zafere ulaştırmakla, proletaryanın bu evrensel görevine büyük bir katkı yaptılar. Ama bununla hiçbir zaman yetinmediler, yetinmek istemediler. Proletarya enternasyonalizmini devrimci-eylemci temelde savunan ve bunun en iyi militanı olan Che, kendi enternasyonalizm anlayışına uygun olarak Bolivya'ya gitti. Aynı yıllarda yükselen Vietnam Devrimi ile uluslararası dayanışma için söylediği "İki, üç daha fazla Vietnam!" şiarı; Che'nin proletarya enternasyonalizminden ne anladığını gösteriyordu. Che için, uluslararası proletarya ve dünyanın ezilen halklarının kurtuluşunu hedeflemesi gereken proletarya enternasyonalizmi; eylemsiz, devrimci savaşı hiç bir şey ifade edemezdi. Che anlayışına uygun olarak, Bolivya'daydı, Küba ikinci Vietnam'dı, üçüncüsü de Bolivya olabilirdi. Ve sonra da diğerleri bunu izlemeliydi. Che'nin kısa yaşamı, söylediklerini yaratma olanağı tanımadı, ancak proletarya enternasyonalizminin ne olması gerektiğini somutlaştırdı. Küba'nın, dünyanın pek çok kıtasında ve ülkesinde esen dayanışma rüzgarları, devrimin liderlerinin savdukları proletarya enternasyonalizmi ilkesinin pratikteki yansımalarıdır.

Fidel ve Che, proletarya enternasyonalizmi anlayışlarını her vesileyle savundular. Yer aldıkları bütün uluslararası platformları, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadele platformuna çevirdiler. Onların konuştukları kürsü, dünyanın bütün proleterlerinin, dünyanın bütün ezilenlerinin sesi oldu. Onlar, dünyada ileri, dürüst, devrimci, komünist ne varsa, tümünün militan savunucuları oldular. Uluslararası toplantılara katılın, katılmayın her halk, her devrim ve her devrimci isyan, Che ve Fidel tarafından temsil edildi. Küba Devrimi ve devrimci liderler, dünyanın bütün proleterlerinin, bütün halklarının sesiydiler.

Dünya proletarya ordusunun ve ezilenler halklar ordusunun savunucusu, sesi ve militan olmak bedeli olan, düşünce ve davranış biçimidir. Sırf bu nedenle, Küba Halkı, emperyalizmin uluslararası baskısına uğradı. Sırf bu nedenle; Küba'ya yönelik emperyalist-kapitalist sistemin yaptırımları katılaştırıldı. Ve bu yüzden, Küba Halkı her yönden tecrit edilip, zayıf düşürülmeye çalışıldı. Ama Küba halkı ve komünist lideri, emperyalist baskılara hiç boyun eğmediler, hiç teslim ol-

maddar. Eylemcilik temelindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı. Fidel ve Kuba'nın, devrim ve komünizm anlayışının özyüdü, bu özü her koşulda savundular. İlkelerinden bir defa olsun taviz vermediler. O sırada, sosyalist ülkelerin bir kısmı kendi ülke çıkarlarını her şeyin üstünde tutup, çıkarıcı anlayışa dayanırken, Fidel ve Kuba, devrimci ve komünist ülkeler için kendi çıkarlarından özeride bulunuyor, bu yüzden sıkıntıdan sıkıntıya düşüyorlardı. Ama olsun, komünist ülkeler, bedeli ne olursa olsun, savunulmaya devam edilecekti. Oyle de oldu.

Bir ülkenin dış politikası ne ise, iç politikası da odur. Proletaryanın enternasyonalizmi de, proletaryanın dünya politikasıdır. Bir sosyalist ülkenin dünya politikası, o sosyalist ülkenin iç politikasını ve iç durumunu yansıtır. Sosyalist Kuba, ilkel, tutarlı, devrimci bir dünya politikasına sahip oldu. İçte ise sosyalizmin temel ilkelerini uyguladı. Böylece dünya politikasının bir parçası olarak iç politikası, bütünlüklü ve tutarlı olmuştur. Nasıl ki; önce emperyalist baskıya ablukaya, tecrite rağmen dünya politikalarından hiç ödün vermedilerse aynı biçimde içte de sosyalizmin temel ilkelerinden hiç ödün vermediler. Ülkede ve dünyada sosyalizmin temel ilkelerine uygun davrandılar.

MARKSİZM-LENİNİZMİ DOĞRU KAVRAMA

Devrimci ve sosyalist kuruculuğa önderlik edenler, eylemlerinde marksizm-leninizmi anlayışlarını somutluyorlardı. Kuba Devrimi'ne önderlik edenler, süreç içinde, savaştan geçerek marksizm-leninizme buhuştular. Devrimci komünizmi bir kere kavradıktan sonra, sonuna kadar tutarlı olarak savundular. Che olsun, Fidel olsun marksizm-leninizmi devrimci temelde kavradılar. Onlar, sosyalist ülkelerde yaygın olan, resmi sosyalizm anlayışını, hiç bir zaman kabul etmediler. Che ve Fidel resmi sosyalizm okulları olan marksizm-leninizm enstitülerinden değil; devrim okulundan mezun oldular. Marx'ın, Lenin'in devrimci teorisini, en doğru biçimde kavrayanlar, resmi sosyalizm okullarından mezun olanlar değil, devrim okulunda okuyanlardı. Resmi sosyalizm okulundan geçenler, sosyalizmi yıkmak için savaş verirken; devrim okulundan geçenler, yaşamlarını sosyalizmin yayıl-

ması için verdiler. Sonuçta, resmi sosyalizm tarih sahnesinden çekilirken, devrimci temellerdeki sosyalizm ise ayakta ve etkindir.

Bu yıl 33. yıldönümünü kutladığımız Kuba Devrimi'nde derinizler burakan Che, yalnızca bir mülitan olarak, devrim savaşçısı olarak bilinir. Che'nin düşünürlük yönü yeterince bilinmez. Halbuki Che, aynı zamanda bir düşünürdüydü. filozofça düşünce biçimine sahipti. Che'nin marksizmi kavrayışı gerçekten, filozofçadır. O, sosyalizme resmi sosyalizm anlayışı dışında yaklaştı. Marksizmi kendi anlayışına göre anladı. Kendi anlayış ise son derece devrimciydi. Bir marksist olarak mücadeleye başlamadı ama, marksizme devrim içinde buhuştı ve onu bir daha hiç bırakmadı. Yine Che'nin sosyalist kuruculuğu kavraması için kendine özgüydü ve marksist-leninist sosyalizm anlayışına uygundu. Esasında; markizm-leninizmi anlamada büyük bir katkı yapmıştır. Bu aynı zamanda, Kuba Devrimi'nin, marksizm-leninizme ve sosyalizme katkısıdır. Che'nin devrimci düşüncelerini öğrenmek bugün de günceldir, önemlidir.

Fidel ve Che anlayışını göre, sosyalizmde maddi özendiriciliğin yanında, hüncin ve soytu düşüncelerin de büyük önemi vardır. Onlara göre maddi zenginlik ve bu temeldeki refah çok önemlidir, ancak bunun yanında komünist bilinç de çok önemlidir. Devrimci liderler, çoğu kez komünist bilinç, maddi özendiriciliğin önünde bir önem verdiler. Maddi zenginliğe dayalı bir hüncelenmeyi kabul etmediler. Komünist bilinç dayalı bir maddi zenginliği one aldılar. Bunun için de sosyalizm ilkelerini, komünist anlayışlarını, Kuba'nın ekonomik çıkarlarından daha önemli gördüler. Belki de ekonomik bakımdan zayıf duştular, sıkıntı çektiler ama sosyalizm ilkelerinden ödün vermediler. Bu, Che ve Fidel'in marksizme-leninizme katkılarıdır. Düşmanlarımız bunu hiç anlayamadılar. Nasıl olur da, ekonomik sıkıntılara katlanmak pahasına, sosyalizmin temel ilkeleri içte ve dünyada bu kadar savunulabilir diyorlar. Düşmanlarımız bizleri, komünistleri hiçbir zaman anlayamazlar. Komünistler kendileri için değil, dünyanı bütün ezilen ve baskı gören, sömürülen halkları için mücadele ederler. Sosyalist Kuba, bunun en iyi örneğidir.

KUBA HALKI DÜŞMANLARININ GİRİŞİMLERİNE İZİN VERMEYECEKTİR

Sosyalizm düşmanı karşı-devrimci-ler Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da iktidara gelince, Kuba'daki sosyalizm düşmanları da, aynı yolu denemek için kolları sıvadılar. ABD emperyalizmi liderliğindeki emperyalist-kapitalist sistem, yeni dünya koşullarından yararlanıp, Kuba üzerindeki baskılarını artırdı. Kuba Halkı, devrimden bu yanaki en zor dönemi ne gördü. Bu en zor koşullara rağmen, ne emperyalizmin saldırıları, ne de içeride sosyalizm düşmanlarının girişimleri sonuç verdi. Ancak dünya çapında maddi temelleri varolduğu surece, kapitalistler Kuba'da kapitalizmi geri getirme girişimlerinden vazgeçtiler. Kuba Halkı yaşantılardan ders çıkarmasa, diğer sosyalist ülkelerde olanlar kendi başına da gelebilir. Bunun için devrimci ayaklılığı, elden bırakmamalıdır. Proletarya diktatörlüğü ve komünizmin temel ilkelerinden ödün vermeden yoluna devam etmelidir. Sosyalizm Kuba'ya çok şey verdi; Kuba da sosyalizmi savunmak için çok şey vermeyi göze almıştır.

Fidel liderliğindeki sosyalist Kuba Halkı, sosyalizmi ve Devrim'in kazanımlarını savunmaya kararlı olduğunu bir kere daha kanıtladılar. Fidel, defalarca mücadeleye devam edebileceklerini açıkladı. Kuba, yalnız bırakılmak, emperyalist kusatma, baskı ve abluka ile sosyalizm yolundan vazgeçirmek istendi, ancak Kuba Halkı çok onurlu ve yigit bir halk olduğuna, emperyalist-kapitalist dünyaya meydan okuyarak gösterdi. Kuba bir mücadele, bir direniş, bir sosyalist kahramanlık örneği olarak bütün dünya halklarına moral verdi, cesaret verdi. Direnen Kuba her zaman uluslararası devrimci proletaryanın ve ezilen halkların ileri bir mevzisi olarak kalacaktır.

YAŞASIN DEVRİM!

YAŞASIN SOSYALİST KUBA! YAŞASIN

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Uğur GÜNDÜZ

REFORMİST-OPORTÜNİST 1 MAYIS ve DEVRİMCİ 1 MAYIS

1 MAYIS BAYRAM DEĞİL
KAVGA GÜNÜDÜR!

1 Mayıs, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ın enternasyonalist özünü bütün ülkelerin proleterlerinin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye dayalı devrimci dayanışmasını ifade etmesidir. Proletarya enternasyonalizminin temel yanlılarından birisi, her ülke proletaryasının bulunduğu her alanda devrimci öncülük etmesi, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci ve sosyalist mevzii kazandırmıştır. Oysa oportünistler, kendi buldukları ülkelerde devrim mücadelesi yürütmedikleri, burjuva zalmından kurtulmak için silaha sarılmadıkları halde proletaryanın uluslararası dayanışmasının öneminden dem vururlar. Hükümetler proletaryaya karşı ve emekçi sınıfa karşı yarattıkları ne kadar devrimci, komünist değer varsa, hepsi, oportünistlerin görüş açısından gerçek anlamını yitirir.

1 Mayıs'ın devrimci özünü, günümüzde her türlü sınıfsal ve burjuva tek temel olan kapitalizme karşı etkin ve zora dayalı bir mücadelede. Bizde de, TC'nin kurulduğu sürecinden beri, 1 Mayıs bu anlamda ele alınıp kapitalizme karşı devrimci savaşı yükseltildiği bir kavga günü olarak kullandı. Sermaye sınıfı ise, kendi iktidarını kurduğundan bu yana 1 Mayıs'ın için boşaltılmaya, onu bir kavga günü olduğuna unutturmaya çalıştı. Sermayenin bu yaklaşımı 1 Mayıs'a özgü değildir. Sermaye sınıfı, bütünüyle yok edemeyeceğini, emekçi sınıfların kafasından silmeyeceğini düşündüğü olaylara karşı savaştıkça, bu ilki yöntemi taktığı sık sık kullanır; savaştığı şeyin devrimci özünü boşaltarak onu kendi iktidarı için bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışır. Bir süredir, Kurt Halkının özgürlük izyanını ifade eden Newroz'a yapılmak istenen de bu burjuva oyundur. Ya da emekçi halkların bilincinden ve yüreğinden silemedikleri Denizleri 'gözcükler gençler' olarak göstermeye çalışmak suretiyle onların devrimci niteliğini unutturmaya çalışırken de aynı burjuva oyuna başvuruyorlar. 1 Mayıs'ın devrimci özünü unutturarak onu kendisi için kabul edilebilir bir güne dönüştürmeye çalışırken de aynı oyuna oynuyor. Sermaye sınıfı, bu amaçla, 1 Mayıs'ı kâh haber bayramı ilan etti, kâh resmî tatil kabul etti, kâh yasakladı, kâh provokasyonlarla kışkırtılmaya yöneldi.

Sosyal-reformizm ve oportünizm, TC'nin onyıllardır adım adım sahnelenmeye çalıştığı 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma oyununa geliyorlar. Burada hatırlatalım: 1 Mayıs, birle, tebeşirleri çekilip, Türklerin söylemeyeceği bir bayram günü değildir. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bayram yapacak durumda değildir. Bayramlar, sermaye egemenliğinin devrimcesinin arıtılan yağlacaktır. Gelecek 1 Mayıs'ları gerçek bir proletarya bayramı olarak kutlayabilmek için gündüklü 1 Mayıs'ları kapitalizme karşı devrimci savaşın yükseltildiği kavga günleri olarak ele almalıyız.

1 MAYIS ALANI
TAKSİM ALANIDIR

Türkiye'de 1 Mayıs'ın adı Taksim ile değişmiştir. Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı'dır, bizim Kızıl Meydan'ımızdır. Faşist devlet bunu ne kadar yasaklarla engellemeye çalışsa da, başkaları bu yasaklara boyun eğip başka alanlara gitseler de 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğu tüm işçi ve emekçilerin belleğine silinmezce kazınmıştır.

Faşist devlet, 1 Mayıs'ta Taksim'i devrimci proletaryaya yasakladıkça ve başka yerler gösterirken ve bizim dağımızda herkes devletin bu yasaklamalarına boyun eğerken, biz neden '1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na' diyerek ısrar ettik? Bunun nedeni, Taksim Alanı'nın 1 Mayıs'ta burjuvaziye proletaryanın irade çarpışmasının simgesi haline gelmiş olmasıdır. Taksim Alanı, iki düşman sınıf arasındaki savaşta bir inatlaşma, bir prestij meselesidir. Taksim'in iki düşman sınıfın irade çarpışmasının simgesi haline gelmesi süreci 1 Mayıs 1977'de başlar. Sermaye sınıfının o gün yaptığı katliamlı bir Ekte Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı olarak simgeleşmiştir. 75'de devrimci proletarya bu kez daha büyük bir kararlılık ve sınıf bilinciyle Taksim'i kapıya vurmıştır. Taksim kâbusundan kurtulmak isteyen tekeleci sermaye, o tarihten itibaren Taksim'i 1 Mayıs Alanı olarak yasaklamış, 12 Eylül cuntasıyla birlikte ise, Taksim Alanı, her türlü miting ve gösteriye kapatılmıştır. Yalnız bu yasaklar hile, burjuvazi için 1 Mayıs Alanı'nın ne büyük bir kâbus olduğuna açık lanmaya yeter. Burjuvazi, 1 Mayıs Alanı'nı zapteden devrimci proletaryanın kararlılık ve öfkesinde kendi yok oluşuna gömmüştür.

'1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na' politikası, onlara insanımızın canına malolan 1 Mayıs 1977'yi unutturarak, emekçi sınıfların bu mutsuzlaşmış evlatlarının devrimci anlamı yaratmak anlamına gelir. TKEP/LENİNİST, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci evlatlarını yalnızca sözle değil, eylemiyle de anneyi kendi devrimci anlayışına uygun biçimde yetiştiriyor. '75 Katliamının üzerinden yirmi yıl geçmez ve bu yirmi yıl, 1 Mayıs Alanı konusunda burjuvaziye proletarya arasında bir inatlaşmaya, sert çarpışmalara sahne olmuştur. '1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na' çıkmak, artık sadece 77'de katledilen emekçilerin devrimci anlamların yaşatılması anlamına gelecek geleneksel bir tavır değil, aynı zamanda, burjuvaziye devrimci proletarya arasındaki prestij meselesinde galip çıkmaktır. Ve biliniz ki, özer devrimci bir niyetle, burjuvaziye proletarya arasındaki çarpışmaları önceden gelme ya da yavaşlatmak değil, kitle hareketine cadelik, çarpışmayı derinleştirmek, keskinleştirmek ve devrimci savaşı yükseltmektir. Özellikle de sınıf savaşımının çok daha keskin ve sert bir biçim kazandığı savaş sürecinde, devrimci öncü propaganda ajitasyon faaliyetiyle olduğu gibi eylem tarzıyla da emekçi halkın bilincine burjuvaziye inatlaşmayı kazandırmak, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar hem birleş, hem vahşi ve hem de eylem yeteneği bakımından hep daha sert ve kesin çarpışmalara hazırlandığıdır. Kurtuluşun yolu bu tarz bir mücadeleyle açılacaktır. Devrimci gelenekleri sürdürmek -ki devrimci gelenekler kan ve can bedeliyle yaratılmışlardır- burjuvaziye karşı proletaryanın moral üstünlük sağlamak, onu daha sert ve kesin savaşlara hazırlamak, düşmanla uzlaşmazlık bilincini geliştirmek, devrimci savaşı yükseltmek açısından vazgeçilmez değerlerdir. Burjuvazi, devrimci proletarya devrimci geleneklerini, devrimci mirasını unutturmuş ya da onun devrimci özünü boşaltma çabası içindedir. Demek ki devrimci geleneklerine, devrimci mirasına sahip çıkamayan; devrimci değerlerini yaratamayan bir işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı savaşımında zafer yetin ghermez. Sınıf savaşımı maddi ölçü kadar manevi silahlarla da yürütülür; devrimci değerler, devrimci gelenekler devrimci proletaryanın manevi silahlarıdır. Burjuvazi bu manevi

vi silahlarımızı elimizden almaya ya da onları etkisizleştirmeye çalışıyor; bunu kargalık, bu manevi silahlarımızı daha sıkı, daha katırlı sınımlıyoruz. 1 Mayıs'ta tüm bu saydıklarımıza uygun davranmak 1 Mayıs Alanı'nda olmayı gerektirir.

1 MAYIS ALANI GELENEĞİ, MÜCADELESİ, ONURU LENİNİSTLER TARAFINDAN SÜRDÜRÜLÜYOR

1980 sonrasında devrimci hareketler ve proletarya bu bilinç ve kararlılıkla 1 Mayıs Alanı'na yöneltiler. İlk olarak 1989'da Taksim'e gikildi. Ardından 1989'da yine Taksim'di hedef. Bu kez 1 Mayıs Alanı'nda sert çatışmalar yaşandı, emekle sermaye güçleri arasında. Bu çatışmalarda, M. Akif Dalcı, 77'nin kızıl geleneğini kareyle daha da kızıl laştırdı. '90 1 Mayıs'ında yine aynı devrimci anlayışla 1 Mayıs Alanı'na yürüdü devrimci güçler. Yine sert çatışmalar yaşandı yaralanmalar oldu. Burada aldığı yarayla Gülay Becezen sakat kaldı. Bu yıldan sonra burjuvazi yeni bir taktik izledi; 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasını sürdürülmek için, yeni koşullarda yeni bir oyun tezgâhı yaptı. Bu iş için işçi sınıfı içindeki ajanları durumundaki olan burjuva sendikacıların kullandı. O yıla kadar 1 Mayıs Alanı'na çıkma konusunda devrimci proletaryayı yalnız bırakıp, hatta her türlü yöntemle onu engel olmaya çalışan burjuva sendikacılar, 31 yılında 1 Mayıs için devletin yasal miting izni istediler. Yer olarak "Taksim, emmuzu *Abdül-Hakk'ın*" isteniyordu. Bu burjuva oyunun amacı devrimci güçleri beklentiye sokmak ve bölmektir. Burjuva sendikacılar sen güne kadar izin alınacağı vaadiyle işçileri ovalamaya çalışıyor. Reformist-opportunistler de aynı beklentiye girtiler ve bütün hesaplarını yasal miting iznine göre yaptılar. Bu durumu gören devlet, sen ana kadar beklenti havasını sürdürdüktan sonra, herhangi bir izin verme zorunluluğu dahi görmedi. Burjuva sendikacılar verdikleri gazete ilanlarıyla 1 Mayıs'ı geçişirirken, reformist-opportunistler beklentileri yasal miting izni gelmeyince izinsiz söyleme streşkileniler ve bir kısmı işçi kitleleriyle birlikte Ünkapsim'de yürüyüş geçtiler. Burada polis tarafından dağıtıldılar, yoğun gözaltılar yaşandı. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve bu kez yasal miting izni verildi, hem de Ajan Perinçek'e... Ama sol hareket 1 Mayıs konusunda bir kez geri adım atmıştı ve yanlış görüp düzeltmeye geçeceği yerde yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden girdi. Sermaye sınıfı böyle bir manevradan ne umuyordu? Amacı koştirmek hiç de zor değil, 1 Mayıs'larda yükseltile dev-

rimci savaşı etgellemek, bunun için devrimci güçleri kontrol altına almak. Ajan Perinçek'e verilen yasal miting izni" ise, devrimci güçleri kontrol altına almanın, hizaya getirmenin aracı olarak düşünülmüştür. Gerçekten de, Leninistlerin dışındaki tüm devrimci güçler bu oyuna girdiler, Ajan Perinçek'e verilen yasal izni" zokasın gördü görmey yutular. Bu burjuva oyunu açığa çıkaran koyun Leninistleri ise daymazdan, görmeyden geldiler. Yasal 1 Mayıs izni" ve onun getireceğini umdukları dev kitlelerin hayali beklentisi, başını dönülmüştü. Oysa, o zamana değin 1 Mayıs için yasal izni" vermeye yanaşmayan burjuvazi, ne olmuştü da şimdi böyle bir izni" veriyordu? Nedeni açıktır: Devrimci güçler eğer o zamana değin Taksim'i zapt etmeye çalışmasaydılar, bu konuda kararlılıkla mücadele vermeseydiler sermaye sınıfı sonunda başka bir alana izni" vermezdi. Yani bu, zoraki bir izni"; devrimcilerin Taksim'i zorlaması sonucu verilmiş zorunda kalmış bir izni"di. Çünkü burjuvazinin Taksim'i kaybetmeye, yeniden eski köbüsünü görmeye tahammülü yoktu. Ama Leninistlerin dışındaki devrimci güçler sermayenin bu oyununa girdiler ve bu tarihten itibaren onun gösterdiği yere girdiler. Tam da sermayenin geri adım arığı noktada onu 1 Mayıs Alanı konusunda koyun eğlirmak üzere cüretle ileri atacakları, daha büyük bir devrimci kararlılıkla Taksim'e yürüyecekleri yerde, bunu gözle alanadılar ve kendileri burjuva eğildiler. Artık, burjuvazi için 88-89 ve 90'da yaşanan korku ve moral bozukluğa yeni bir moral üstünlüğüne hıtrakmış, oyun başı olmuştü. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve miting izni" yalnızca Ajan Perinçek'e verildi. Ama, sol hareket bir kez geri adım atmıştı ve yanlış görüp düzeltmeye çalışacağı yerde, yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden girdi. Ve bundan sonra bu burjuva oyun Türk-İş'e, DİSK'e verilen yasal miting izni"yle sınırlandı. Ama düğman durduğu yerde durmuyor, amacına doğru zürekli ilerlemek istiyordu. Amacını biliyoruz: 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltıp onu kendisi için kabul edilebilir bir "büyüme" getirmeye çarınmak, ve bu politikaın önünde engel olan devrimci güçleri hizaya getirmek. Türk burjuvazisi gerçekten sağlam bir sınıf bakış açısına sahiptir. 1 Mayıs politikasında da gerçekten planlı, hesaplı davranmaya çalışıyor, amacına giden yolu adım adım örmeye girişmiştir. Şöyle ki; 92'den itibaren vermek zorunda kaldığı izni"lerle devrimci güçleri önce Taksim hedefinden uzaklaştırmış ve burjuva sendikacıların, sosyal-reformistlerin peşine takmış hemen ardından devrimci güçleri peşlerine takıldıkları kitleden koparabil-

mek için yeni taktikler geliştirmeye girişmiştir. Son yıllarda izni"li alanlarda yaşanan 1 Mayıs kutlamalarında devletin en büyük gsyret devrimci güçleri ya kitleden koparmak ya da hizaya getirmek konusunda olmuştur. Sermayenin bu politikasında kendi açısından başarı kazandığını görmek gerekir, 89'da ve 90'da Taksim için sert çatışmalara girip beklentiler iledenler, "Taksim'i terk etmek ihvanettir" diyenler dahil hepsi 92'den itibaren devletin gösterdiği yere gitmeye başladılar. Bunun mazeretini "Kitlelerden kopmamak gerekir" diye açıklamaya çalışıyorlardı. Bu gerçekçyle, onun devrimci değeri, geleneği terk edip burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin kayruğuna takıldılar. Ama iş bu kadarla bitmiyor; sermaye hep daha ileri gitmeye çalışıyor. Burjuva sendikacıların peşine takılıp devletin gösterdiği yere gidenler bu kez o kitleden de koparılmaya çalışıldılar. Devlet sena günü dayıyor: "Ya istiklal marşının söylediği, Türk bayraklarının dalgalandığı alanda uslu uslu oturup burjuva sendikacılarının bukturcu masaslarını dinleyerek, kuralları neyse onlara uyacaksınız, ya da seni provokator ilan edip alan sokmayacağız." Sınıf savaşını o kadar acımanız ki, "İnsa" be kardeşim, bizler çoktiple Taksim'de ar kavgalar vermiştik, siz istediğiniz diye ondan vazgeçtik, kulkük burcalara kadar geldik, ama sizin isteklerinizi, dayatmalarınızı da sena gelmek bilmiyoruz" deserin de dinlemeyiz, kendi bildiği yolda adım adım ilerlemeye çalışır. Geri adım atıp sermayenin gösterdiği yere gitmişiniz bir kere, o bunun ne anlamı geldiğini iyi bilir ve bunun getirdiği moral istunlukla davranır. Sizin karar vermeniz gerekiyor; devletin gösterdiği yere gittikten sonra, onun koyduğu kurallara uyacak mısınız, uymayacak mısınız? Eğer uymasınız tam anlamıyla hizaya geldiniz demektir, yok uymayacaksanız, bu kez de sizi provokator ilan edip teşhir ederek, yani işin ucunda kitleden koparılmak tehlikesi var. İyi de, sizler 1 Mayıs Alanı'ndan zaten yine bu "kitlelerden kopmak" kaygısı yüzünden vazgeçmemiş miydiniz? İple, aynı deri bir kez daha karpazna çkıyor. Bir kez "kitlelerden kopma" kaygısına kapılmaya girilsen, bu kaygı bir daha asla peşinizi bırakmıyor.

Bu kaygı ve hesaplarla dolu dolu geçen yıllardan sonra 1 Mayıs 97'de gelinen duruma baktığımızda girüyoruz ki, sermaye, sol hareketler karşısında tezgâhlağı oyunun ürtülerini almaya başlıyor. Leninistler dışındaki 1 Mayıs Alanı'ndan bütürlü vazgeçmiş görünüyorlar. Vaktiyle Taksim için çalışanlar, şimdi hiç tereddütsüz gösterilen yere gidiyorlar. Gidenlerden bazılarını tamamen hizaya getirmiş, sermayeyle uzlaşma konusunda olganlaşmışlar. Bu sosyal reformistler artık hiç utanıp sıklmadan gösterilen alanda yer-

lerini alıp bütün kurallara titizlikle riayet ediyorlar. Oportunistler ise, gösterilen yere gitmekle birlikte kurallara uymuyor ve "zorun çıkarmaya" devam ediyorlar. Ama düşünün, onları da hırsıza getirmekte kararlı görünüyor, bu yüzden ki, kurallara uymayanları bu yıl alana almadılar. Sermaye sınıfı, kitleleri tavlama uğruna Taksim'den vazgeçip oralara kadar gelenlerin, yine aynı kahredici kaygıyla boyun eğerek daha başka gori adınlar da atacağını hesaplıyor olmalı.

Ama 1 Mayıs'larda yaşananlar bunlarla sınırlı değildir. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma çabalarına karşısına iki engel çıkmıştır. Bunlardan bir tanesi, koşulların devrimci olması ve öcü alınmayacak çatışmaların yasal mitinglerde de yer yer ortaya çıkmasıdır. Devlet, yürüttüğü burjuva karşı-devrimci iç savaş gereği emekçi sınıfları üzerinde terör estirmekten bir an olsun geri duramıyor. Bunun örnekleri 1 Mayıs'larda da çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor. Zaten devrimci eylem için içten içe bir istek duyan ve ateşlemeyi bekleyen patlayıcı kütlesini andıran kitlelere karşı estirilen faşist terör, başka yerlerde olduğu gibi 1 Mayıs'larda da karşılığını buluyor ve böylece "T-zinli" 1 Mayıs'ın "barışçı"lığı üzerine "gölge" düşmüş oluyor. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasının önündeki diğer bir engel ise Leninist politikadır. Leninistler, sol hareket tarafından yalnız bırakılmalarına rağmen 1 Mayıs Alanı'na hiç terk etmediler. Oportünizm cümbür cemaat 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizip devletin gösterdiği yere yönelirken Leninistler, herşeye rağmen devrimci kararlılıkla, inatla ve devrimci geleneklere bağlılıkla 1 Mayıs Alanı'nda ısrar ettiler.

Bu, Denizlerden devrildiğimiz devrimci savaş tarzıdır. Nicelik, kitlesellik uğruna her türlü devrimci niteliği feda edenlerin hiçbir şekilde anlayamayacakları bir mücadele tarzıdır bu. Elli yıllık uzlaşmacı geleneğin yaşadığı yasal parti ve sendikaların şimdiki ne oranda çok güçlü ve etkin olduğu bir ortamda, kendileri de çok popüler kitle önderleri olan Denizler, Sınanlar, peğleri sıra yürüttükleri kitlelerin kalabalıklığı karşısında baş dönmesine kapılmak üzere ve sermayeden olduğu gibi yüzünü sermayeden yana dönen sosyal-reformistlerden de kesin ve tam

bir kopuş konusunda hiç tereddüt göstermeksizin müthiş bir devrimci cüret örneği yaratarak Türkiye ve Kürdistan'da silahlı devrimin yolunu açmışlardır. Onlar bir süre için kitlelerden kopmayı, yalnız kalmayı, zorluklarla boğuşmayı göze alamazlar; azla böyle bir devrimci çıkış yapamazlardı. Öncü devrimci savaş tarzıdır bu. Ve bunun sonuçlarını hepimiz biliyoruz; o dönemin çok kitlesel, çok güçlü yasal partileri merhum oldu. Denizlerin açtığı silahlı devrim yoluna ise yüz binler milyonlar aktı. Başta Kürt Halkı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan proletaryasının yürüttüğü devrimci iç savaş Denizlerin açtığı yoldan ilerledi ve bu yoldan zafere gidilecek.

Nicelik-nitelik ilişkisinin doğru devrimci tarzda konuluşunun çok kesin ve parlak bir örneği olduğu için Denizlerin devrimci savaş tarzına değindik. Ve iddia ediyoruz: Denizlerin mücadele tarzına uygun olan 1 Mayıs politikası, yalnız "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasıdır. "Kitleler nereye giderse biz de oraya gideriz" diyen kitle kayrakçıları, "Hele biraz daha kitleselleşelim, o zaman sonra 1 Mayıs Alanı'na çıkarız" diyen oportünistler, "Taksim'i yasallaştırmaya çalışalım" diyen kafası yasalcalıkla sakatlanmış olanlar Denizlerin mücadele tarzından hiçbir şey anlamadıkları gibi, Leninist politikaları da kavrayamıyorlar. Ama dileyen dilediği yere gitmekte özgürdür; Leninistler tek başlarına da olsalar doğru devrimci politikalarda bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da ısrarcı olsacaklardır. Denizlerin devrimci savaş tarzı 1 Mayıs'larda Leninistler tarafından 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandırılıyor. 1 Mayıs Alanı geleneği, mücadelesi, onarı Leninistler tarafından sürdürülüyor.

KİTLE FETİŞİZMİ

Oportünizmin 1 Mayıs'larda 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizmesinin mazereti aşağı yukarı şöyle ifade ediliyor: "Kitleler neredeyse biz de arada almıyoruz." Ve şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, "kitlelerden bir süre için olsun kopmayı göze alamamak", "kitlelerin peşinden gitmek", dolayısıyla "kitlelerin düzeyine inmek" yaklaşımını oportünizmin yalnız 1 Mayıs politikalarında değil, hemen her konudaki, her alandaki yaklaşımlarında görmek mümkün. Bu oportünist yaklaşım, devrimci mücadele için çok ciddi bir tehlikedir. Emekçi kitlelere öncülük etmek, onları devrimci savaşa iddiasıyla ortaya çıkan siyasal hareketler açısından ölümcül bir hastalıktır bu. Bu hastalığın adı kitle fetişizmidir.

Ehette herkes bilir ki, devrim, emekçi kitlelerin eseri olacaktır. Ama yine kabul etmek gerekir ki, kitlelerin kendiliğinden mücadelesine devrimci devrimci görülmez. Çünkü, bilinçsiz, kitlelerin bilinci kendiliğinden bir şekil-

de sosyalist bilince yükselmez. Kitleler ne kadar bu düzenden nefret de etseler, isyan da etseler, kendiliğinden bilinçleri burjuva ideolojisi sınırları dışına çıkamaz. Ve ikinci: devrimin zafere için devrimin tüm gücü gücünü aynı merkezi siyasal ve askeri otorite altında birleştirmek gerekir. Burjuva karşı-devrimin örgütlü güçleri ancak devrim gücünün de örgütlenmesiyle, örgütlü devrimci savaşla yenilgiye uğratabilir. Bu iki temel nedenden de anlaşılacağı gibi, devrimin zafere için devrimci bir öncülüğün varlığı şarttır. Devrimci öncü, sürekli kitlelere siyasal bilinç taşıyıcı, onları siyasal yönden eğilendirir. Bundan amaç, kitleleri burjuva ideolojisinin etkisinden kurtarmak, marksist-leninist dünya görüşünü, burjuvaziyle uzlaşmama bilincini onlara kavratmaktır. Ve onunla birlikte devrimci öncü, geliştirdiği mücadele tarzıyla emekçi yığınların devrimci mücadelesini yükseltmeye çalışır. Sürekli geliştirilen mücadele araç ve biçimleri, örgütlenme biçimleriyle devrim mücadelesinin önünde ki karşı-devrim engelleri temizlenerek yol almaya çalışır. Bunlar, marksist-leninist öncülük anlayışının en temel yönleridir ama, oportünizm bunları görmeyen geliyor. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları siyasal yönden eğitmek, onlara marksist-leninist ideolojiyi taşıyıcı görevi değerlen düşürülüyor; bunun yerine, yığınların kendiliğinden bilincine (sonuçta burjuva ideolojisine) denk düşecek düzeyde, onların gelenekleriyle, değer yargılarıyla gelişmeyecek tarzda, ve yine onların korku ve kaygılarıyla yani en geri duygularına hitap edecek şekilde bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürülüyor. Bu oportünist propaganda-ajitasyon anlayışında işçi sınıfı ve emekçi yığınların siyasal bilincini yükseltmek, onlara marksist-leninist dünya görüşünü, burjuvaziyle uzlaşmama bilincini kavratmak amacı, yerini kitleleri tavlama çabalarına bırakmıştır. Aynı mantığın sonucu olarak, yığınların önüne konan mücadele araç ve yöntemleri, örgütlenme biçimleri de yine "kitleleri terk etmeyecek", onlar tarafından "meçru" görülecek, "en geniş" yığınları bir çırpıda etrafında toplayacak tarzda ele alınıyor. "Herşey Devrimin Zafere İçin" anlayışı, yerini "Herşey Kitleleri Tavlama İçin" anlayışına bırakıyor ve bu uğurda devrimci nitelikler değerden düşürüldüğünden devrimin zafere giden yoldan sapılıyor.

Hep söyledik; proletarya partisi bir kitle örgütü değildir, proletaryanın öncü müfrezesidir. Parti kitleselleşmez, kitlelere öncülük eder. Bunun için yığınların ileri kesimlerine hitap eden, doğrudan doğruya sınıf bilinçli, devrimci duygulara sahip işçi ve emekçileri kavrayacak bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürür. Mücadele tarzı, yığın hareketini derinliğine etkilemeye yöneliktir. Yani esas

olan kitle hareketine on ağız olmak, devrimci savaşı ileri götürmek mücadelesini tarziyi geliştirmek için emek, tüm bunlara uygun Leninist politikaları uygulamak, sözümlü etmek kadar kolay değildir. Mitting tarzı bir yoldur bu. İş aşığı, daha şimdiden çok çetin ve sert bir hal almıştır ki, daha ne kadar süreceğini de kimse önceden hesaplayamaz; kesin olan bir şey varsa, bunun, uzun süreli bir savaş olduğudur. Bu o kadar uzun bir süre, bu kadar zor bir savaşı sürdürmek, bütün bu süreç boyunca politikalarımızın geniş kitleleri doğrudan doğruya harekete geçiremediğini görmek, geniş kitlelerden bu kadar uzun bir süre kapık kalmak, üstüne üstlük, sermayeyle uzlaşma yoluna sezen eski "devrimci" yeni sosyal-reformistler tarafından da terk edilerek tüm savaşın yükünü gerektiğinde tek başına da olsa omuzlarında taşımak, vb. gerekten kolay iş değildir. Yıllardır süren devrimci bir savaş yürütüleceğini, varacak olan, varılacak olan, tam biraz güç kazanmış, daha büyük eylemlere girişmeye hazırlanmış, yani operasyonlar, darbeler yapılacak, bir taraftan boy atmaya çalışılan, diğer taraftan sürekli budanacak olan, bir taraftan yeni yeni savaşları kazanılan, diğer taraftan, savaşın yükünü kaldıramayanlar birbiri peşi sıra safdan çekilecek... Ve işin can alıcı kısmı, uğruna tüm bu zorluklara gülmeye başladığımız emekçi kitlelerin geniş kesimleri, korkuları, kaygıları, değer yitirileri, düzenle bağları vb. nedenlerin etkisiyle ısrarla sizden uzak durmayı sürdürecektir. Bir yığın çaba ve överiyle, birçok tehlikeyi göze alıp, zorluklarda beklerseniz, örneğin karapınaya düzenlenmeye çalışacakmış, ama ancak yüzlerce ya da binlerce kişi edilebilecek sayıda yığın harekete geçirebileceksiniz. Ve dediğimiz gibi, bu duruma aylarca hatta yıllarca çok büyük bir açırma olmaksızın böyle sürüp gidecek. Gerçekten de, sağlam bir materyalist tarih bilincine sahip olmayı uzun süre kullanabileceği bir durum değildir bu. Sağlam bir materyalist tarih bilincine, doğru devrimci politikaların önünde sonunda güçleneceği ve en nihayet sonucu belirleyeceği kesin bilgi ve inançla sahip olmayı, niteki hakından ayrılmaya uzun süre tahammül edemezler. Uğruna her türlü zoruğu onca gücü gerilmiş halkımızla taz elden ve en sıkı biçimde kucaklaşmak için karşı konulmaz bir istek duyulur.

Acelelik, bir an önce bütün alına istegyle doğru bayrakta ısrarla olmasın diye küçük burjuva özelliklerdir. Proleter komünist özellik ise, ne pahasına olursa olsun doğru bildiğinde ısrardır. Küçük burjuva acelelikle davranışlar, daha uzun süre geniş kitlelerden kopuk olmasın tabanını il edemiyor, bir an önce ve en sıkı biçimde en geniş kitlelerle kucaklaşabilmek adına doğru bildiği-

çinde ısrardan vazgeçiyorlar; devrimci savaş çizgisinin yerini "kitle çizgisi" alıyor. Kitle fetişizmi olarak adlandırdığımız bu hastalık, işte bu devrimci çizgide ısrardan vazgeçme, en geniş kitlelerle taz elden kucaklaşma noktasında kendini gösteriyor.

Kitle fetişizmi zaman ortaya çıkmasına zemin hazırlayan bir başka küçük burjuva karakteristiği özelliği de güç tapınmasıdır. Sürekli burjuvalarına hayaliyle yaşayan ama buna karşılık genellikle mülksözlük diyarına itilen sermayenin gücü karşısında inim inim inleyen küçük burjuvazi, doğal olarak güç tapar. Her ne kadar tapındığı o güç, tarafından mahya sürükleniyor da olsa, en güzel hayallerini süsleyen şey yine bizzat o güçtür. Küçük burjuvazinin dünyasında ülkeler ya da hilmezel dağrular değil, güçlük tek geçer akşadır. Ve o güçle ulaşabilmek adına her türlü ilkesizliği yapmak, hiçbir delip çarpmak mecbur, hatta meziyetir.

Fetişizm, bir şeyin değerini olduğundan fazla görmek, abartmaktır. Bu anlamda, kitle fetişizminin görünür kitle burjuvazidir. Onlar en geniş kitlelerin kendi hayrakları altında yaşadığını hayaliyle yapıp kalkarlar, neyeyle yürütülürse eski önemini yitirmezler artık. Yeter ki, kitleler bizimle olsun, yeter ki, sayıları daha çok, daha çok olsun; onları tavlamak için ne söylemek gerekiyorsa söyler, ne yapmak gerekiyorsa onu yapar, onlar nelerden korkuyorlarsa, neleri hoş görüyorlarsa onlardan da vazgeçeriz... Oysa, böyle bir anlayışla devrimci değerleri, devrimci gelenekleri sürdürmek, geliştirmek olanaksızdır; sadece bu da değil, geniş kitlelerle ne kadar geri eğilim varsa, hepsi, doğrudan doğruya safdan çıkar, birikmiş devrimci değerlerin üzerine akınmaya başlar. Bu anlamda şekillenen kafalar, giderek bir hesap makinesi gibi çalışmaya, nihaiğin yerini sayılar almaya başlar. Örneğin, bir yerde bir eylem olduğu haberi alınmaz, ushuda, ilk anda merak edilerek sorulacak bir yığın soru vardır; eylemin amacı nedir, hangi sloganlar atılmıştır, çatışma yaşanmış mıdır, ne tür araçlar kullanılmıştır gibi sorulardır bunlar. Ama hayır, eğer kitle fetişizmi hastalığına yakalanmışsanız sorulacak ilk soru şudur: "Kaç kişi?... İşte bu "Kaç kişi?" sorusu öne çıktıkça diğer sorular gölgede kalır, değerden düşer ve kitle fetişizmi hastalığı boyutunu esir almaya başlarsa, artık "Kaç kişi?" sorusuna karşılık alınan cevaplar ada tatmin olmamaya başlanır, çünkü sayıları sonu yoktur.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizenken de yine bu aynı hastalık etkisini göstermiştir. Opportünistler, 1 Mayıs politikalarını belirlerken gaye çok darna tabiller yapıtıkları, nesnel koşullar, sınıf savaşımının gelişme dinamiklerini, ihtiyaçlarını vs. me-

den önceye hesapladıkları izlenimiz vermez çalışıyorlar. Bu iddialar ısrardır değildir. Gerçekte, yapılan hesap çok daha basittir; ortalaması bir emeğin eline hesap makinesi alıp yapacağı türden bir gelir-gider hesabı kadar basittir. Aşağı yukarı şöyle bir hesap olur: "1 Mayıs Alanı'na hedefini belirterek kaç kişi gelir, 'izimli' olan hedefler kaç kişi gelir?... gerçekte, yapılan hesap bundan çok farklıdır. Bu hesabın sonucu, eğer kitle fetişizmi beyhüze esir almışsa, 'izimli' alana yönelmek olacaktır. Çünkü, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" gitmek daha risklidir; oysa giderek kitlelerin daha çok izimli güce alınması gerekir, böyle olunca da, 'izimli' alana götürüleceğiniz korkusu 1 Mayıs Alanı'na götürmezsiniz, yani sayı düşer. Ama bir kez gözümlü kitle burjuvazisi, böyle bir sayı düşmesi tahammül edilemez bir durumdur. Gerçi "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" çıkmayan devrimci bir anlam vardır, ama artık sayılar ağır basmaktadır.

"Kitlesele olmak" iyi bir şeydir kuşkusuz; ama "kitlesele olmak" kaygısının her şeyin üzerine konulması yanlıştır. Kitlesele eylemleri, miringleri istediğiniz her zaman yapabilirsiniz, bunun önünde bir engel yok. Ama 1 Mayıs herhangisi bir gün değildir; 1 Mayıs'ta tarihsel devrimci bir anlam vardır. Ve Türkiye'de bu anlam 1 Mayıs Alanı'nda olmasın ifadesini bulur. Oysa oportünistlerde, "kitlesele olmak" kaygısı 1 Mayıs'ta tarihsel devrimci anlamından, niteliğinden ağır bastır.

1 Mayıs Alanı'na çıkmaktan korkan kimi kitleleri 'izimli' alana götürülebilirsiniz, ama bu, tam da, kitlelerin en geri duygularına, korkularına, kaygılarına hitap etmek anlamına gelir. Ve bu oportünizmin karakteridir. Oysa Leninist politika, her zaman kitlelerin devrimci eğilimlerine hitap etmeyi esas alır.

Ve "daha çok sayı" anlayışıyla kitlelerin geri duygularına hitap etme anlayışına dolaysız sonucu olarak, kitlelerin içindeki devrimci eğilimlerin gerisinde politika belirlenmiş, kendi kitlelerin devrimci enerjisini bastırılmış olursunuz. Sayıyı biraz daha arttırmak uğruna kendi kitlelerin esas eğilimini oluşturdu 1 Mayıs Alanı'na gitme isteğinin gerisine düşmek, kitle fetişizmi hastalığının bir başka futarıdır.

KURTULUŞ GAZETESİ VE KİTLE FETİŞİZMİNİN BAZI SONUÇLARI

Özellikle belirtelim, kitle fetişizmi zaman sadece Kurtuluş Gazetesi'nde görüyor değiliz, Leninistler dışındaki tüm siyasi çevrelerde aynı hastalıkla karşılaşmak mümkün. Kurtuluş çevresine bakarsanız ortası olmayız; en geniş kitleleri tavlamak uğruna hiçbir kılığa girme konusunda Kurtuluş çevre-

sini aratmayacak başkaları da yok değil. Bu yüzden, kitle fetişizmi ve yol açtığı sonuçlar konusunda aslında geniş bir araştırma konusudur. Çünkü sol hareketler içinde bu hastalığın olumsuz sonuçları çok ciddi boyutlardadır ve hastalık derin köklere sahiptir. Materyalist tarih anlayışının ve Leninist öncülük tarzının doğru kavranamaması, kitle fetişizminin doğru gelişmesine elverişli bir ortam yaratıyor. Bugüne değin, sol hareketler içindeki pek çok geri düşüşlerle, devrimci çizginin muğlaklaştırılması ve giderek terk edilmesinde, tazeleştiği sürece kadar hep aynı "kitlelerden bir süre için olsun kopuk kalınmak", "en geniş kitlelerle tez elden kucaklanmak" zaafını görmek mümkündür.

Kurtuluş Gazetesi'nde kitle fetişizmi bir şüredir belirgin biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. Ve daha kötüsü "bu şüfe giderek derinleşme eğilimi taşıyor. Asıl ele aldığımız sorun, 1 Mayıs olduğu için, burada, şimdilik, bu zaafın belirli görüntülerine ve sonuçlarına değinmekle yetineceğiz. Ama, dediğimiz gibi, kitle fetişizmi ve sonuçları sadece Kurtuluş çevresi açısından değil, tüm sol hareket açısından kapsama bir değerlendirme konusu olmaya adaydır.

"En geniş kitlelerle tez elden kucaklanmak" kaygısı Kurtuluş'ta bir şüredir devrimci mücadelenin bağcıca sorunu düşeyince ele alınıyor. "Halbuki hiçbir şey bize yabancı değildir" denilerek yola çıkılıyor ve halkta mevcut bulunan en geri düşünelere hitap edilerek en geniş kitlelerle bir an önce, bünbir yolla kucaklanmak için atığa kalkılıyor. Bizat sermaye tarafından örgütlenen işçi sendikası üyelerine katılmaktan tutun da şehitler için mevlit okutup helva dağıtmaya, oradan, Moğollar, Bulutsuzluk Özlemi gibi ipu sapsı gelmez müzik topluluklarıyla ortak "müzik şöenleri" düzenlemeye, oradan, 1 Mayıs'ta sosyal-reformist yasal partilerle bir-

likte özel blok oluşturup 1 Mayıs Alanı'nı terk etmeye kadar pek çok politika ve yaklaşımda, hep bu "en geniş kitlelerle tez elden kucaklanma" şüvedan kendini gösteriyor. Yakın geçmişe kadar gerilla ve millis örgütlenmelerini vesilahlı eyle-

mi esas alanlar, bir süre için neden millis örgütlenmelerini ve bunların yürüttüğü "öle-düğüçelik" faaliyetlerini herçeyin üstünde tutuyorlar? Kurtuluş'un "kitle çizgisi" diye adlandırdığı bu çizgi ideolojik köklere sahiptir. Ama şimdilik için bu yönü üzerinde durmayacak, sadece 1 Mayıs 97'ye ilişkin bazı sonuçlara işaret etmekte yetinireceğiz.

Kitle fetişizmi Kurtuluş çevresini devrimci 1 Mayıs'tan, yani "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasından nasıl uzaklaştırmış ve ipliği pazara çıkması uzlaşmacılarla, kendisinin de her gün süvüp saydığı sosyal-reformistlerle birlikte özel blok oluşturmaya kadar itmiştir? Şimdi, okurumuzun sabrına güvenarak bazı uzun alıntılar yapacağız. Kurtuluş çevresinin 1 Mayıs Alanı'ndan nasıl yun çizildiğini süreç halinde görebilmek için Kurtuluş Gazetesi'nin değişik sayılarından aradarda alıntılar yapmamız gerekiyor.

Önce, 12 Nisan '97 tarihli Kurtuluş Gazetesi'ne bakıyoruz ve 6. sayıda "Bütün Güçler Taksim'e" başlıklı bir yazıyla karşılaşırız. Yazı şöyle başlıyor:

"Taksim, 1 Mayıs mücadelesinin yreğidir. Başka alanlara gidebiliriz, başka alanlar da kitlelenebiliriz, ama bu değişmez.

Yükseklerle 500 bin emekçiyi arda haykırarak geçirmişiz.

34 şehidi Taksim'de verdik.

80'lerin sonlarından itibaren Taksim'in eteklerinde meydan savaşına geçtik..."

Yazı böyle başlıyor ve 89 ve 90'da "Taksim'in eteklerinde verilen meydan savaşı" anlatılıyor. Ödenen bedellerden, "reformist, re-vizyonist sendikal anlayışın" "istatistiklerle başlıca" birikilmesinden söz ediliyor. Ardından 90 dan sonra 1 Mayıs Alanı'ndan nasıl yun çizdiklerini es geçiyorlar ve son bölümde şöyle sesleniyorlar "bütün güçler'e:

"6 1 Mayıs'ın Kadıköy'de yapılacağına netleşmesiyle birlikte, çeşitli güçlere Kadı-

köy'deki mitingün ardından topla olarak 1 Mayıs Alanı'na girmeye başladık. Kabul edilmedi. Diğer gelişmeler bir başka alanda yapılmasını gündeme getirirse, aynı anı bu yıl için de geçerlidir.

Belki oradaki tüm kitlelerle Taksim'e toplanamayızdır, ancak devrimci, sol güçlerin Taksim'ine, Taksim'in meşruluğu bir kez daha devletleşmiş olmaktadır.

Ve bunun ötesinde, Susurluk'taki devletin kitleleri 34 şehidiyle, "Susurluk'taki devletin hesap sorma 1 Mayıs'ı olarak görüyoruz bu yıl, 77 1 Mayıs'ın 20 yıldönümünde, katledilmişleri yerde anmak, onlara birlerin özünden "Yağasın 1 Mayıs!" sloganlarını diletmek, değerlerini ve geleneklerini ayısından çok güzel bir anlamca, süreç açısından da çok özel bir önem sahiptir.

Tüm güçler, 97'de Taksim'i zaptedelim Taksim'i 1 Mayıs'la buluşturalım."

Burada anlatılanlara bütünlüklü olarak bakıldığında, tek başına da kalacak olsa 1 Mayıs Alanı'nda karalı olunacağı izlenimi edinmek mümkün değil. Kararız bir çağın. Biz başka yerlere de gitssek doğrusu Taksim'dir deniyor. Doğru yere gitmek için "bütün güçler'i yanlarında görmek istiyorlar. "Bütün güçler" yalıtıp yaparlarsa onlar da aynı yanlış yapmakta bir sakınca görmeyebilirler, 1 Mayıs Alanı olarak kabul ettikleri Taksim'den yun çıkaracaklar. Yine, ügünçtür, devletin gösterdiği yere gidip, oradan 1 Mayıs Alanı'na yönelmek gibi bir iddia atıyorlar ortaya. Geçen yıl da böyle olmuş istememişler, ama her ne hikmetse olmama, galiba "bütün güçler" yavaşlamış, onlar da tek başlarına girememişler. İddia ügünç ve inandırıcılıktan uzak: Kadıköy'den Taksim'e; Aya'dan Avrupa'ya... 1 Mayıs eylemi değil mübarek, aynı Avrupa Maratonu yapacaklar. Neyse, kendi kendini bildikmiş yontemleridir bunlar; doğru devrimci politikayı terk edenler işi komediye vardırıarak ruhlarını hafifletmeye çalışıyorlar. Niye böyle oluyor, devrimci politikadan neden vazgeçiliyor? Aslında bu sorunun cevabını Kurtuluş'taki başlıkta bile bulmak mümkün: Taksim çağrısı bütün güçler'e yapıyor. Oysa "bütün güçler" Taksim'e gelmezler. Taksim kavga alanıdır, burjuvaziyle uzlaşma alanıdır. Uzlaşmacılar, kavga kaçkındı Taksim'e gelmez. Bunu Kurtuluş da biliyor ama bilmezlikten geliyor. Çünkü, "biz bütün güçlere Taksim'i zaptedelim çağrısı yaptık, ama gelmediler, biz de böyle kitlelerin yanına gittik" diye kendi kendine mazaret sunma ihtiyacı var. Çünkü, kitleli devrimci eğilim taşıyor: Taksim'i 1 Mayıs Alanı'na istiyor. Onlara, açıktan açığı "Taksim'i istemektense geçiş" demek almuz. Böyle açık davranırlarsa, Dimyat'a pırınca giderken aldıkları bulgurdan da olabilecek bililer.

Esas, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olmak, sizin de ifade ettiğiniz gibi, "değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından özel bir anlamı; süreç açısından da çok özel bir öneme sahiptir." Daha doğrusu "saklı" demek gerekir. Ama kitle fetişizmi buna engel oldu. En geniş kitlelerle tez eden küçaklaşmanın da yanılmaz çekişliği, devrimci değerlere, geleneklere, "çok özel anlam ve önem"lere ağır bastı. "Tüm güçler, 87'de Taksim'i zaptetelim" diye seslendiniz ve ardından, siz konusuz "Tüm güçler"le birlikte, yıllardır yaptığınız gibi Taksim'den yarı çıldınız.

Geliyoruz, 18 Nisan '97 tarihli Kurtuluş Gazetesi'ne ve bu kez d. sayıya şöyle bir başlık görüyoruz: "Taksim Mevzu 1 Mayıs Alanı'dır" Kurtuluş çevresi, daha önceki yıllarda da 1 Mayıs'tan önce Taksim'in rövanşını edip son anda "izin"li alanda karar kalıyordu. Bu yıl, "ocaba" dedik, 1 Mayıs'a az bir zaman kala Kurtuluş hulen daha Taksim'in aışını ediyordu, "ocaba bu kez kararır devrimci bir mi?" dedik. Çünkü Kurtuluş taki yazı guyet iddialı görünüyordu. Şöyle başlıyor bu iddialı yazı:

"Taksim ve 1 Mayıs adı özdeşleşmiştir bu ülkede."

Taksim'in adı "1 Mayıs Alanı" olmaytır. Taksim, 1 Mayıs'ın mevzu alanıdır.

Bu mevzuluğu yaratan bu meydana verdiğimiz şehitlerdir.

Bu mevzuluğu yaratan bu meydana verdiğimiz şehitlerdir.

Artık zamanı gelmiştir. 1 Mayıs'ı yıllar süren dişe diş bir mücadeleyle, bedeller ödeyerek kazanmak. Artık 1 Mayıs Alanı'nda kazanmanın zamanıdır."

Böyle başlıyor ve ardından, "MGK sendikacıları'nın 1 Mayıs Alanı'na girmesinden çıkarak, yani 1 Mayıs tarihini, yani şehitlerimizi unutturarak" 1 Mayıs'a "saldırı"ları'nı, Abide-i Hürriyet'in "devletin isteği" olduğunu vs. anlatıyorlar. Bu yorumun sonu şöyle:

"Tüm devrimci, demokratik, işçici çevreler, sosyal partiler, legal illegal siyasi hareketler, demokratik kitle örgütleri, öğrencilerimiz, MGK sendikacılarına karşı Taksim'in mevzu alanına sesleniyor. Gerçekleri, faşistlerin kirlenmesine izin verilen meydan, halkın karnavalıdır. Yüzbinlerin Taksim'e akınmasını hayranlıkla kimse duramaz (oportünizm dışında) kimse, demek gerekir, b.n.). 1 Mayıs Alanı'nı kazanmak mümkündür. Gerektirir."

Taksim işçi sınıfının meydanıdır. Taksim halkındır. (...) Adalet istegimizi, özgürlük istegimizi, bağımsızlık, demokratik bir ülke istegimizi, taleplerimizi ve öfkelerimizi Taksim'de birleştirelim. 1 Ma-

yas'ı 1 Mayıs Alanı'na taşıyacağız."

Yine "tam" güçlere yapılmış bir Taksim çağrısı... Bu yaklaşım, daha sonra ortaya çıkacak zaafın bir marzeti oluyor. Burada dik-katimizi çeken bir eksiik kavrayış vardır. 1 Mayıs Alanı, sadece gelenek olduğu yönüyle ele alınıyor. Oysa, mesele sadece 77 ve 88'de katledilenlerin devrimci ansısına duyulan bağlılık meselesi değildir, asıl mesele, bu katliamların bir sonucu olarak, Taksim Alanı'nın iki düşman sınıf arasında bir kapışma, bir prestij meselesi haline gelmiş olmasıdır. Yani, sadece devrimci geleneklerimizi yaşatmak için değil, aynı zamanda, devrimci esvayı yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla burjuvaziyle uzlaşmama bilincini geliştirmek, onları daha sert ve kesin savaşımlara hazırlamak, ve düşman karşısında moral dayanıklılık sağlamak için 1 Mayıs Alanı'nda olmak gerekir. İşin bu yönü gözlerden saklanmaz. Taksim'i terk etmeye marzetiler halinde daha kolay oluyor.

Bu yazıda dikkestimizi çeken bir başka nokta, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğu ve bunu unutturmaya çalışanların, başka alanları önemsen ve isteyenlerin burjuvazi ve burjuva sendikacılar olduğunu ifade ediyor olmalarıdır. Daha sonra bunu hatırlatacağız.

Tüm bu açıklamalar bide, Kurtuluş'un kesin alınmasıyla birlikte göçen bir 1 Mayıs Alanı ağırlığı taşıdığına, ama henüz netleşemediğini, muhtemelen başkalarıyla ve devrimcilarla mada bu konuda bir tartışma yaşadıkları düşünürüyorduk. 1 Mayıs'a bir kaç gün kala, 26 Nisan 87 tarihli Kurtuluş'ta, bu muhtemel tartışmaların kesin ve net sonucunu gördük. Bir önceki sayıda, kapakta tek başına ve kucaklarda başlarıyla M. Akif Dalı'ya resmetmişlerdi; bu sayıda ise, kapakta kitleler vardı. 18 Nisan sayısında, elinde taşıyla M. Akif Dalı; 26 Nisan sayısında balay çeken kitleler... Kurtuluş, 1 Mayıs politikasında kararını vermişti.

26 Nisan tarihli Kurtuluş Gazetesi'nde sayılara yazı var 1 Mayıs'a ilgili. Ama her ne hikmetse "Taksim" sözüne hiçbir yerde rastlayamadık. Taksim, yok, Taksim unutulmuş. Taksim gözlerden saklanmak, başkalarından alınmak istenmiş. En azından, "doğrusu Taksim'e girmektir, ama bizler, sosyal-faşistleri ve burjuva sendikacıları bu konuda ilna edemedik; mecburen kitlelerin olacağı yere gideceğiz" tünden bir marzet bildireydiniz. Hiçbir şey yok. Sanki marzetle Taksim diye bir yer yok, sanki 77 katliamı yaşamamış, sanki 88 ve 89'da stakilerinde meydan savaşı verilmiş... ve sanki daha bir hafta önce herkesi Taksim'i zaptetmeye çağırın, bunun için "mümkün" ve "gerekli"

diyen kendisi değil... Hafız dumura uğramış.

Daha bir hafta önemsen kadar 1 Mayıs Alanı Taksim'dir, diyenler, bir hafta içinde başka "1 Mayıs Alanı"ndan bahsedebiliyorlar. Açık açık "1 Mayıs Alanı" ifadesini kullanıyorlar, neresi için; "devletin isteği"ni söyledikleri yer için.

Bir kez kitle fetişizmi beyinleri esir almaya görsün, "değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından çok özel bir anlam; süreç açısından da çok özel bir öneme sahip" olduğu iddia edilen 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçiyor. Nicelik uğruna devrimci niteliklerin feda edilmesi dediğimiz şey budur. En geniş kitleleri tez eden küçaklaşmak sevdiyle hareket edip devrimci değerleri, devrimci gelenekleri, devrimci yöntemleri terk edenler, kitleleri "devletin isteği" yere götürüyorlar, işçi sınıfı ve emekçi halkın sınıf çıkarlarını burjuva sınıf çıkarlarının peşine takmışlardır.

'97 1 MAYIS'INDAN ÇIKARTILMAYAN DERSLER

Sadece Kurtuluş çevresi değil, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu kabul eden burjuvaziyle uzlaşmazlık iddiası taşıyan bütün oportünistler Taksim'den vazgeçip devletin gösterdiği yere gittiler. Ve şimdi aynı birliği etmişsine bu sorunun üzerinden titişlikle alıyorlar. Bunun yerine, "Yizin"li alanda kim ne yapmış, kim daha "devrimci" olduğunu, kim "en devrimci komün"lanmış ve en önemlisi de, kim daha "kütlesel"miş onu tartışıyorlar. Ama ne tartışma... Dışarıdan, yani Taksim'den bakıldığında, tartışma konusu olan kitlelerin aynı tartışmalarını andırıyor. Ortaya konan iddialar da, kullanılan üslup da ve asıl önemlisi ufuk "genişliği" de, tıpkı sınıf çatışması yassıya köyülerin düzeyinde.

Bu oportünistlerden hangisi daha "devrimci komün"lanmış olduğuna, hangisinin "daha militan" tavır sergilediği ya da hangisinin en fazla kitleyi kucakladığı gibi tartışmalara girmek bizim işimiz değil, bunu kendi aralarında halletsiner. Biz, 1 Mayıs'ı daha farklı değerlendiriyoruz, onların tartışmadıkları, tartışılmayan sağındıkları yüzlerinde duracağız. Oportünistler, gerçekte '97 1 Mayıs'ından da hiç bir ders çıkarmadılar. Onlar, bu kez de hiç bir şey öğrenmediler. Biz usturla anlamaya devam edeceğiz.

1) 1 MAYIS '97

KÜTLE FETİŞİZMİNİN İFLASIDIR

'97 1 Mayıs'ında yüzbinleri kucaklansa da hayal eden oportünizm, gerçek bir sükut-u hayale uğramıştı. Hepsi bu amaçla kitlele-

rin kuyruğuna takılmay, ama 'refuz' kitleler onları alana dışında katederleriyle başbaşa bırakmıştır. Üstelik, söz konusu kitleler hiç de hayal etdikleri gibi yüzbirler değildir. Kendi gerçeklikleri kitleler içinse, durum daha işler acıdır. Hepsi, geçen yılın oranla belirli bir kitle kaybından söz ediyor, ama bu sorunu da, şu birbirlerine yıkıma çalışarak ya da 'kitle hareketinin bizen düşebileceği' ne dair açıklamalar yaparak geçiştirmeye çalışıyorlar. Oportünizm 'hobbi'leri mazur göstermeye çalışıyor; 'işki' bir çoğunluğu 'sürekli kabul eden ama 'o kadar miniciki ki' diyen saf bakış' gibi...

Hepsi, muazzam bir kitleyle kucaklaşmak hayaliyle 1 Mayıs'ı beklemişti. Hazırkları bu yündeydi. Madem 'Susuzluk sorunu sığır'ı, muazzam bir kitle 'çetelerin devletinden hesap sorarak için alanlara çıkarak'ı. Bunun için arzu mu hazırlik yapılmıştı; devrimci mücadele yöntemlerinden hangisi ne vazgeçilmişti? Sermayenin başlatmış ve yönlendirdiği işk söndürme eylemlerine hangisi mi katılmıştı? Madem vb. çalışmalar bugüne mu bir şeyin ödüne geçirilmişti? Ve son olarak 1 Mayıs Alanı'ndan hangisi ne vazgeçilmişti?

Bütün bu 'taar'lerde, devrimci niteliklerin bütün bu 'Yoda' edilmelerinde kitle fetişizmi hastalığına, muazzam kitlelerle kucaklaşmanın dayanamaz hafifliğini görüyoruz. Ama kitle fetişizmi ilas etti; hem ortada muazzam kitleler yoktu, hem de olanlarıyla bile kucaklaşmak mümkün olmadı. Şimdi, yine hep, bir ağzdan kitleleri kuşumsuyorlar; kendi kitlelerini çok gösterebilmek için, diğerlerinin az olduğunu iddia ediyorlar. Örneğin Kurtuluş Gazetesi şöyle diyor:

"Gardaşlar ki, sendikalar kitleye sahip değildir. Varolan kitle de sendikaların kontrolünde değildir. Yine bugün bir yerde burjuva sendikalarına tehdit ediyor ve 'bu an sizin altında bulunan bir kez yitir işçisi de bulunmayacak, kaybedecek siziz' diyorlar.

Tüm oportünistler, alana dışındakilerin, içtendekilerden daha kitlesel olduğu konusunda hemfikir görünüyor. Biz de işle kabul edelim. Ama bu kez de şöyle sormak gerekiyor: Madem kitlelerin çoğu sizin kontrolünüzdeydi, madem ki, kamu koca burjuva sendikaların bile kontrolünde topu topu 'bir kez yitir işçisi' ancak vardı, ne diye 'kitleler ne derece azda olmak gerekir' mazuresiyle Taksim'i terk ettiniz? Öyle ya, kitlelerin çoğunluk oportünistlerdeymiş, o halde sosyal-reformistler ve burjuva sendikacılar gelmeseler bile kendileri 1 Mayıs Alanı'nda ısrar etseymişler. Hem böylece, sosyal-reformistlerle burjuva sendikacıları gerçekten yalnız

bırakmış, sermayenin oyununu geçtikten bezmiş olurdunuz. Ama azınlık durumunda olan alanın içtendekiler, büyük çoğunluk olduğunu söyleyenleri, oportünistleri peşlerine taktılar. Neden böyle oldu; neden siz onları sürükleyemediniz, yoksa kitleleriniz Taksim'i istemiyor muydu? Hayır, biz kitlelerimizin devrimci eğilimlerinden kaçınmıyorduz.

2) SOSYAL-REFORMİZMLE BİRLİĞİN İFLASI:

Diğerlerinden farklı olarak, Kurtuluş çevresi 1 Mayıs için sosyal-reformizmle özel blok oluşturma yoluna gitti. Aslında tüm oportünistlerin ortak noktasıdır; sosyal-reformizmden tam ve kesin bir kopuş eylemi, kararlılığın gösterilememek. Sosyal-reformistlerle birlik sevdiğizden vazgeçememek oportünizmin ortak davranış özelliği durumundadır. Kurtuluş çevresinin '87 1 Mayıs'ında yaptığı, bu oportünist sevdığı gerçekliğe dönüştürmek olmuştur.

Sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılığın tarihsel rollerini görmeyenler. Devletten 1 Mayıs için 'izin' istemek ve 'izin'li alan gitmek bu röle uygundur. Zaten onlara, devletle çatışma pahasına 1 Mayıs Alanı'na yürümelerini beklemiyoruz. Onlara yakıgan, tam da 'Abide-i Hürriyet Alanı'dır. Sosyal reformizm, işi sınırlı ve emekli yağmurlu devrim davasına ihanet etmiştir; sosyal-reformizm partilerden her biri bir 'Yünet Abidesi'dir. Sermayenin gösterdiği yarı gitmek, Türk bayrakları altında istiklal Marşı söylemek, her zamanki baktırın masallarını 1 Mayıs'ta bir kez daha yinelemek sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılığının mücadele tarzı açısından çelişki teşkil etmez. Ancak, ilahî devrim perspektifine hareket eden, illegal örgüt temel alan ve sermaye düzeniyle uzlaşmazlık iddiası taşıyanlarla birlikte yürümesi ya da onların aynı alana yönelmesi çelişkilidir.

Yıllardır söylüyorlar; sosyal-reformistlerle birlikte yürümek, onlarla birlikte geri eylemlerde yer almak (ki onlar zaten devrimci eylemlerde olmaktan uzente kaçartlar), devrimcilere değil, sosyal-reformistlere güç kazandıracak. Biz böyle söyledikçe, onlarla yürümekte ısrarlı olanlar tersini iddia ediyorlar: 'Siz kendi gücünüzü güvenmişsiniz, biz onlarla kitlelerini de bu şekilde peşimden sürükleyeceğiz' dediler. İlginçtir; kendi gücüne güvenen 'Ranati' olarak sosyal-reformistlerin peşimden bir türlü ayrılmıyorlar. Muazzam kitleleri kucaklamak, hatta bu arada sosyal-reformistlerin kitlelerini de devşirmek hayalleriyle onlarla birlikte yürüyorlar.

Tüm hesaplar kitleselleşme inarına yapamayan sosyal-reformistlerin kitlesi aramıştı. (Bütün oportünist gazeteler bu gerçekçi açık açık ilahî ediyor), ışık söndürme gibi işlerin kime yaradığı ortaya çıktı. İddianızı yineleyorsunuz; sosyal-reformistlerle birlikte yürümek devrimcilere kaybettirir, sosyal-reformistlere kazandırır. İle de sosyal-reformistleri sürüklemek istaniyorsanız, bunun yolu onlarla birlikte yürümek değildir. Ölüm Orucu sürecine bukin dostlar; devrimci, gözpek bir eylem ortamında devrimci güçler arasında yapılan bir eylem birliğinin, toplumda çok çeşitli kesimlerini olduğu gibi sosyal-reformistleri de nasıl peşi sıra sürüklediğinin çok parlak bir örneğini orada bulabilecektiniz.

3) 'BARIŞÇILLIK KAYGILARININ İFLASI:

Yine, sosyal-reformistlerle özel blok oluşturan Kurtuluş çevresi 1 Mayıs için 'barışçıl' kutlama çağrısı yaptı, bu çağrıları gazete ilanlarıyla kamuya duyurdu. Kitle fetişizminin devrimci bir hareketi hangi noktalara kadar sürükleyebileceğinin çarpıcı bir örneğidir bu yaklaşım. Kavgı günü olan, tarihi mücadeleyle, kutsal yarıdan 1 Mayıs'ta 'Barışçıl' kutlama çağrısı nereden ileri geliyor?

Kitlelerin en geri eğilimlerine hitap etmek oportünizmin en tipik özelliklerinden biridir. Kurtuluş çevresi 1 Mayıs'ta bunu yapmıştır. 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçmek kitlelerin korkularına hitap etmektedir. Taksim'e çıkıyorsa korkan kesimleri de kucaklama adına böyle yapılmıştır. Sosyal-reformizmle özel blok oluşturma, yine, kitlelere kavgasız bir 1 Mayıs kutlaması yapılabacağı mesajı vermektedir. Çünkü, herkes bilir ki, kavganın, mücadelenin olacağı yerde sosyal-reformizm olmaz. Ve son olarak 'barışçıl' kutlama çağrısı yapmak, kitlelerin korkuları önünde diz çökmek, onlara 'kimse-nin burjuva kamuya çağrısı'na dair garanti vermek, yeminler etmektir. Kitlelerin sını gelmediği gibi, kitlelerin korku ve kaygıların da sonu gelmez. Ve bir kez önce devrimcilik anlayışından vazgeçilip kitle fetişizmine yokedildiğinde, daha fazla, hep daha fazla kitleyi kucaklamak uğruna atılacak geri adımların da sınırlı olmaz.

Barışçılık, 1 Mayıs'ta devrimci öznen, savaşı ruhuna terstir. Yarı olan barışçılık değildir; en yıllarda sosyal-reformistlerin sürdürdü geldiği bir tarzıdır bu. Onlar hep 'sığılmayla' davranmış ve kavgı meydanlarında 'kimse-nin burjuva kamuya çağrısı' ile devime gelmişlerdir. Bu, onların 'barışçılık' anlayışıdır; ulaşılmaz bir sorumluluktur bu. Kurtuluş Gazetesi böyle bir 'barış-

İhtilâ'ları bahsetmemelidir. Devrimcilerin sorumluluğu, devrimci savaşı yükseltmek- tir, "Konservatif burjuvazî kurumların ölmesi" ile değil, ditne kadar olduğu gibi M. Akif Dal- cılarla övmek, onların devrimci savaş tar- zını sürdürmek, geliştirmek gerekir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlara siyasal bi- linç sadece propaganda ve ajitasyonla gotü- rülmez, eylem tarzı da bir bilinç taşıyıcıdır; ya da şöyle söyleyelim; söyleyenlerle ya- pılanlar aynı içinde olmalıdır. Devletin gös- terdiği yere ve sosyal-reformistlerin yanına gidip, orada, devlede uzlaşmaya ajitasyonu yapmak, ya da "kimsenin burjuvazî kurumları" türünden "burjuvâlik edebiyatı" yapar- ken, aynı zamanda silahlı devrim iddiasını sürdürmek işçi sınıfı ve emekçi yığınları, en hafif düzeyinde, kafa karışıklığı taşımaktadır.

1) LENİNİST POLİTİKANIN DOĞRULUĞU VE ETKİSİ:

Leninistler, her zaman olduğu gibi bu yıl da "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nı" politikasıyla hareket ettiler ve yine öyledir olduğu gibi bu devrimci politikada yalnız biralâhâleler. Leni- nist Parti, tek başına da kalsa, doğru devrimci politikada kararlılıkla ve cesaretle davran- masını bildiğini "97 1 Mayıs'ında bir kez da- ha kanıtladı.

Nicel azlığına, doğru devrimci politikala- rı yığınları taşıma noktasında mazetimsiz olmasa, her türlü olaraksızlığa ve yokluğa rağmen 1 Mayıs'ta devrimci sularına, dev- rimci gelenegine ve değerlere uygun müra- dele tarzını yaşattık. Bu devrimci abelikler ki işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci vatanı olacaklar.

"1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" Leninist poli- tikamı, sadece işçi sınıfı ve emekçi yığınla- rın ileri unsurlarının değil, aynı zamanda devrimci mücadele içindeki yığınların da ge- nel devrimci eğilimini yansıtmaktadır. Leni- nist politika, bu devrimci halkı yakalamış- tır.

Leninistler, 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan'ı zapt ederek gerçek kararlılık ve cesaretleyle, gerek devrimci geleneklere bağlılıklarıyla, gerek uzlaşmaz tavırları ve gerekse "Ya Dev- rim Ya Ölüm!" şiarlarıyla işçi sınıfı ve emek- çî yığınların bilincinde ve yüreğinde yer etti- ler. Kitleleri derinlemesine etkilemenin bir aracıdır bu. Ve bu devrimci etkinin sonuç- ları mutlaka kendini gösterecektir; Leninist- ler, bundan sonra da gerçekleştirecekleri et- vellî eylemlerle yığınların bilincinde ve yüre- ğinde edindikleri devrimci konularına sağ- lanlaştırabilecekler.

OPORTÜNİSTLERDE ORTAK NOKTALAR

1 Mayıs '97 sonrası birbirlerine yönelik leli ontayağır sözlerle ve sanki bambaşka poli- tik tavırlar içindeymişler gibi bir görünüme yaratma çabalarına rağmen, oportünistler, 1 Mayıs '97'de belli ortak noktalarda buluştu- lar.

1- Genel Bir Moral Bozukluğu :

Her ne kadar süslü ve yuvarek ifadelerle durumu geçiştirmeye de çalışsalar, her ne kadar her biri değerlerinin yanlışlarını ve güçsüzlüklerini göstermek suretiyle kendije- ne prim yapmaya da çalışsın ve her ne kadar polis aramasına karşı alınan tavır, durulan yer, Perinçek'plere müdahale, diğerlerinde- den daha kılışel olma, vb. noktalardan ha- rekette kendi kitlelerine moral vermeye ça- lırsa da, aslında hepsi, genel bir moral bo- zukluğu yaşamışlardır. Hiçbiri umduğunu bulamadığı, hayalî kurulan "yabancılar" le ku- caklaşmamıştır. Şimdi, gerçek bir dere çı- kartacakları yerde, "ama diğerlerini duru- mu daha kötüydü" diyerek durumu küste- rmeye çalışıyorlar. Oysa, bir bütün olarak "i- zinli 1 Mayıs başarısız" olmuştur.

2- 1 Mayıs Alanı'nı Unutmak, Unutturmaya Çalışmak :

Bir bütün olarak başarısız olmuşlardır ama, başarısızlıklarının ana kaynağı olan 1 Mayıs Alanı'nı terk etmiş olmalarının uzrinde, ağır birliği etmişliğine konuşmamakta- dır. 1 Mayıs'ın önce 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu itiraf ederler hiçbi- ri şimdiki Taksim'den söz etmiyor. Birbirleri- ne karşı hakaret dervesinde sertleşen laflar söylüyorlar, ama hiçbirini 1 Mayıs Ala- nı'nı terk etmiş olmakla ilişki kurmaya yanaş- mıyor. Çünkü, bu, ortak günahlarıdır.

Şimdi, kendi aralarındaki polemiklerde "Aynı alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı" gibi şey- ler söylüyorlar. "Aynı alanda iki ayrı 1 Ma- yıs", yani olsa olsa bir reformist, bir de oportünist 1 Mayıs... Oysa, gerçekte, reformizmin ve oportünizmin aynı alanda bulunmuştu. Ka- caklaşmaların gerçekleşmemesi, kendileri- nin de arzu ettikleri bir gelişme değildi; on- lar oraya kısıtlanmak için gitmişlerdi. Sos- yal-reformizmin ve burjuva sendikacılarla ay- nı yere yönelmesininiz, ama alana sokulmadı- nız diye politikamız devrimci nitelik kazanı- cak(ı) Yok ayla yaşama. Gerçekte, *iki ayrı alanda iki ayrı 1 Mayıs* vardı; biri sizin gittiğiniz alanda, diğeri ise sizin terk ettiğin- iz ve bizim yalnız başımıza sahiplendiğimiz alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı; birincisi; *reform- ist-oportünist 1 Mayıs'ta*, ikincisi ise

Devrimci 1 Mayıs

3- Leninistleri Görmekten Çalmak:

1 Mayıs gelip çatığında 1 Mayıs Alanı sö- zünü ağzlarına almaktan bile çekinilenler, 1 Mayıs'ta Leninistler 1 Mayıs Alanı'nı zaptet- dine, bu mekânlarda (ya da basınlarda) bul- dular. Gerçekten de, üzerinde durulması gere- ken bir noktadır bu.

Birbirlerine karşı demediklerini bırakma- yorduk, ama sorun Leninistler ve 1 Mayıs Ala- nı oldu muydu, ağır birliği etmişliğine sız- mıyorlar. Sorun 1 Mayıs'ta Taksim'i zapteden Leninistler oldu muydu, oportünistler arzu- çattığının yerini "Leninist Politikayı Sanki- nek Penasıyla Bogma Cephesi" ahyor.

Kurtuluş Gazetesi'nin 1 Mayıs tarihli sayı- sına bakıyoruz: "Kutlamanın 20. Yılında 77 1 Mayıs Şehitleri Tokim'de Anıldı" başlığıyla bir habere yer verilmiş. Aynı tarihli Anlam Gazetesi'nde, yine "Taksim'de katliamlara göstermeli laner" başlığı altında bir haber yazmış var. Bu haberlerde Kazancı Yoku- şu'na giden burjuva sendikacıardan, sos- yal-reformistlerden ve bir takım DKO tem- silcilerinden söz edilmiş, Taksim'e giden Rıdvan Budak'ları, Bayram Merat'leri görü- yorduk ama, Leninistleri görmüyorlardı. Ne- den? Sorunak görüyor: "Kutlamanın 20. Yılı- nda 77 1 Mayıs Şehitleri" burjuva sendikacıla- rının ve sosyal-reformist parti temsilcileri- nin Kazancı Yokuşu'na dekittikleri timsah- gıyışlarıyla mı "Anıldı"? Oportünistlerden hiçbir 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nı zapteden Leninistleri görmemiş, işçiler tarafından taş- lanan Bayram Merat'leri, Rıdvan Budak'ları öne çıkarmak pahasına da olsa Leninistleri görmelikten gelebiliyorlar. Bu tavrın altın- da "ama Leninistleri adı duyulmasın" kay- gısı yok. Varsa da, temel olan bu kaygı değil. Çünkü 1 Mayıs Alanında yapılan gösteriyi burjuva TV kanalları vermek zorunda kal- mış. Leninistlerin adı zaten duyularaın ka- dar duyulmuştu. Oportünistlerin buradaki temel kaygısı, kendi okurlarının devrimci eğilim ve duygularına uygun bir devrimci ey- lemün gizlenmesidir. Teşahları buradan ileri geliyor. Oportünistlerin, birbirleriyle kusur-

suz bir ayın içinde 'Leninist 1 Mayıs' suskunluk fesadıyla boğma epevi" oluşturmamasının nedeni bu kaygıdır.

Hepimiz, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim olduğunu iliraf ediyoruz. Ve yalnız Leninistler, tek başlarına da kalmasınlar 1 Mayıs Alanı'na çıkıyorlar; herşeyi göze alan bu insanlar her türlü engel aşır 1 Mayıs Alanı'nda devrimci sloganları haykırıyor, pankartlarını açıyor ve göçallere alınıyorlar. Sizler 'Yazın'ı alana yönelmişken, Leninistler devrimci 1 Mayıs'ı kutluyorlar. Ve burakalım devrimci değerleri, dostluğu, dayanışmayı, siz bu eylemde haber değeri bile bulamıyorsunuz! 77'de katledilenlerin devrimci anısına Kırmızı Budak'lar, Bayram Merall'ler mi yuştu; herhalde öyle düşüncüler olacaksınız ki, onları öne çıkartma pahasına Leninistleri görmezden geliyorsunuz. Ve sanıyorsunuz ki, siz böyle yaptınız diye okurlarınız da devrimci 1 Mayıs'ı bilmeyecek. Sanıyorsunuz ki, sizler gözlerinizi kapatmanız diye bütün dünya karanlık olacak.

Bakan Akıncı Gazetesi'nde neler yazıyor: 'Yazın'ı alana alınmamaları üzerine oportünistlerin güç birliği "... Ökmeçian'na yördeme hararı oldu. Akıncı, Taksim'i zorlanırlı görüşüne bildirmekte hırlıkta genel eğilim üzerine ısrar etmedi." Gerçi bizim bildiğimiz Akıncı 'ısrar'lıdır. Ya da birşeyi yapmayı kafasına koymuşsa "genel eğilim" onu pek bağlamaz. Ama burada öyle olmasın. Akıncı'nı hırdan hırs bu denli "açışlı" yapar nedir? Gerçekte, Akıncı'nın sözleri gitmek çikarma, ruhunu hafifletme çabısından başka bir anlam taşımıyor. "Aklında öze kalın Fevriye'ye gitmek gerektiği, ama birliğin bozulmuş sorumluğuyla durandık", diyorsunuz. İnandırıncılıktan uzak. Birincisi: sizin birlikle-re karşı böylesine sorumlulukla yaklaşmak gibi bir geleneginiz yok. İkinçisi; maddem doğru olan Taksim'i zorlanmaktı, ne işiniz vardı başka yerde? 1 Mayıs Alanı'nın Taksim'de olduğunu 'harırlayabilmemiz' için 'Yazın'ı alana alınmamamız mı gerekiyordu? Ve üçüncüsü; maddem doğrusu 'Taksim'i zorlanmak'ı, burakın 'zorlama'yı, Taksim'e çıkmayı başaranları, Leninistleri neden görmezden geliyorsunuz? Aslında sorulacak soru çok, ama karşılığı derin bir suskunluk olacak soruları ardarda sorulmanın da pek bir anlamı yok.

İlginc bir açıklama da Atılım Gazetesi'nden: adeta 'yok açıklama'... şöyle demisler: '1 Mayıs'ta Devrimci Güç Birliği niceliğinin değil niteliğinin peşindeydi'. Duy da inanma; anl destleri nitelikli, niceliğe ise pek o kadar önem vermelerimiz. Öyle sanıyoruz ki, şayet Napolyon hayatta olsaydı ve bu sözleri

duysaydı, "Ben aslında parçaya pek önem vermezdim, parçanın değil dostluğun peşindeydim" gibi şeyler söyleyebilme cesaretini kendinde bulurdu... "Devrimci Güç Birliği niceliğinin değil niteliğinin peşinde" imis. Demek ki, böyle şeyleri harırlayabilmek için, öncelikle 'Yazın'ı 1 Mayıs'a gidip bayramını ilüstriyatı almaları gerekiyormuş. Yine de sormak gerekiyor; oportünistlerin güç birliği içinde 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olmadığını iddia eden var mı? Bildiğimiz karlarıyla yok. Peki, 1 Mayıs'ın devrimci niteliğine uygun olmak anlamında Taksim'e, 1 Mayıs Alanı'na yönelmekten daha "nitelik"li bir politika olabilir mi? Biz söyleyelim; olmas. Ve siz hem "nitelik"ten dem vuruyor ve hem de 1 Mayıs'ı Taksim'den kutlayanları görmezden geliyorsunuz. İddianız inandırıcılıktan olduğu gibi zeminliyetten de uzak.

Yalnız Özgür Gelecek Gazetesi, "1 Mayıs Günü Taksim Alanı'nda da Gösteriler Oldu" başlığıyla ve Kazancı Yokçu'na dökülen timsah gözyaşları habarından sonra Leninistlerden söz etmiş. "Fobocu anma girişimi" demişler. Ne diyelim, insan nerisinden başlayacağını şaşırıyor. Biz tersten başlayalım. Birincisi; olup biten şey bir "girişim" değildi, iş "girişim" aşamasında kalmadı, ne yapılması gerekiyorsa o yapıldı. İkincisi; yapılan şey bir "anma"dan ibaret değildi; 77 ve 89'da orada katledilenler için bir "anma" ceselliği taşımakla birlikte, yapılan eylem asıl olarak, sizin kabullenmekten kaçındığınız Devrimci 1 Mayıs kutlamasıydı. Ve üçüncüsü; "Yokçuluk" ... İlginçtir, başkası değil, bu topyekunlarda çeyrek asırdır her köpüde gerilla savaşını temel prensiple biçimi olarak ilan edenler bize fobocu diyor; şaşmamak elde değil. Bu tür karalama ve kötümsemelere devrimci 1 Mayıs karşısında kendinizi zor durumlara düşürüyorsunuz.

Konuyla ilgili dikkatimizi çeken bir başka haber ise yine Kurtuluş Gazetesi'nde. 10 Mayıs tarihli sayısında burjuva TV'lerin bir tavır üzerinde durulmuş. Olay şu: Kazancı Yokçu'na karandlı bırakmaya gidenlerin arasında burjuva sendikacılar ve sosyal-reformistlerin yanı sıra HOP temsilcisi Oya Gökbayrak da var mı? Oysa burjuva TV'ler 'nitelik'le Oya Gökbayrak'ın görüntülerini ekrana yansımaktan kaçınmışlar. Doğrudur ve bilse burda şaşkınlık yaratacak çelişkili bir durum yoktur. Faşist burjuva basın-yayın karakteri gereği böyle davranır; devrimcileri yok sayar, hatra karalamaya girişir. Burjuva basın-yayın tavırında çelişki yok. Peki sizin Leninistleri görmezden gelmenize ne demeli?

Oportünistlerin telaşını kaygısını anlıyoruz. Eğer Leninistler onların cüret edemediklerini gerçekleştirmiş olmasalardı, eğer Leninistlerin 1 Mayıs Alanı'nı zaptetmesi kendi okullarının devrimci eğilimlerine denk düşmüş olmasaydı, böyle bir 'Leninist 1 Mayıs'ı suskunluk fesadıyla boğma epevi" oluşturmazlardı.

Sonuç Olarak : Şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, 1 Mayıs 97'ye Leninistler damgasını vurduklar. 1 Mayıs 97'de bir tarafta, 'Yazın'ı alana yapılan reformist-oportünist 1 Mayıs ve diğer tarafta, 1 Mayıs Alanı'nda kullanılan Devrimci 1 Mayıs vardı. 'Yazın'ı alana gidenler, eksikliklerini küle azlığında aramamaları. Şayet daha kitlesel olabilseylerdi, bu kez, yanlış siyasal bilinci yığınlara daha güçlü olarak taşımış olurlardı. hepisi bu ... Şunun kesin olarak anlaşılması gerekiyor: Sayılar gelip geçici şeylerdir; asıl olan, kalıcı olan devrimci politikalarıdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devasa kalabalıkları yürütmekte önderleri, DY'leri, TKP'leri ve daha başkalarını vaktiyle çok gördü, ama onlar şimdi tarih oldular.

90'dan sonra yalnız kalmamıza rağmen 1 Mayıs Alanı konusunda ısrarı oldu. Doğru devrimci tavırda ısrarı olduğunuz için, var olan bir süre için yalnız kalalım, kalabalık yığınları hareket ettiremeyelim. Bu bizim zorunluluğumuz. Savaşın azmimizi zayıflatmaz. Biliyoruz ki, her türlü nicelik kaygısını ellerinin tersiyle itip doğan bildikleri yolda yürüten Denizler, hemen kitlelerle kucağa kasmadılar, ama onlar devrimci bir yol seçtiler, daha sonra o yoldan yüzbinden, milyondan aktı. PKK'nin çıkışı da buna benzer; uzun yıllar nice zorluklarla sürdürülen gerilla mücadelelerinde ısrarcı olmanın sonucu olarak, ilk çıkışlarından yıllar sonra kalabalık kitleleri peşlerinden sürükleyebildilerdir. Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi yığınların eğilimi devrimci yönde gelişiyor. Bu yığınlara önderlik edilebilir, doğru devrimci tavırda ısrarcı olmayı gerektiriyor. Leninistlerin devrimci iç savaş tarzı, bu eğilimin gelişme yönüne uygundur. Burdan delaya, kesin bir sonuç söyleyebiliriz ki; bu savaş tarzı işçi sınıfı ve emekçi halklar arasında devrimci dönüşürden etkinliği gösterecektir. 1 Mayıs Alanı'nda yükseltilen 'Ya Devrim Ya Ölüm!' şairi, Türkiye ve Kürdistan topraklarında yankısını bulacak, başkaldırıdan, uzlaşmazlıktan devrimciğin şairi olarak sombelleşecektir.

Doğan GÜNEŞ

Devrimci İç Savaşın Gelişimi

Bir önceki çalışmamızda burjuva iç savaşın gelişimini izlemeye

başlamış ve '91 yılından itibaren ve aynı yıl yapılan seçim kadar olan olayları incelemiştik. Bu dönem hiç kuşkusuz önemlidir. Burjuva iç savaş emekçi yığınları karşı en sinsiye planlarla ve en geniş mutabakatla başlatıldı. İç savaş hazırlayan temel etken, egemen sınıf tekelci burjuvazinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal bunalımın derinliğidir. Tekelci sermayenin bunalımını atlama için yığınların tamamen suskunluğa inmesi ve sömürünün en katmerlisine razı olacak bir duruma getirilmesi gerekiyor. Oysa ki, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimler ve Kürt Halkı artık eskisi gibi yaşamak istemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Sermaye için en otoriter araçları gündeme getirmek, kendi varlık koşullarının bir sonucuydu. Sinsiye planlar ve aldatmacalar büyük bir savaşın ve büyük katliamlara uygulanması için devreye sokuldu. İşte bu planlardan biri de '91 Ekim seçimleri olmuştu. Ne yazık ki, emekçilerin siyasal öncüleri bu sinsi tezgâhı göremediler. İnsan, aradan bir kaç yıl geçmesine ve iç savaş çok daha keskin biçimleriyle yaşanmasına rağmen, hala aynı kördüğüm sündürüleni görmece, yaşananların sol devrimci siyasatlerin büyük bir çoğunluğu açısından gerçek bir trajedi olduğunu düşünüyor. Biz, kaktığımız yere geri dönelim.

'91 seçim sonuçlarının sunduğu tablo şudur: Tarihio gördüğü en büyük propaganda bombardımanı ve reklamlarıyla birlikte, bir çok sol devrimci örgütün de azımsanmaz yardımıyla, oy kullanıcıların oranı % 80'e çıktı. Yine de en çok oy alan parti kadar seçimde sandık başına gitmeyen insan vardı. Devrimcilerin sermayenin oyunlarına ne denli yardımcı olduğunun en çarpıcı kanıtı, Kürdistan'dan gelen seçim sonuçlarıyla ortaya çıktı. Diyarbakır'da 7, Adıyaman'da 4, Şirnak'ta 3, Muş ve Siirt'te 3'er, Mardin'de 5 olmak üzere, HEP kökenli toplam 22 milletvekili parlamentoya seçildi. Sayılan bu bölgelerde diğer partilere sadece ama sadece bir milletvekili çıktı. Bu so-

nuçlar '91 yazında Kürt Halk Hareketinin ulaştığı kitle düzeyini göstermesi açısından önemlidir, fakat aynı zamanda bu gücün sermayeye iç savaşta zaman kazanma operasyonunda heba edilmişinin de çok acı bir tablosudur. Sıcak '91 yazı, sokaklarda geçen yaz, sonbaharda halkın umutlarını ve gözlerini bir kez daha parlamentoya çevrilmesiyle sonuçlanıyor. Fakat çok kısa bir süre için. Türk tekelci sermayesini iç savaşa sürükleyen derin ekonomik ve siyasal kriz, yığınları tekrar kızgın sokaklara dökecektir.

Öte yandan, % 50'ye varan oyu temsil ederek tarihin en geniş tabanlı hükümeti olsa da koalisyon, seçimlerde öylesine çok vaadde bulunmuştu ki, hiç birini ama hiç birini kendisi istese de yerine getiremezdi. Koalisyonun büyük umutlarla kurulmasına üzerinden henüz bir ay bile geçmeden, sermaye terörist saldırılarına başlayacaktır.

Ama bu bir ay, sermaye açısından hiç boş geçmedi. Meclisteki milletvekili yemin töreninde Leyla Zana ve Hatip Dicle'nin Kürtçe konuşmaları karşısında faşist partiler ve basın adeta çıldırdı. İstisnai krizine tutulmuş bir hasta gibi, ya da yaralı bir kurt gibi sağa sola saldırıya, küfürler yağdırıya, küskünları en üst düzeye çıkarmaya başladı. Kayseri'de yapılan iki erin cenaze töreni, sivil faşistlerin salınmaya çıkmasıyla şoven bir mitinge dönüştürüldü. Sermaye bu dönemi, geniş çaplı olarak başlayacağı katliamlara, toplumun geniş kesimlerinde bir meşruiyet sağlamaya ayırdı. Bu zemin sivil faşist çetelerin ve mafya türü örgütlenmelerin silahlandırılmasıyla hızlandırıldı. Batman merkezli bir coğrafya da birden bire pıtrak gibi bitiren Hizbullah adlı örgüt, devrimci ve yurtsever Kürt Halkına karşı silahlı saldırı saldırılarına başlıyordu. Bu Hizbullah'ın Özel Harp Dairesi'nce yönlendirildiği, eski itirafların ve korucuların bu operasyonlarda kullanıldığı daha ilk günlerden ortaya çıkıyor ve işin pis kokusu ortaha yayılmaya başlıyordu.

Meclis toplanmaz, "teröre

karşı", yani devrimcilere ve onların etkisi altındaki halka karşı milli bir mutabakat kurulması peşine düşüldü. Aralarında kavgalara varan ayrılıklarla birbirlerine düşman kardeşler gibi görünenler, parlamento çatısı altında

milli uzlaşmada bir araya geldiler. Ecevit, Türkeş'le, Demirel, Özal'la kucaklaştı. Bu mutlu sermaye tablosunda bir tek sarı sendikacılar eksikti. Onlar da gecikmediler. Türk-İş, tarihi boyunca hep ortak olarak gördüğü TİSK ile işbirliğini ilk defa açığa vuracak ve teröre karşı ortak açıklamalarda bulunacaklardı. Türk-İş böylece teröre karşı mutabakat cephesi denilen karşı-devrimci iç savaş cephesinde yerini almış oldu. Bu işçi sınıfı adına yapılmış büyük bir ihanettir. Bu büyük ihanetin altına imza atanların hala yaşıyor ve ihanetlerini büyütüyor oluşu, işçi sınıfı adına bir yüzkarasıdır.

Şovenizm böyle doruklara çıkarıldı. Şovenizm eken sermaye, katliam biçecek. Devletin iç savaş organizasyonu daha fazla sabırlı davranmadı ve Lice'de meydana gelen olaylar, koalisyonun katliamcı yüzünü açıkça ortaya serdi. Bu yüzden Hitler faşizminin uygulamalarına rahmet okutacak bir kan içicilik çıktı. Bunun bir abartı olmadığını en iyi Kürt Halkı bilir. Lice ve Zeyrek olaylarında, 13 kişinin öldüğü, 200 kişinin yaralandığı bu katliamlar küçük bir hamle. Hitler'le yaptığımız karşılaştırmanın hiç de boş olmadığını gösterecek.

23 Aralık günü Muş'ta gerilla cenazelerini almaya giden büyük bir kalabalık, Kulp'a 2 km. kala Zeyrek köprüsü üzerinde, tepeden tırnağa silahlı binlerce kişilik devlet güçleri tarafından durduruluyorlar. Burada, yüzleri maskeli timlerle etrafları sarılıyor. Ve bu yüzleri maskeli timler, aynı anda binlerce köylüyü tarımaya başlıyorlar. Halk Zeyrek'teki ev aralarına kaçıyor. Ölüm kovalamacası bu arada panzerlerle sürdürülüyor. Devlet bu biçimde sürek avına çevirdiği bu korkunç katliamdan, 13 kişinin ölümü ve 200 kişinin yaralanmasıyla kana doymuş olarak çıkıyor. Ancak, bu daha hiç bir şeydir, sermayenin istediği, devletin düzenlediği katliamların sayısı Hitler'in rüyalarına bile sığmaz.

Yeniden hazırlığı yapılarak tımandırılan iç savaş Kürdistan'da böyle işlerken,

Türkiye'de aynı dönem neler oluyor, ona bakalım.

Şovenizmde şahlardanılan sivil faşistler lazla örgütleniyorlar. MG'ler, Ülkücü denek denilen faşist yuvaları ardi ardına açılıyor. Çek-senet işleriyle, eroin ve kadın ticareti gibi iğrençliklerle yaşayıp giden yüzlerce eski faşist komando, telrar Türkiye'nin kanatları altında toplanıyorlar. Şovenizm bir ulumadır, teş kargaların iş te böyle toplanır başına.

Bir başka açıdan iç savaş, işçileri sendi kalımlardan yokson burakmaya, daha ileride doğrudan işsiz burakarak, maddi güç olmaktan çıkarmaya çabalyır. İşten çıkarmalar DYP-SHP koalisyonu döneminde büyük bir hız kazanıyor. Hemen her yerde işten atmalara karşı trili ufaklı direnişler örgütleniyor. Öteden beri büyük krizi yaşayan sanayi, işçi çıkarmalarda sendikali işçilere öncelik tanıyor. Bu tercih bile, işten çıkarmaların ekonomik bir gerekliliğe değil, sınıfsal bir saldırıya dayandığını en büyük göstergesidir. Tekelci sermaye bir yandan sını sendikalar ve onların burjuva yöneticileri aracılıyla, diğer yandan önc çıkan sendikali işçileri işsiz burakarak, iç savaşını işçi sınıfına düşen payını yerine getiriyor. İç savaş yükelenin imnesiyle, en korkulu günlerimize 92 Newroz'una dolu dalgın giriyor. Newroz 92, TC'nin Kürdistan'a yaptığı büyük askeri yağmada, sadece Türkiye'nin değil, tüm dünyayı gündemine girdi. Adeta tüm dünya nefesini tutmuş bu günleri izliyordu. Ulusal kurtuluş hareketi, PKK Newroz'da büyük bir silahlı ayaklanma hazırlığı başlatmış, fakat sonra vazgeçmişti. Doğrusu çok büyük bir taktik hata olan bu durum, Kürt Halkının önemli bir kesiminin devlete karşı silahlı direnişinin önünü kesemedi. Mart'ın 15'inden itibaren Cizre, Nusaybin ve Şirnak'ta çatışmalar başladı. Büyük oranda silahlanmış olan halk, gece olunca sokak aralarına hiç bir polisi ve askeri sokmaya başlamış. Gece inince bu şehirlerde silahlı halkın direniş hakim oluyordu.

Faşist basının büyük provokasyonu sonucu devlet güçleri 20-21 Mart'ta sokağa çıkan herkese kuduz köpekler gibi saldırıyor. Silahsız gösteri için sokağa çıkan Kürt Halkının üzerine kurşun yağdırın özel timler ve komando birlikleri, 80 kişinin ölümüne 300 kişinin yaralanmasına neden oluyorlar. Kürdistan'ın bu iç sa-

vas görüntüleri, tüm dünyaya gösteriliyor. Adnan Kahveci, "ilan edilmiş bir iç savaş" terimini ilk kullanıyor ve büyük bir katliaman üzeri şovenizm ile örtülüyor.

92 Newroz'unun Kürt Halkı açısından bir dönüm noktası olduğu kabul edilmelidir. Her ne kadar PKK, dağda bulunan gerilla birliklerinden tekimi bile kentlere inmediğini kabul etse de, Nusaybin, Cizre, ve Şirnak'ta TC ordusuyla Kürt Halkı arasında silahlı çatışmalar yaşanmıştır. Ve ilk kez gerillalar için doğru olan şey, yani silahlı mücadelelin pratik halk için de geçerli olmuştur. Fakat PKK silahlı ayaklanma çağrısından vazgeçerek, halkın bu hareketinin dirençlendiğini büyük oranda etkiledi. Silahlı Halk Ayaklanması kısa bir sürede çözüldü ve yerini devletin açık katliamı aldı. Bu ayaklanmanın eksikliklerine yer gelmişken değinmeliyiz.

PKK önderliği Newroz için silahlı halk ayaklanmasının hazırlıklarına başlamıştı. Kirdarda denetimini ele geçiren, kentlerde ise henüz örgütlülüğünü ve silahlı üslerini yayanayan PKK, 91 Newroz'unda ayaklanmayı bir sanat olarak ele almamanın büyük eksikliğini yaşadı. Her şeyden önce ayaklanma halk güçlerine dayanmıyordu. Çünkü ayaklanmanın kendini gösterdiği yerler, daha çok PKK'nin güçlü bir varlığı olan kasabalar idi. Bu kasabalardaki eylemler diğer büyük kentler tarafından desteklenmedi. Daha büyük kıyılı kitleleri, ve silahsız olarak, bu direnç ama kısa yaşamı destekledi. Ayaklanmanın merkezi Cizre, Nusaybin, kısaca Botan bölgesiyle sınırlı kaldı. Oysa ki, PKK ayaklanmayı kendi güçlerine değil, halkın güçlerine dayandırmıştı, özellikle büyük kentlerdeki örgütlülüğün ve geniş halk yığınlarındaki bilinç yoğunluğunun, silahlı bir ayaklanmayı henüz kaldıramadığını hesapları. PKK, Newroz'un hemen öncesinden ayaklanmadan vazgeçerek, dağdaki gerillayı kentlere indirmesinde, bu gerçekliğin payı büyüktür. Diyarbakır, Antep, Batman gibi en önemli ekonomik ve siyasal merkezlerle sıratlanmayan silahlı ayaklanma çok çabuk yandı, yenilmekten başka yolu yoktu. Oysa ki Diyarbakır gibi büyük bir kent merkezinde başlayan bir ayaklanma, devletin saldırılarına karşı uzun bir süre direnebilirdi. Ve bu uzun süre içertirile Kürdis-

tan'ın geri kalan illestinde ayaklanmayı güçlendirecek zaman mutlaka kazandırdı. Bu uzun direniş, geriden gelenleri ileriye fırlatacak zaman kazandırırken, aynı zamanda dirençliliğiyle kararsız unsurları kendi yanına çekebileceği yegine güçü yaratırdı. Bir ayaklanmada büyük ekonomik ve siyasal merkezlerin önemi işte buradadır. Cizre ve Şirnak halkı, bu ayaklanmada ne kadar kararlı olurlarsa olurlar, diğer bölgeleri ayaklandıracak denli direnç gösterebilmelerine imkan yoktu.

İHD koalisyonun kuruluşundan sonra geçen ikiyüz günün bilançosunu açıklıyor. 407 kişi devlet tarafından katledilmiş, 14 kişi gözaltında kayıp ya da işkenceyle öldürülmüş ve tam 5641 kişi gözaltına alınmış. Burjuvazi karşı-devrimci iç savaşına hız bağlıyor, bu bilanço gelecek günlerin habercisidir.

92 yılının ilk yarısı, Kürdistan'da Hizbullah gibi devletin gizli örgütleri, büyük bir askeri yağmaşı. Kobra, Skorkov gibi son model savaş helikopterleri ve bolca BCT zırhlı araçlarının altındaki son derece cömertlikle kendini gösteren iç savaş yağmaşıyla geçti. Kürdistan yanında, Türkiye'de ise iç savaşın biçimleri bu derece kuskan ve derin olmasa da, ev infazları, toplu katliam düzeyine varan sokak infazları, gözaltılar, işkence ve kaybetmeler ve işten çıkarmalar vb uygulamalarla kendini hissettirdi. Sonuç olarak, iç savaşın en tipik özelliği olan, en basit gösterilerin bile, binlerce çatışmaya dönüştürmesi 92 yılının ritiminde gözlenebilecek bir olgu haline aldı. Örneğin 92 Haziran'da, Ankara'da 7 bin belediye işçisi, sendikalarının ilanetine karşı yaptıkları gösteri birten bire polisle çatışmaya dönüştü, ve sokaklar boyunca saatlerce taş sopalı bir kavgaya tutuşuyorlar. Onlarca işçi ve polis yaralanıyorlar. Harşçıl bir gösteri daha, böylece kanna bulanmış oluyordu. Haziran 92 sonrasında işçi sınıfının mücadelesi, hızla, bu iç savaş biçimlerine büründü, burjuva iç savaş sürecini derinleştirdi. İstanbul'da belediye işçilerinin grevi, faşist basın ile işçiler arasında bir kavgaya dönüştü adeta. İşçiler bu büyük kentin en merkezi yerlerini miting ve gösterileriyle kilitlerken, zaman zaman polislerle karşı karşıya gelerek çatıştılar. Fakat asıl büyük çatışma Kartal işçileriyle devlet güçleri arasında oldu. Kartal belediyesinden işçiler,

yürüne izni veremeyen polise karşı is makineleriyle barikat kurdular. Polis işlerini üzerine ateş açtı, yaralananlar oldu. Buna rağmen direniş kırılmadı. Barikat kurarı işçilerin yardımına çevre mahallelerden emekçi halk koştu. Bu yağlına karşısında polis geri adım attı. Böylece uzun bir süredir ilk defa işçi ve emekçiler, faşist devletin barikatlarını kendi zor yöntemleriyle aşmayı başardılar.

İşte böyle, bu biçimde, iç savaş: zaman zaman çok büyük toplumsal olayların yanında, küçük küçük çarpışmaların sızmalı gelişimine sahne oldu. 92 yılının toplumu en derinden sarsan, etkileyen olayları, devletin Şırnak'ta gerçekleştirdiği toplu katliam sırasında yaşandı. Bu olaylar zincirinin, bir genel planın parçaları olduğunu Doğan Gürüş kendi ağzıyla açıklayacaktır, ama, burjuvazinin iç savaşta nasıl gizli ve organizeledir yürütüldüğüne örnek olarak not edilmesi gereken bir durum var. Şırnak olaylarından hemen önce İki gelişme yaşanıyor. Birincisi darbe söylentilerinin ortalığa yayılmasıdır.

Her biri büyük bir sermayeyi elinde bulunduran tekeli faşist basın, gazete manşetlerinden darbe söylentilerini yayararak, burjuvazinin yoğunlaştırılmış iç savaşın dışında olmaya adaylara adeta göz dağı veriyordu. Günümüze dek yaşanan bütün büyük olaylar dizisinde bu önemli olgu mutlaka ortaya çıkacaktır. Devletin çok geniş çaplı bir saldırısından hemen önce, darbe söylentileri ayyuka çıkartılır. Böylece devletin içinde bütün unsurlara, bir kez daha ipkerin kimin elinde olduğu hatırlatılır. Kararsızlar, ayağı sürtenler, ortaya konan politikalarda kişisel çıkar zedelenenler, sermaye ve genel kurmay karşısında hemen hizaya getirilir.

Şırnak olaylarından hemen önce gerçekleşen ikinci olay, devletin en büyük en önemli ve bu nedenlerden ötürü de en direngen işçi grevlerini ertelenmesi ve yasaklamasıdır. Söz konusu bu durum da, tıpkı darbe söylentileri gibi, büyük bir saldırının arifesinde olduğumuzun şaşmaz bir işareti durumuna gelmiştir. Bütün grevler ertelenmez, en kalabalık, en merkezi ve bütün irili ufaklı grev ve direnişi kendi çevresinde toplayan, hareketi merkezileştiren, küçükleri direncinin moralıyla destekleyen, dayanışma ey-

lenimleri yaratan grevler ertelenir. Bütün irili ufaklı grevleri ertelenmesi, direnişlerin devlet eliyle merkezileşmesi demek olacağından küçük grevlere dokunulmaz. İşte, Temmuz ayı sonunda belediye işçilerinin grevleriyle yeni başlayan Tarım işçilerinin grevi, binlerce işçiyi hareket halinde tutan bu grevler erteleniyor ve yasaklanıyor. Şırnak olaylarına, yani büyük bir katliama girişildiğinde, devlet, işçinin eylemlerde ve sokakta olmasını istemiyor. Çünkü Şırnak katliamı gibi çaplı bir operasyonun yaratacağı sonuçları, ve etkisinin sınırlarını bilemiyor. Egemen bakaşa bir biçimi ile bağlanan büyük işçi kitlelerinin, sokaktaki eylemlerle bu bakaşa bir çarpıda yıklanmasından büyük bir korku duyuyor.

Kapsamlı bir saldırı için Ağustos ayı uygundur. Devlet, 15 Ağustos'a doğru yaklaşıldıkça gerilla eylemlerinin artacağına biliyor. Buradan hareketle devlet bir çok köy baskını gerçekleştiriyor ve gerillanın üzerine yılmaktan çekinmiyor. Ne de olsa, Özel Harp Dairesi, iç savaşın stratejisini yıllar önce aydın şu biçimde çizmiş bulunuyordu:

Mukavemetin en verimli tohumunun zulüm olduğu bilinmelidir. Bazen gayri nizami kuvvetlerin, bu gerçekçi bile bile sahte operasyonlarla halkın mukavemet cephesine ittifakına çalışılır. Halkı mukavemetten ayırmak için sanli ayaklanma kuvvetleri tarafından yapılmış gibi, mücadele kuvvetlerinin zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara baş vurulması tavsiye edilir.

(Özel Harp Dairesi Eski Başkanı
Tümgeneral Cihat Akyol,
Sil.Kov.Der.1971)

TC ordusunun ÖHD kurucularından C. Akyol'un tavsiyelerini çok ak yerine getirdiğini kabul etmek gerek. Kürdistan'da bir çok köy, gerilla baskını sırası verilerle taranıyor, onlarca insan bu yolla katlediliyordu. ÖHD, bu türden faaliyetlerin teorisini 25 yıl önceden yapmış bulunuyor. Köylülerin anlatımları da bunu doğruluyor. Bu gerçekleri yalanlayanlar ise sadece bir avuç ağza salıyarak fişet basın ve polis seferidir, ordu seferidir.

Ağustos ayı Kürt halkı için çok acı geçektir. Ağustos başında Korca Köyü üz-

ründe uçan helikopterler, köyün fotoğraflarına çekiyor. Kısa bir süre sonra uçaklar ayın köye bomba yağdırıyor. 15 Ağustos'ta köylülerin silahsız gösterileri kana bulanıyor. Ama artık alışık bu kan deryasını anlatmaya. 16 silahsız köylü ölüyor bu gösterilerde. Bu sadece bir örnektir, TC'nin kan dökmekten başka hiç bir şey yapmadığının küçük bir örneği. Adana'da 30' bir Kürt emekçisinin 15 Ağustos'ta yaptıkları gösteri sonrasında TC, daha çok kan dökmekten başka bir yolu olmadığını artık iyice görüyor. Ve 20 Ağustos, Şırnak.

PKK gerillalarının Şırnak'a girdiği yataıyla devlet, uzun süredir yağdığı silahlı gitletin Şırnak halkına kısılmaya başlıyor. Evler, tank ateşleriyle yerle bir ediliyor. Ve ilginçtir. Hürriyet gazetecisinin muhabirlerinden başka bir gazeteci kente sokulmuyor. DYP il idare meclisi üyesi, TC'nin Şırnak'ta giriştiği vahşeti bütün çıplaklığıyla anlatıyor. "Şırnak'ta sağlam tek bir ev kalmadı" Çevre köyler de yakılıyor, yakılıyor, boşalıyor. Eğer ölü sayısı bu vahşete rağmen az olduysa, bunun tek nedeni Kürt halkının böyle bir saldırıyı bekliyor olmasıdır. Bir çok evin altında sığınak üretilmiş, insanlar top ateşinden kurtarılıyor. Tıpkı Vietnam Halkının ABD ve işbirlikçi orduya karşı direnişleri gibi. Böylece TC, Vietnam Halkını kaybeden ABD gibi, Kürt halkıyla son bağını da koparmıştır. Halk Şırnak'ta boşalıyor, şehir tamamıyla kan içicilere kalıyor. Diyarbakır'da toplanan MGK sonrası Demirel, "Her şey planlandığı gibi yürüyor" diyor. Şırnak vahşetini soran gazetecilere MGK'nin resmi açıklaması bu. Aynı gün Doğan Gürüş, bu yazının başında aktardığımız konuşmasında, "tepyekun mücadele" adını taktiklerin iç savaşta nasıl tezgâhlandıklarını gazetecilere anlatıyor. Böylece olaylar tam gaz, üstelik tirmanarak sürüyor. Şırnak'ın akıbetini, Göle ve Kulp kentleri de izledi.

Birliğin Cevizdağı köyüne gerillanın geldiğini haber alan devlet güçleri pazir ve havan atışlarıyla köyü yerle bir ediyorlar. Sonuç; aralarında kadın ve bebeklerin de bulunduğu tam yirmi üç ölü. Cihat Akyol'un yıllar önce yazdıklarının devlet harfi harfine yerine geliyor. Güçlükönak, Bane'de yaşanan vahşet, tıpkıdır. Özel tim, askerler ve korucular, evleri talan ediyor, yakıyorlar, kadınlara şişe ile

rak bölünmüşlük durumuna son verilmiş, böylece, üretime katılma ve üretime pay alma noktasında burjuva anlamında değil, ama sosyalist anlamında eşit koşullar yaratılmıştır. Bireylerin ya da toplumsal grupların birbirini sömürmediği bu toplumda, artık, tüm toplum nüfusu için ortak toplumsal çıkarlar ve ortak toplumsal amaçlar olanaklı hale gelir. Kolektif bir bütün olarak sosyalist toplumun amacı, insanı tüm yönleriyle geliştirmek, özgürleştirmek, bunun için gerekli tüm koşulları hazırlamak ve sosyalist insanın tüm ihtiyaçlarını en iyi şekilde tatminini sağlamak olacaktır. İşte bu ortak toplumsal amaçlar, sosyalist toplumun oluşturan tek tek tüm bireylerin çıkarlarıyla uyum içindedir. Bireyle toplum arasındaki çatışma, yani, uyumlu yaklaşımla, uyumlu gelişmeye barındırılmıştır artık.

Kolektivism, bireyle kolektifin karşılıklı sorumluluğunu gerektirir. Sosyalist toplumun, nüfusunun her bireyi karşısındaki sorumluluğuna yukarıda işaret ettik. Bireylerin de sosyalist topluma karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları kısaca şu şekilde sıralayabiliriz: Yoldaşça yaklaşım, yoldaşça dayanışma, kişisel çıkarlarını kolektif çıkarılara binişli ve gönüllü olarak bağlanlaştırılması, daha doğrusu, kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarlar içinde arınması, toplumsal görevlerin yerine getirilmemesinde duyarlı ve uyumlu davranma, sosyalist topluma karşı sorumluluk bilinci, kolektif kararlara uyuma vb. Dikkat edilirse, burada ifade edilen yükümlülüklerin "*Savages Kışkırt*" konusunda, şu aşamam partiye karşı yükümlülükleriyle beraber ilgili görülmektedir. Gerçekten de, sosyalist toplum nüfusu sosyalizmi sulaplenmeden, geniş işçi ve emekçi kitleler ortak toplumsal amaçlar uğruna zorlu bir savaş yürütmeden, sosyalizmin hedeflerini kendi bireysel hedefleri haline getirmeden sosyalizmin kuruluşu ve komünizme doğru geliştirilmesi olanaklı olamazdır.

Toplum ve bireyin karşılıklı hak ve ödevlerine dayanarak kolektivismle yaratılmak istenen, toplum ile birey arasında sağlıklı, uyumlu bir yaklaşıma, hatta daha tam bir ifadeyle bütünleşmedir. Oysa burjuva ideolojilerin göre kolektivism bireyin yok edilmesi, ortadan kaldırılması olarak ifade edilir, çarpıtılır. *Birey ve Parti*, 2. Sayf. 47

KOLEKTİVİZM BİREYİN YOK EDİLMESİ MİDİR?

Bireyin toplum karşısında "*özgür*", toplumdaki "*bağımsız*" olması gerektiğini vaat eden burjuva ideologlar, kolektivismin bireyi toplumsızlaştırarak "*kişisizleştirildiğini*", "*bireyi yok ettiğini*" iddia ederek kolektivismi saldırıya geçirmişlerdir. Şimdi bu bur-

KAPİTALİST TOPLUMUN
YIKILMASI İÇİN MÜCADELE EDEN
PROLETARYA PARTİSİNİN
KOLEKTİF YAŞAM VE MÜCADELE
BİÇİMİNİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE
PRACTICE GECİRİNDEN
YIKILMAZ OLUR.
ÜSTELİNE AMAÇ, İLKELERİ VE
DAYANDIĞI SINIF İTİBARIYLA
PARTİDE KOLEKTİF MÜCADELE
VE YAŞAMIN GÜÇLÜ YEMİNİ VARDIR.
ÇÜNKÜ PROLETARYA PARTİSİNİN
AMAÇ BİRLİĞİ
HERHANGİ BİR AMAÇ BİRLİĞİ
DEĞİLDİR.
BURADA BİRLİKLE
ORTAK AMAÇ
KOLEKTİVİZMİN İYİ İNŞAATINA
GENEL KILMAKTIR.
PROLETARYA PARTİSİNİN AMAÇI
ÖZÜNDE, KOLEKTİVİZMİN İNŞAATINDA
EN FEMEL ENGEL OLAN
ÜRETİM ARAÇLARININ
ÖZEL MÜLKİYETİNİ
KALDIRMAKTIR.

juva "*özgürlük*" kavramını ele almadan zamanca. Ne demektir bireyin toplum karşısında "*özgür*" ya da ondan "*bağımsız*" olması? Herkes toplumsal bir varlıktır. Burjuva ideologlar eğer birey derken ıssız bir adada yaşayan Robinson masalının kahramanını kastetmişlerse (ki onun bile bir *Coma*'sı vardı) birey nasıl toplumsız "*bağımsız*" olur? Apıkır ki burada çok hayati bir soru ortaya çıkar. Burjuva ideolojilerinin amacı, emekçileri aldatarak yalnızca sömürücü egemenlerine hizmet etmektir. Gerçek durum şudur: Kapitalist sistem her yönüyle çürümüş, yosunlaşmıştır. Burjuvaların çıkarlarını ifade eden bu sömürücü-toplumsal sistem işçi sınıfı ve emekçi yığınları ruha gördüğü yaşama, sefalet dükünde bir yaşamdır. Halyle, hiçbir emekçi böyle bir yaşamdan memnun olamaz. Yaşamını değiştirmek isteyecektir; sömürülmemek, baskılarla ezilmemek, aldatılmamak bütün emekçilerin ortak özleimidir. Ama onlar, eğer bu ortak özlemlerine, yine ortak bir mücadeleyle kavuşmaya çalışarlarsa, o zaman burjuvaların sonu çok yakındır. Bunu çok iyi bilen sermaye kesimleri, işçi sınıfı ve emekçi yığınların toplumsal kurtuluşunu engelleyebilmek için "*bireysel kurtuluş*" demagogjisini ortaya atarlar. İşte bu "*bireysel kurtuluş*" ve demagogji bireyliğine şaşırdır. Bu "*gemisini kurtaran kaptan*" anlayışına göre birey için kurtuluş yolu, toplumdan çıkması, kendi çıkarlarını her şeyten önüne koyması ve çevresindeki-

leri çalmalarıdır, ezerek ve onların üzerine basarak yükselmesidir. Oysa, gerçekte, emekçilerin çıkarları bu düzende yıkılmasında ortaklarıdır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların kurtuluşu ancak birlikte gerçekleştirilebilir. Toplumsal kurtuluşun amacı sosyalizmdir. Ve buna ancak işçi sınıfı ve emekçi yığınların müstesna birliği yoluyla varılır.

Çürümüş ve her bakımdan haline getirmiş kapitalist toplum içinde "*kurtuluş*" bir bireysel ada yaratılmak fikrinin burjuva çıkarını ifade eden bir demagogji olduğunu görmüş olduk. Ancak, bilmelidiriz ki, bu burjuva görüş sadece burjuvalara savunulmaz. Küçük burjuvazi ile, özel mülkiyetle olan bağından ayrılmış bireyler ve bu bireysellik küçük burjuva siyasal çıkarları kendilerini gösterir. Buna en tipik örnek anarşizmdir. Anarşizmde her şeyin dışında "*ben*" algısı vardır ve anarşi, bu "*ben*"in toplumsız açığı savastır. Özgürlük, bireyin davranışlarının hiçbir şekilde sınırlandırılmaması olarak ifade edilir. Her türlü sınırlama otorite olarak görülür; otorite tanımama, otorite olarak görülen her şeyle çatışma bundandır. Bu aşama küçük burjuva insanın günümüz siyasal yaşamındaki en çirkinliği doğrusuyla çok fazla üzerinde durmaya gerek yok. Ama, yine günümüz sosyal-reformist anlayışı içinde karşımıza çıkan "*birey inisiyatif*" anlayış merinde durmak gerekiyor. Bunlar, "*özgür*", "*bireysel inisiyatif*" adına, otorite ve yönetim fikirlerine çamur atmaya ve gerek örgütlenmenin, gerekse kendiliğindenciliğin yaygınlaştırılmasına isemektelerdir. Bu küçük burjuva baskınlığı, güçle bireye verilen değeri gösteriyor. Vaktiyle Rusya'da "*teğstiri özgürlüğü*" sloganına sarılanların yaptığı gibi, burada da, bireyin özgürleşmesinin önündeki engeller kaldırılıyor, birey yüceltiliyor. Oysa, gerçekte yapılan, parti bütünlüğünün bozulmasıdır. Bir parti düşünün ki, herkesin kendine düşünceleri mevcut, herkes, her şeyi, istediği biçimde söylüyor, istediği düşünceleri savunuyor, istemediğini, yine istediği yerde, istediği gibi eleştiriyor... Bir Parti düşünün ki, her isteyen, "*bireysel inisiyatif*"in geliştirilmesi adına istediği girişimlerde bulunuyor, istemediklerinde bulunmuyor... Bir kolektif düşünün ki, kolektifi oluşturan tek tek her birey bu kolektife karşı "*özgür*", ondan bağımsız... İşte "*teğstiri özgürlüğü*" ya da "*bireysel inisiyatif*" fikrine yakın kafaların göreceği yer. Apıkır görüldüğü ki, burada kolektivismin bozulması, sarkıtılması vardır. Bu, örgüt düşmanlığıdır, tasfiyeciliktir.

Gerçekte, özgürlüğün sınırsız davranma serbestisiyle, keyfiyetiyle, başına buyruklikle hiçbir alakası yoktur. Özgürlük, zorunlu-

vensiz ortamını belirtmesi açısından altı çizilmelidir. Sivas olayları, bir grubun Cuma namazı sonrası başlattığı bir hareket olarak doğuyor. Fakat, olayları başlatanların iradesi dışında, başta sermayenin ve devletin planlı çabaları sonucunda, üst üste binen sınıf savaşımının bilemediği kin sonucu, 37 insanın diri diri yakılmasıyla olaylar patlak veriyor.

Sivas sonrasında iç savaşın tarafsız ortada kalan önemli bir emekçi kesimi olan Aleviler, kendi içinde hızla ayrışıyor. Bu durum, tarafsızlık tutumunu yok ediyor. Alevi dedeleri ve üleri gelenleri, iç savaşın kendi toplumsal ayrıcalıklarını sarsacağına güvenciler, bir vakıf kuruyorlar ve Alevi cemaatini, burjuvazinin kuyruğuna takmaya girişiyorlar. O güne dek dedelere müthiş bir sosyal ve siyasal bağlılık taşıyan Alevi tabanı ise, burjuva usaklığına yavaş yavaş tepkilerini dile getiriyorlar. Yüzbinlerce insan, cenaze töreninde, "Katiller Meclisi!" sloganlarıyla kinlerini devlete yöneltiyordu. Dinsel dogmaların uyutulan zinciri bu büyük toplumsal olay sayesinde kırılmıştır ve yerini yavaş yavaş sınıf dinamikleri almıştır. Sivas olaylarıyla devlet alevi tabanını kaybetmiştir. Ve yaklaşık iki yıl sonra, bu kez Gazi mahallesi olaylarında devlet, aynı cemaat karşısında bulacaktır.

'94 Yılı da iç savaş açısından oldukça çetin geçecektir. Bu yılın bir özelliği işçi sınıfının hareketliliğinin öne çıkmasıdır. Denilebilir ki, '95 ve '96 yıllarında iyice kendini gösteren devrimci iç savaş, buhardan dinamiklerini bu yıl içinde belirginleştirmiştir. Özellikle memurlar ve kamu işçileri toplumu en hareketli kesimini oluştururlar. Yiğın eylemi bu tarihte, sürekliliğin ve sıklığın yanı sıra, yüzbinleri bulan bir kitleselliğe de ulaştı. Bir çok defa işçiler ve memurlar milyonu bulan toplama sokaklara indi, eylem yapıp ve iş bıraktı. Sınıf savaşımında egemen biçim grevler ve iş bırakılardı. Çoğu iş yeri grev yapma yasasına rağmen fiilen iş bırakıldı ve eylem alanlarına taşındılar. Fakat iki tane eylem özellikle öne çıktılar. Birincisi Gebze Belediye işçilerinin direnişleridir. Bu direnişe Gebze hatta da büyük oranda katılmıştır. Mahallelerde grevle dayanışma için komiteler kuruldu. Gebze sokaklarında polis ve jandarmayla çatışmalar yaşandı. Ve direniş-

çi işçiler, kendilerini engellemek isteyen polise saldırdılar. Uzun bir süredir savunmada olan emekçi sınıf, bu mütevazı örnekte, ilk kez polise kendisi saldırmış oldu. Bir çok polis yaralandı. Çatışmayı kesin olarak emekçiler kazandı. Fakat buna rağmen işçiler kendilerine öylesine çok güveniyorlardı ki, sanki polise saldıran, sanki bütün burjuva yasaları bir anda ayaklar altına alan kendileri değilmiş gibi, eylemlerine devam etiler, polisler yaralarını sarınmak için hastanelere koşarken, emekçiler bir gösteriyle zaferlerini kutluyorlardı. Eğer reformizmi devletin imdadına yetmişmiş olsaydı, Gebze işçilerinin yavaş yavaş gündeme getirdikleri zor yöntemleri çok daha başarılı örnekler yaratabilecekdi. Gebze halkı bulduğu silahlarla kendini savunmaya başlamış, hatta bir işçi Gebze Belediyesi yetkililerinden birini kendi evinde ay rüfeyiyle kurşun yağmuruna tutmuştu. Reformizm alelacele direnişi satarak, büyüyen bu eğilimin önüne geçmiş oldu. Gebze, sadece siyasal bir ötek olmaktan yoksun kalmadı, reformizmin gerici yüzünü de açığa çıkarmış oldu.

Aras Kargo işçilerinin eylemi '94 yılının öne çıkan ikinci eylemi oldu. Bir işyerini işgal ederek, iş makineleri ile harikat kurmuş işçiler, kendilerini teslim almak isteyen devlet güçlerine karşı molotof kokteyli kullanarak, yaşamlarında köklü bir değişim istediklerini ve bunun için ölümlü göze aldıklarını gösterdiler. Böylece işçi sınıfı içinde mayalanmış bulunan zor yöntemleri, iste böyle kendiliğinden tarzda ortaya dökülüyordu. Gebze ve Aras Kargo direnişi işçi sınıfının ekonomik-siyasal mücadelelerini silahlı savaşın düzeyine çıkarılmaya hazır olduklarını somutlaştır.

'94 yılı Kürt Halkı için de büyük beklentiler ödenen bir yıl oldu. Köy yakmalar, grevler zorlamalar, devlet güçleri tarafından alın hakimiyeti amacıyla sıkça ve olabildiğince uygulandı. Bununla da kalmayarak, '91 yılındaki seçimlerde, İnönü'nün başında bulunduğu bir operasyonla düzene bağlanmak istenen HEP ve daha sonra DEP, yükseltilen şovenizmden nasıpları aldılar. İç savaşın doğrudan hedefi halk hareketi düzeyine varan Ulusal Devrimci Hareketi ezmekti. Gerilla ile tavın edici bir savaşa giremeyen ser-

maye, halk hareketinin diğer unsurlarını hedef tahtasına oturttu. DEP "barış" için bilyelik bir kampanya düzenlediği bir sırada, devletin savaşına ve saldırısına maruz kaldı. "Barış" afişleri yapılmayan DEP binaları devlet güçlerince bombalandı, milletvekili M. Sincar alçakça kurşunlandı ve katledildi. Böylece devlet, DEP'in barış kampanyasını kendi anlamıyla cevaplandırdı. Savaş Kürt milletvekilleri meclis önünde yaka paça gözaltına alıyor, meclis koridorlarında vekil avı başlatılıyordu. '94 yılı iç savaşın girmedeği tek bir meclis bile bırakmadı. Ve DEP, Tuzla tren istasyonunda PKK'nın bir saldırısıyla ölen 5 astsubay için bir kutlama yayınlamadığı gerekçesiyle kapatıldı. Bombalanan, milletvekillerini saldırmalarda kurban veren, il başkanlarını ve yöneticilerini gözaltına kaybeden, her bir üyesi işkenceden geçen bu parti, şovenist koro ya katılmayı reddettiği için kapatıldı. Gemi iyice azya alan burjuva iç savaş Özgür Ülke'yi bombalayarak sürdürmeye çalıştı, ama halk hareketi düzeyine gelmiş ulusal direnişi kıramadı. '94 yılının bu pervasız saldırıları, saldırılar karşısında yılmayan, hareket, yeni bir sürecin inşaatını getirdi. Bu süreç, '95 yılında Gazi olayları sonrasında daha belirgin hale gelecek olan devrimci iç savaş sürecidir. Devrimci iç savaş, burjuva karşı-devrimci iç savaşa emekçilerin verdiği cevaptır.

Buraya dek burjuva iç savaşının gelişim seyirini izledik, böylece bir burjuva iç savaşa hangi karakterlerin öne çıktığını bizzat olayların ışığında açıklamaya çalıştık. Dikkat edilmesi gereken bir noktadır: burjuvaziyi iç savaşa sürükleyen ekonomik ve siyasal gerçekliktir. Bu iç savaşa değişen taktik süreçler izliyor. Bu değişimin ana nedeni, burjuva iç savaşa emekçilerin verdiği çeşitli düzeylerdeki cevaplardır. İç savaşın başlangıcından bu yana halk direnişçi bir çizgide olmuştur. '95 yılından bu yana gelişen süreçte halkın direnişçi çizgisi devrimci bir rotaya oturmuştur. Burjuva iç savaşın bizzat kendisi devrimci ve komünist öncü ile devrimci işçi hareketini buluşturacak siyasal koşulları yaratmaktadır. Öyleyse, büyük gelir sefa gelir savaş, yavaş devrimci iç savaş.

Setenay HERDAN

MATERYALİZMİN ÖNEMİ ÜZERİNE BİR KEZ DAHA!!!

"Cehaletin küsmeye yarayan yektur." Tarih boyunca bütün egemen sınıfların en önemli silahlarından biri, hatta zaman zaman en önemli silahı, sömürülen ve ezilen yığınların içinde bağımsızlık cehaleti. Ve yüzyıllar boyu egemenler kendikinden sonra gelen sömürücü sınıfa sadece kırıldır değil aynı zamanda yığınları baskı altında tutmayı kolaylaştıran birlece önyargı ve dargörüğü de devretmişler. Bütün kırıldır — ekonomik ve sosyal kırıldır — ele geçiren her sömürücü sınıf, kendi dünya görüşünü egemen hale getirir. Bu dünya görüşüdür ki, yığınlar, egemen üretim ilişkilerini somuzlan eder, bu ilişkileri dokunulmaz kılar, korur. Her egemen sınıfın "kutsalınmış" değerler yığınına ihtiyaç vardır ki, bu sayede ezilen ve sömürülen yığınların kendi durumlarını kabul etmelerine bir yığın önyargı oluşturulabilir.

Burjuvazi, kapitalist üretim ilişkilerini egemen kılmanın için kırıldır savaş verdiği feodalizmin kırıldırına ait önyargıları yitirmek zorunda idi. Bu önyargılar ki, feodalizmin soyutluğu ve bu soyutluğun mülkiyet halde dokunulmazlığıydı. Dini kurum, bu kutsallığı feodalizme sağlıyordu. Böylece toprak sahibi feodal, tarım tarafından kutsanan bir hükümdar ya da kutsalınmış hükümdarın adına egemenliği yürütmeye hakkı ve soyutluğu kazanmış kişi ya de zle olarak yüzyıllar boyu sömürsünü sürdürdü. Büyük bir egemenliğe karşı savaşmak için dinsel ideolojiyi yekle bir emek gerekiyordu. Burjuvazinin aydınları ve ajantları, büyük bir coşkuyla dinsel ideolojiye karşı saldırıya geçtiler. Gelince kapitalist üretim ilişkileri burjuva ideolojinin yaygınlaşmasını sağlayacak uygun ortam yaratılıyordu. Çağdaş buluşlarla bütün dev adamları, dinsel ideolojiyi adım adım eyledi. Egemenliğini korumak isteyen feodaliler, hiç bir dönem eslamaya-

cek bir silaha, halkı cahil bırakma silahını kullandıysa da, kapitalist üretimin nesnel maddesi, güdüğü her yere kendi dünya görüşünü de taşıdı. Cehalet her zaman egemen sınıfın işine yararmıştır. Bu egemenliğe karşı savaşan her sömürücü sınıfa da, bu etkili silahı egemenlerin ellerinden almaya çalışmalıdır.

Kuşkusuz dinsel ideolojiye saldırının burjuva aydınları, materyalist hesap yaparak ve kullanmak zorundaydı. Materyalist feodalizmi dinsel kutsalınmışlığı ve dokunulmazlığını yitiren en büyük silah konumuna getirdi. İktidarı iktidardan sonra onu feodalizme karşı korumak zorunda kalan burjuvazi için materyalist fikir almaya davam etti. Ne zaman ki, materyalist eğitilmiş mülkiyet sınıfları, kendi mezarnı kazanmaya başladığı zaman, yeniden dinsel ideolojiyi ve kutsalınmış değerleri parladı. Burjuvazi kendi egemenliğini somuzlan eden önyargıların yanına, geçmişin bütün uygulamaları kutsal kılmak zorunda.

Türkiye ve Kırsal Rûdistan'da burjuvazinin egemenliğine taşınması yekarıdaki devrimci güçle tutulmadı. Süreç içerisinde feodalizmle mücadele, feodal egemenlikte ri yavaş yavaş kapitalist üretim ilişkileri içtisine çekerek, burjuva egemenliğini sağladı. Türk burjuvazi feodal egemenliğe karşı ne kadar kutsalınmış değer varsa, hepini maddes olarak aldı. "**Namus, şeref, bağıllık, şehadet, vb.**" feodal egemenlikte geniş köylü yığınlarını baskı altında tutarken ellerindeki kırtanları özertide yazan kutsal değerlerdi. Burjuvazi, bu kutsal değerlerin yanına, kutsal adaleti, dokunulmazlık yasakları ve sığınma hakkı koydu. Fakat bu eşitlik toplumun dinsel görünüşünün emek zekânı vünden alınmış öznel tutulması, yani sataletle eşitlik ilanı, sarmayeye da bu sefil yığın sömürme hakkı da eşitlik sağlıyordu. Feodal önyargılarla buluşan burjuva önyar-

gıları ve dargörüğü, korumak sömürücü düzeni götüren kutsalın yekarıları başka bir şey olmadılar, halkın değeri olmadılar. Ama burjuvazi kendi toplumunu bu kutsalınmış önyargılarla donatmayı sağlamak için elindeki bütün imkânları sonuna dek kullandı, kullanıyor.

Hulak ve sığınma kavramlarının soyutluğunda, sarmayenin birbirini türetme, entrika ve borsayla oynatıldığı devlete ve yasalara egemen olmasını gördü. Öyle ki, adaleti mülkiyet temel yaparak, sömürücü en adaleti iş haline getirmek bu soyutlukla mümkün oldu. Namus kavramları, ta, kutsalın yazılında sığınma hakkını kapıtalet sömürücü alanda karmıştırmenin önünü açıyordu. Şehadet, kutsal, düğünlerin (hanımın) ya da gerçekle feodalizm egemenliğine kan tayan, kan akıtan bir kutsalın kalmı perdesiydi. Bu ve benzeri yüzlerce kutsalınmış değerler kutsalınmış emekçiler, gökyüzünün tahtı ve mülk rüyalarıyla, yekarıları kutsalınmış sığınarak sömürüldü.

Kaynağını modern üretimin en leri kesiminin bir parçası olan proletaryanın üretici ve yaratıcılarından olan komünistlerin materyalisttir. Burjuva ideolojinin soyut ve kutsalınmış karakterinin tersine, proletar ideoloji maddi gerçekliğe dayanır. Komünistler proletaryanın kuruluş yolunu bütün toplumun kuruluş yolu olarak görürler. Bu, kutsalınmış bir fikir değildi. Tam tersine maddi gerçekliği dinamiktir, bu dinamizminin en geniş yasalarnın yanına bir sonucudur. Komünistler bu zorunluluğu yerine getirmek için sarmayeye karşı savaş açarlar. Sarmayeyi bir daha geri getirmek üzere mezarnı götürerek bir savaş, burjuva ideolojinin karşı köklü ve topyekân bir savaşa mülkiyettir. Sorun sadece burjuvazinin ekonomik ve sosyal krizi elinden almak değildir. Sarmayeye egemenliğin öcalaysa bir sonuca ve başı basmamadığı bir gücü haline gelen burjuva ideoloji yekle bir edüteden, milyonlarca emekçinin içinde bağıllıklarla cehaletli olarak kaldıracak bir proletar ideoloji egemen kılınmadan, komünistler davası kazanılmaz. Çünkü işçilerin proletaryaya dikatörliğine uygulamaları için yönetmeyi öğrenmek zorundaydı, öğrenecektir. İşçilerin kendilerini komünist te-

orile donatmadan, kendini eğitmez ve milyonlar yönetemez. Belki ki, proletaryaya kendi ideolojisi, burjuva ideolojiden maddes kılın önyargılarla ve dargörüğüyle zayıflatamaz.

Soyutluk uygunsuz, gerçeklik ke yandırır. Proletar ideolojinin burjuva ideolojisi karşındaki esas gücü, soyut değil somut maddi gerçeklik almaktadır. Burjuva ideolojinin günümüzdeki yekarılığı, önyargıları ve sığınma hakkı, burjuvaziye bağlı yığınları bulmaktadır. Burjuvazi her ulkuda, bu en yığınları yeniden ve yeniden üretir. Kapitalist toplumda burjuva ideolojinin egemen ideoloji olarak varlığını sürdürür. Ve bu egemenlikten küçük burjuvaziler kadar proletaryaya da nasıplan alır. Toplumsal bir aile-üst oluş sağlanmadığına göre, eşitsizlik, köylü-lik ve küçük burjuvalardan oluşan halk tabakalarından da burjuvazi önyargıları, en çok değer verilen değerlerle olarak varlığını korur. Halk tarafından genel kabul görüyor denilecek, kutsalınmış değerler proletar ideolojinin sığınma hakkı, komünist hareketi güçlendirmez, aksine zayıflar. Çünkü bu sayede burjuva ideolojinin uygulaması ve etkisini etkisi proletaryaya sığınma taşınmış olur.

Proletar ideolojinin komünist teorisi, işçilerin kendi sosyal cehaletlerinden kurtulmasını değerlerle doldurmak için yeni bir şey değildi. 1905 Devrimi sonrasında Rusya'da bu yeniliğin maddi hareketliliğiyle, proletar ideolojiye panikliklerle bağlı olanlar, zayıflıklardan mülkiyetle kopma çabasına girmişler ve orlaya anırtı-krizisiz girmişler. Çok daha eşitsizlikte şiddetli çabalarları oldu. Proletar ideolojinin sağlan maddi dinamiğine maddi teorileriyle bağlı olanlar, yekarıları-krizisiz girmişler. Çok daha eşitsizlikte şiddetli çabalarları oldu. Proletar ideolojinin sağlan maddi dinamiğine maddi teorileriyle bağlı olanlar, yekarıları-krizisiz girmişler. Çok daha eşitsizlikte şiddetli çabalarları oldu. Proletar ideolojinin sağlan maddi dinamiğine maddi teorileriyle bağlı olanlar, yekarıları-krizisiz girmişler.

Proletaryaya, halka öğrenecektir.

Seyhan BERDAN

BURJUVA KÜLTÜRLE

BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILAMAZ - IV -

DEVRİMCİ AMAÇLARA
ULAŞMANIN
VAZGEÇİLMEZ ARACI

CELİK DİSİPLİN

Herkes kabul eder ki, örgütlülük iradeti etkin iclar. Örgütlü en kişnin iradesi örgütlüsüz onlara, hatta yüzerle kişnin iradesine bedeldir. Peki bunun sınırı nerededir? Hiç kuşku yok ki, bunun sınırı, bir araya gelerek örgütlü uluşuran kişilerle (program olarak ifade edilen) amaç birliğinde ve bu amaçlara ulaşmak için mücadele veren örgütün (tüzük olarak ifade edilen) işleyiş birliğindedir, uyumunda aranmalıdır. Eğer bir örgütün programı net değilse, yahut program konusunda üyeler arasında ciddi görüş ayrılıkları varsa örgütün tutarlı bir politika yürütmesi ve sonucu başarılı olması mümkün değildir. Bununla birlikte, net bir programa sahip olmak ve tüm üyelerin bu program üzerinde anlaşmaya uzanması da başarı için gerekli olmakla birlikte yeterli değildir. Başarılı bir örgütsel faaliyet yürütmek için belirli bir program gerçekleştirilmeye çalışan örgütün uyumla çalışabilmesi esastır. İşte, örgütün kolektif topluluğunu uyumlu çalışabilmesi için zorunlu kurallar butünü disiplindir. Oyleyse, kolektif bir çalışmadan en üst düzeyde verim alınabilmenin vazgeçilmez koşuludur disiplin. Ve disiplinsiz bir topluluk sadece verimsizliğe değil, başarısızlığa değil, disiplinsizliğin başarısız durumunda -ne kadar amaç birliği olursa olsun- giderek dağılmaya mahkumdur.

Hedefle, amaçlara ulaşmanın aracı örgütse, örgütsel işleyiş için vazgeçilmez koşul da disiplindir. Ve her örgütün, her kolektifin kendine göre bir disiplini vardır, olmak zorundadır. Disiplinin biçimi, kolektif butünün amaçlarına, bu amaçlardan hareketle yürütülen faaliyetin alanına, koşullarına, araç ve yöntemlerine bağlıdır. Örneğin amaç, klasik müzik yapmaktır, bunun aracı bir orkestra olgudur. Kolektif bir bütün olarak her orkestra için uyulması zorunlu belirli kurallar vardır ve bu kurallar bütün orkestranın disiplinesini oluşturmaz. Orkestra konser verebilmek için yeterince prova yapılmalıdır, nispeten yeni elemanlar daha sıkı bir çalışmadan geçmeli ve see uyumunu hızlandırmak şekilde daha sıkı müzisyenlerin düzeyine yükselmeye çalışmalıdır. Konser boyunca her müzisyen belirli bir yer oturmalı, belirli bir kıyafet giymeli ve tüm orkestra üyeleri orkestra sefini hareketlerle verdiği komutlara harfiyen uymalıdır vb.

vb. İşte bu ve benzeri kurallar, aşkın yoktan, tüm orkestralarda geçerlidir. Bu kurallar butünü orkestra disiplinesini oluşturmaz ve ilhamı edilmeye ortaya bir orkestra değil, çalka çıkışa, Bremen Müzikseverleri çıkar.

Genel olarak disiplini bu şekilde anlamak gerekir. Ama unutulmamalıdır ki, disiplinin de sınıfsal bir gölü vardır, yani her sınıfın kendisine özgü bir disiplin anlayışı vardır. Örneğin, kapitalist toplumun egemen sınıfı olan burjuvazi, kendisinden önceki egemen sınıflardan sınıflara oranla çok gelişmiş bir disipline sahiptir. Elbette, bu burjuva disiplini burjuvazinin kendisine değil, topluma yönelik bir disiplindir. Kurallar yahut kuralnamalar burjuvazinin kendisi için değil, egemenlik altında tutulmuş ezilen halklar içindir. Burjuva disiplini aşkın, burjuva sınıf çıkarlarını korumak, pekiştirmek, ona en uygun koşullarda sınırlı ve sığın koşullarını sağlamak için. Bu amaçla hizmet eden burjuva disiplini çok çeşitli ve eziyetli görme kurumları, aygıtlar eliyle uygulanır. Bu kurumların esasını burjuva devlet aygıtı oluşturmaz. Ordusu, polisi, mahkemeleri, cezasavcılığı gibi kurumların ve yasaların, yönetmeliklerin gibi kuralların yanı sıra, basın-yayın kurumları, üniversiteler, dini kurumlar, kültür-sanat kurumları, hatta spor kurumlarına varıncaya değin tüm kurum ve kuruluşları burjuva sınıf disiplinesine tabiidir, ona hizmet eder. Burjuvazi, kendi egemenliğini sürdürbilmek için tüm bu kurum ve kuruluşları, yıllarca verdiği yönetime tecrübesiyle büyük bir ahenkle, disiplinle yönetir ve yönetmektedir. Burjuvazi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda ezilen yığınları disipline edenden, bu durum ezilen yığınların çıkarlarını ifade etmez. Bundan dolayı, burjuva disiplin, bilinç ve gönüllülük üzerinde kurulamaz, ancak aldatma ve zorla itilme etlirime temelinde uygulanması mümkündür. Burjuvazi de, topluma dayattığı disiplini işte bu temelde uygular; Genel geleceklere, din, irt ve adabları, burjuva basın-yayın, üniversiteleri vb. kul-lama, yalın ve demagogiyle ezilen yığınları aldatarak hissiya getirmeye, hoyunduruk altında tutmaya çalışır, bunun işe yaradığı noktada, devreye ordu, polis, mahkemeler, cezasavcılığı vb. yani burjuva zor gücü. Burjuvazi, etindeki tüm yol ve yöntemleri uyum içinde kullanarak ezilen yığınları burjuva disiplini, yani hoyunduruk altında tutmaya çalışır.

Küçük burjuvazi ise genel olarak disiplin-sizdir. Tarih boyunca egemen sınıf olmaması ve gelecekte de egemen sınıf olarak örgütlenemeyecek olan küçük burjuva sınıf, örgütlülüğünden, dolayısıyla da disiplininden uzaktır. Bir kere, küçük burjuvaziden ancak genel olarak söz edilebilir, özelde ise küçük burju-

va sınıf oluşturan, birbirine yakın olmakla birlikte farklı farklı koşullarda yaşayan küçük burjuva tabakalar, hatta tek tek bireyler söz konusudur. Küçük burjuvazi, işçi sınıfı gibi aynı koşullarda ve bir arada yaşayan bir bütün oluşturmaz, tam tersine, dağılmış ve bölük pörçük bir yığındır. Bundan dolayı da örgütlülüğü ve merkezileşmişliğe gelmekle zorlanmaz. Bir küçük burjuva, yaşam mücadelesini çarşesinde sivililerle birlikte değil çarşesindekiyle karşı yürütür. Üçüncü koşullarla bir araya gelip dayanışmaktan değil, canlarla karşı karşıya gelip rekabet etmektedir. Örneğin bakkallar büyük marketlere karşı, ya da küçük köylüler büyük toprak sahiplerine karşı bir araya gelip dayanışarak mücadele etmekte öce birbirleriyle rekabet eder, didişir, iflos ettirmeye çalışır. Küçük burjuvazinin doğasında varolan bu özellikler devrimci mücadele işleyişine uygun değildir. Başarısız, kendini öne çıkarma, kariyerizm, kıskançlık, kompleksülük vb. küçük burjuva zaafları olarak çıkarılır. Küçük burjuvazi, tekelilerin, büyük toprak sahiplerinin karşısındaki konumu gereği, yaşam boyunca hader mücadele eder, ezilme, sindirilmeye zorlanmıştır. Disiplin denince, yalnız bu burjuva disiplini ve bunun sonuçlarına, yani irt, hadd, ipotek yasalarını, jandarması dıppığı, m, polis copunu, mahkeme koridorlarını bala ve doğal olarak disiplinesini nefret eder. Disiplin denince sey hep kendisine karşı yöneltilmiş ve bu disiplin sayesinde sindirilmiş sarundırulmuştur. Disiplini sadece bu biçimlerle yapı burjuva disiplini olarak anladığımızdan, disiplini sevmemekte hakkı da yok değildir, ama see yandan, şair alınmadan nefret eden küçük burjuva kişilik, emir verimeye sevolsüzdür. Yıllar yılı ezilmiş, hadd altında tutulmuş kişiliğini, egemenin tutulmuş etiminde olanakları bir kez eline geçmeye gürsun, bir an için yetki sahibi olmaya gürsun, o vakit, müthiş bir disiplin odunu oluverir; yerkerlerine girsin-girmesin, her yere her kase emeller yağdırması başlar. Tıpkı askerde otluşalığı getirdiği bir çobanın kendisini urdu komutanı marşallerden daha önemli, daha yükseklerde görmesi gibi... Hayat boyunca hep ezilme ve aşğılanımdan sonra şimöl, nihayet gerçek değerinin farkına varılmıştır; nihayet tüm hünerlerini, ködretlerini konuşturabileceği bir pozisyondadır; artık kendi benliğini herkesin gözleri önünde konuşturmasını; insanlara, geçmekte kim olduğunu göstermesini ve bu arada egemenin tutulmuş etiminde zamanı gelmiş çatmıştır... işte böyle duygularla (ve mesalesef bilinçle değil de çoğu zaman duygularla) hareket eder küçük burjuva kişilik.

Proleter sınıf disiplini ise, tarihsel açıdan en gelişmiş disiplini ifade eder. Söyle ki, her

gelişme, beraberinde bir karmaşayı da getirir. Bu karmaşanın önüne geçmenin yolu ise, disiplini de geliştirmek işleri daha örgütlü, sistemli, kurallı hale getirmektir. Burjuva disiplini, kendisinden önceki tüm egemen sınıfların disipliniinden daha güçlü, daha gelişmiş, daha üst düzeyde idi, ve daha gelişmiş bir toplumu, yani komünizmi yaratacak olan proletaryanın disiplini de burjuva disipliniinden daha güçlü, daha gelişmiş ve daha üst düzeyde olmak zorundadır.

Proleter, tek başına bir birey olarak hiçbir şeydir. Bütün güç, bütün ilerlemesi, tüm umut ve beklentileri örgütlenmiş, arkadaşlarıyla birlikte sistemli eylemlerden türemiştir. Büyük ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendisini büyük ve güçlü hissedebilir. Bu örgüt onun için temel şeydir, bunsuda karıştırdığına bir şeyin pek az anlamı vardır. Proleter, kişisel çırpınmak ya da kişisel gen ummakta, atandığı herhangi bir görevde tüpü dişmiş ve diğerlerini kapsayan güçlü bir disiplinle görevini yapar, ulusal kitlelerin bir parçası olarak en yüksek başarılarla savaşır. (Lenin, Aydın Kesimi Üstüne)

Bu proletaryanın kültürüdür. Komünist Parti, işte bu kültürü içselleştirebildiği ölçüde gerçek bir proletarya partisi haline gelir. Parti disiplini, işçi sınıfının disipliniinden kaynaklanır. Çünkü işçi sınıfı kolektif çalışmayı doğuş gereği içselleştirmiştir. Proletarya disiplini olmak zorundadır. Proleter disiplin, proleter kültürün en temel yönlerinden biridir. Proletarya, kendi disipliniyi parti içerisinde en üst düzeyde yaşama geçirebileceği ölçüde insanlığı kurtuluşu amaçlamaya ulaşabilir. Parti, disipliniyi proletaryadan aldığı sürece muhteşem bir uyum ve birlik içinde çalışmalarını sürdürebilir, tek bir vücut gibi hareket edebilir.

Bu noktada şu soru sorulabilir: Proletaryanın en ileri unsurlarını başarıyla topluyorsa ve diğer proletaryaya karşı olma dışında herhangi bir parti işçi proletaryanın disipliniyi içselleştirememiş ve yaşama geçirememiş tebellakisi var mıdır? Bu soruya 'evet' şeklinde yanıt vermek gerekiyor. Çünkü aydın kesimden belli unsurlar da sınıf savaşımında proletaryanın saflarında yer alırlar ve çoğu kez de küçük burjuva aydın karakterlerini peşleri sıra partiyeye taşırlar. Dünya devrim tarihlerinden, devrim partilerinin deneyimlerinden çıkardığımız dersler de gösteriyor ki, proletarya partileri sürüklü olarak kendi işlerinde küçük burjuva aydın bastırılışına karşı amansız bir mücadele içinde olmuştur.

Aydın kesimi bizzat, çabalarının büyük ölçüde başarısızlığına rağmen, örgütlenmiş kolektif emek yoluyla doğrudan doğruya eşit olmayan kendi yaşam ve çalışma koşulları yüzünden, proletaryadan her zaman daha bireyseldir. Bu nedenle ki, kendilerini parti yaşamının dışına çıkarmaya çalışarak çabaları yavaş yavaş ve aralarından bu disipline değil bir biçimde elverişli olmayanlar gerekli örgütsel sorunlara karşı aydın hareketini çıkarlar ve üst düzeyde başarıları.

ni bir savaşım ilkesi dazıma çıkararak buna yanlış bir biçimde 'özserbest' itirazı, 'kavgara' tefekli ed. adlar veriler. (Lenin, Aydın Kesimi Üstüne)

Bu özelliklere sahip unsurların parti içine sızmaları ve parti bünyesinde küçük burjuva aydın hastalığına yayılmaları söz konusu olabilir. Çünkü, partinin gelişimi açısından aydınlardan yararlanılmamalıdır. Ancak, parti saflarına katılacak aydın unsurların tüm küçük burjuva yönlerinden sıyırılması gerekir. Kaldı ki, proleterler de, tek tek bireyler olarak kimi küçük burjuva özellikleri ve çabalarını ıslahlarında tagyabülüdür. Kapitalist toplumda burjuva kültür egemen kültürdür. Burjuvazi her türlü araç ve yöntem kullanarak kendi bireysel kültürünü tüm topluma enjekte etmektedir. Tüm toplum kesimleri gibi proleterlerin de -her ne kadar yaşam biçimleri kolektif de olsa- bu burjuva propaganda bombardımanına ve bireysel eğitimin etkisinden tamamen uzak kalmaları beklenmemelidir. Burjuva eğitimin ve propagandanın odağında bireysellik vardır, ben' olgusu vardır. Böyle bir propagandanın etki- si altında kalan kişi, 'kolektif çıkarları' korumakla zorlanır, her şeyi kişiselleştirme eğilimi taşır. Kendi ben'ini topluluğun içinde arıtmaz ve topluluğun kolektif çıkarları için için gerekli kuralları, yani disiplin unsurlarını görmezden gelir. Disiplin öğrenir burjuvazi ve tam da böyle düşünür küçük burjuva aydın. Böyle düşünür ve ilk fırsatta kendi kişiliğini 'kurtarma' sevdasıyla kolektif disipline karşı isyan bayrakları açar. Kendi ben'ini kolektif içinde arıtmayen küçük burjuva, partinin doğrularına yerine kendi doğrularına, partizanlığın yerine bireysel hırs, bireysel başarıya, kariyerizma koyar ve bu özellikleriyle proletarya partisinin birliğini, bütünlüğünü bozar. Bir benzetme yapmak gerekirse; örneğin futbol kolektif bir spordur. Fakat tek tek her futbolcu takımın başarısına erişimin yerine kendi başarısını geçirirse ve her biri kendi adına gol almaya çalışırsa, takımın verimi düşer; takım olarak başarısızlığa uğramır. İşte küçük burjuvazinin kafasında ki ideal futbol takımı böyle bir takımdır; sıra nefeslerinden, adan kültürmanlardan oluşan disiplinli bir takım değil, tabiri caizse bir yolduzlar karışımıdır.

Küçük burjuva aydınları kendi 'ilke'leri vardır. Yağantısında parti ilkelerine yer yoktur. İlkesizliği ilke edinmiştir. Genel ilkelere olmasın, disiplin kuralları olmasın, kuşkusuz bilinçsiz yığınlar için geçerli ve gereklidir, baltadır zorunludur. Ancak aynı ilkelere, ya bu disiplin kuralları 'seçkin' kafa için kasıtlıdır ve güçsüzler her küçük burjuva aydınımız 'seçkin' bir kafadır. Kolektif çalışmaya için zorunlu ilkelere ihtiyacı yoktur. Zira o, her yeni duruma yeni bir değerlendirme yapabilir ve 'en doğru' perspektifte en kusursuz

hareket' tarzını ortaya koyabilir. İlke ve kurallara karşı işte böyle bir ayımsızlık içinde olan küçük burjuva aydınların genel davranış çabası 'kafasına göre davranış'lar. 'Kafasına göre' davranır ve günlük, dikkat çekilmeden, moral bozucu davranışlarıyla kolektif bütünlüğe verimlilik düşürür.

Her kolektif birimden, her örgütlenmiş disiplin anlayış, disiplin kuralları, disiplin esasları farklı farklıdır. Toplumun sınıflarına ve sınıf egemenliğinin olmadığı bir dünyaya ulaştırma hedefini önüne koyan Leninist Partinin de kendine göre bir disiplin anlayışı vardır. Ve Lenin'in tabiriyle bu, çelik bir disiplindir. Çelik bir disiplin, sınıf savaşımını yürüten leninist partinin en temel silahlarından biridir. Bu silaba iyi kullanılmayan, disiplini gevşek olan bir parti leninist parti adına layık olamayacağı gibi, sınıf düşmanı karşısında bocalamaktan ve dağılmaktan da kurtulamaz. O haldе, leninist partinin çelik disiplin anlayışından taviz vermek, burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmek demektir. Sınıf savaşımına başarıyla yönetmek, milyonlarca farklı iradeyi benlikle birleştirmekten geçer. Her şeyden önce devrim, kolektif bir iradenin ürünüdür. Buradaki kolektif, sayıları milyonlar ifade edilen proletaryadır, emekçi halktır. Leninist parti, işte bu milyonlar ve milyonların aynı iradeyi manzuma bir benlikle bir araya getirebildiğinde devrim olanaklı hale gelecektir. Leninist parti savaş partisi, devrim partisi, milyonlar için emekçinin iradesini manzuma bir uyumlu birleşik irade ve sınıf egemenliği olan bir dünyaya taşıyacak partidir. Ve bundan dolayıdır ki, en azıcık en kassas ve en sıkı disiplin, yani çelik disiplin, leninist partinin disiplini olmak zorundadır.

Çelik disiplin, kendisi, leninist partinin işleyiş ilkesi olan demokratik merkezyetçilik ilkesinin uygulanmasında gösterir. Her üye, her bir olay hakkındaki görüşünü (belirli bir işleyiş uygun olduğu) ortaya koyar. Görüşler ortaya çıkıp netleştikten sonra çoğunun görüşü karar haline gelir ve artık tüm üyeler bu karara harfiyen uyurlar. Leninist partinin belirli bir hiyerarşik yapısı vardır ve tabandan tavara doğru belirli bir işleyiş uygun olarak tartışılan görüşler üst organlarda karar haline gelir. Ve üst organların alınan kararlar, alt organlara titizlikle yerine getirilir.

Herhangi bir üye, eğer alınan karar kendi görüşleri doğrultusunda ise, buna vıymakta zorlanmayacaktır. Asıl mesele, görüşlerimizde uyusmayan, bize ters gelen, ikna olmadığımız kararların vıymaktır. İşte disiplin, kendini tam da bu noktada gösterir. Her üye, kendisi karşı çıkması olsa bile, alınan kararın tereddütsüz, yünküllüce ve harfiyen yerine getirmekle yükümlüdür. Bize ters gelen, ikna olmadığımız kararlara vıyma, bunları yerine getirmeye iş zoruyla değil, gönüllü, ikircikli değil, tereddütsüz ve yarım yamalak değil, harfiyen yerine getirilmelidir. Bunun yolu, kolektif iradeyi kendi irademizin üzer-

ne koyabilmekten geçer. Bunun yanı sıra bir başka bir şekilde dediği gibi: "Bu iki gözün varsa senin / binaların gözü var partinin..." şeklinde dışlanılmaktan, bunu içselleştirmekten geçer. Parti, ancak her üyesinin aynı görüşte olmasa bile aynı şeyleri savunduğundan ve alınan kararları hiç eleştiremeyeceğinden etkin olduğu sürece sağlıklı çalışmaya yaratabilir. Parti içerisinde birlik ve beraberlik ancak bu şekilde sağlanabilir.

Partide program birliği vardır. Ama bu hiçbir konuda farklı görüşler olmayacağı anlamına gelmez. Farklı görüşler olacaktır. Dolayısıyla tartışmalar da olacaktır, olmalıdır da... Elbette bu tartışmaların da belirli bir disiplini vardır. Bu tartışmalar ancak belirli bir disiplinle yürütüldüğünde parti için yararlı olur. Aksi takdirde, herkesin görüşünü uluorta ortaya koyup tartışmaya kalktığı bir yapıda işler yürümeyecektir. Tartışmalar, görüş alış-verişleri (et. argümanları) halletmek için yapılır ve dikey ilişkiyi parçası olarak yürütülür. Yatay ilişki geliştirmek tartışma disiplini bulundurur. Yatay ilişki geliştirmek disiplinli bulundurur. Yatay ilişki geliştirmek disiplinli bulundurur. Yatay ilişki geliştirmek disiplinli bulundurur.

Partide eylem birliği zorunludur. Yularında orkestra örneğine vermiştik. Parti, müzisyenlerce enstrümanları tutanlarda değil bir orkestraya benzetilebilir.

Eğer (partinin) üyesi tek bir kişiymiş gibi hareket ederlerse, eğer mutlak olarak aynı şekilde olurlarsa parti güçlü olacaktır. Eğer bir komünist parti disiplinine uyup uyumaması neye bakılmalı izin verilecek, bir parti yerine manzara kabulüne olmalı. Eğer her komünist başkanı parti kararlarına itiraz edecek ve aynı görüşte olmadıklarına gaza gaza çıkacak, bir parti yaratmak tamamıyla olanak dışıdır. (Soren, Lenin'in Parti Öğretisi)

Gerçek bir proletarya partisi ve özellikle de bir sınıf partisi olabilmesi için tüm üyelerinin parti kararlarına tebeddülünce uyunsular sorulmalıdır. Ancak bu, parti kural ve kararlarının "körüne körüne itaat" edilmelidir anlamına gelmez. Birim disiplin anlayışımız "körüne körüne itaat" anlayışıyla eşdeğerdir. Böyle bir anlayış burjuva disiplini için yararlı değildir. Proletaryanın devrim savaşçıları ise, karar ve kuralları içselleştirmeye çalışırlar. Bunun için de, karar ve kuralları uyandıran, bir yanda ota onların mantığını kavramak gerekir. Parti çalışmasında uyulması gereken kuralların mantığı "İçinde yaşadığımız koşullarda bu kolektif ruhun en iyi nasıl işler?" sorusuna verilecek cevaptır anlamına gelir. Yani üyelerin yaşamın kurallarıyla kayışığı, bizim örgütlü mücadelelerin ihtiyaçlarıdır. Tek tek tüm kurallar, parti çalışmasını daha uyumlu, daha verimli hale getirebilmek içindir. Kuralları içselleştirenken bu temel üzerinde düşünmek gerekir. Ve unutmamak gerekir ki, bu kuralları birileri tarafından belirlenmiş ortaya atılmış şeyler değildir, bu kurallara belirli bir mücadele birliğinin ürünü olarak ortaya çıkmış tecrü-

be edilmiş kararların doğurduğudır. Dolayısıyla, "kuralların mantığını kavramaya çalışmak, bu kuralları içselleştirmektir" demek, parti kararlarını kabul etmeye yurum layubölüşünüz, onları duruma göre değiştirmeye kalkışabileceğiniz şeklinde bir sonuç çıkarılmamalıdır. Parti kural ve kararlarını "kuvvetli bir biçimde yerine getirirken, aynı zamanda kararımıza da çalışmalıyız diyeceğiz" yoksa bu kuralları herkesin kendine göre yorumlamasını, durumuna göre değiştirmesini asla söyleyemeyiz.

Artık, disiplinin bir başka fonksiyonunun da devrimin aracı geldi. Disiplin, tek fonksiyonlu örgütün uyumlu işleyişini sağlamak değildir. Disiplin kuralları çok önemlidir. Her bir fonksiyonun daha vardır, o da kadroların eğitimidir.

İnsan yaşadığı ortamı göre şekillenir, ya da insanın bilincini belirleyen yaşadığı ortamdır. İnsan disiplini bir ortamda bulunurken kendisinin ve partisinin mazeretini, disiplin anlamına ve önemini çok daha fazla ve sağlıklı bir biçimde kavrar. Bu anlamıyla disiplinli bir ortamda yetişen bir militanın gelişimi de o ölçüde sağlıklı olacaktır.

Bir savaşın disiplini, onun partisi ve devrimine olan sadakatidir. Devrimin ve partinin çıkarılması her şeyin üstünde tutulmalıdır.

Ya da, daha doğru bir deyişle, bireyin parti ve devrim dışında başka hiçbir şeyden çıkarılmamasıdır. Parti disiplini, kişisel özelliklerin, alışkanlıkların yaşam tarzının, partinin yaşam tarzının, ahlakının ve ilkelere ilişkin içinde erimesi ve bireyin dış dünyaya ve yaşamına partinin disiplini ve yaşam tarzıyla mayalamp şekillenmesidir. En mükemmel disiplin anlayışı, parti, devrim ve sosyalizm bilincini en yüksek düzeye çıkarmaktır. Ki, bu bilincin en yüksek düzeye çıkarılması, ancak vazgeçilmez araçlarından biridir disiplin. Disiplin bulunmadığı, burjuva alışkanlıkların ve yaşam tarzının bulunduğu bir ortamda bireyin parti ve devrim bilincini, fedakarlığı en yüksek düzeye çıkarmasını kolaylaştırılmaz. Bunun olabilmesi için en başta disiplinin sağlanması zorunludur. Çünkü, yukarıda da belirttiğimiz gibi disiplin, örgütlülüğü en yüksek şekilde yürütme için sağlanan kuralları bittirir. Bu kuralları kaldırırsanız geriye ne amaç birliği, ne çıkar birliği ve ne de gelişim kalır. Kalsakalınca bireysellik, bireysel yaşam tarzı kalır. Çünkü, bireyin gelişimi, bilincinin den doğrudan gelişimi ayakları havada, maddi yaşamdan bağımsız olarak açıklanamaz. Böyle bir şey ancak kulaktan dolma, maddi temelleri olmayan boş bir şey olur ki, katılaşmış ilk olumsuzlukta da kendini ele verir.

Parti disiplininin en önemli birliğidir, bunun özdisiplin haline getirilebilmesidir. Özdisiplin, kolektif disiplini içselleştirilmesidir. Yani, kolektif hedefe uyuma ve onu içselleştirme sonucu denedemeye ihtiyaç duyulmaksızın aynı yaşama geçmektir. Özdisiplini kavrayamayan ya da içselleştiremeyen ki-

şi, kolektif yaşamda uyulması gereken kural-ları uyur, ancak kendi yaşamını, duygularını, düşüncelerini kolektif yaşamına katkıda bulunamaz şekilde içselleştirmez. Devrimci bir kişi kendini geliştirmek, ideolojik-parti bakımdan yetkilileştirmekle yetkintir. Bunun için yazılmış, çizilmiş, alınmış, anlatılan belli bir kural olmayabilir. Ancak, kişi, kolektif yaşamı benimsemiş ve kendini burjuva bir parçası olarak geliştirecek, kendi gelişimi için tüm gücünü ve enerjisini, denetleyici bir güce ihtiyaç duymadan kolektif daha verimli kalması için harca-yacaktır. İşte, disiplin bu şekilde sağlanmalıdır. Yoksa, disiplin, kişinin kendi kendisine koyduğu, kendi doğrularını ifade eden kuralları ve değildir. Bu, bireyseldir. Özdisiplin, kolektif disiplini çıkışın bir tarza değil de çarpan bir tarzda ele alınması, küçük burjuva yaşamın kolektif yaşamı olmamasıdır.

Özdisiplinin oluşturulması için bireyin özellikle konulan disiplin kurallarına uyması ve daha sonra bu kuralları içselleştirip, mantığını kavrayıp daha da üst boyuta çıkarması gerekmektedir. Özellikle, disiplin kuralları keyfiyetle bağlı değildir. İstediğine uyum istemediğine uymam diye bir şey söz konusu değildir. Herkes, alınan kararları, konulan kurallara, ister işine gelirse, ister gelmesin hayfıyla uyum zorundadır. Bunun aksilikle bilince çıkarılması gerektirir. Eğer disiplin kuralları gözetilmezken uyuluyorsa burada mesele yoktur. Şayet birey o disiplin kuralları istemeyerek ya da ikna edilmeden uyuyorsa, işte disiplin eğitimi burada devreye girer. Disiplin kuralları öyle gelişigüzel belirlenmesinden, ilk başta konulan kurallara ikna olmasından sonra, bireyin içinde o kuralları mantığını kavrayacak, yorumlayacak, bilince çıkaracak ve hatta daha da geliştirecektir.

Disiplinin eğitici rolü bilince çıkartıp yetkinleştirilmesinde, parti disiplini taşıyan küçük burjuva özelliklere karşı mücadelede çok etkili bir silah olarak kullanılabilir. Küçük burjuva özellikler parti disiplinine bağlanılabilmektedir. Bunun yanı sıra, proletaryanın disiplininin hiç bir koşulda gevşetilmemesi ve en katı biçimde uygulanmasıdır. Lenin, proletarya partisinin disiplinini en sıkı biçimde uyguladığını, gerçekte proletaryaya karşı burjuvaziye hizmet etmekte olduğunu söylemiştir. Disiplin yapılmaz, içten içe tahribata uğramaz demek, kolektif. En çalışmaya bilimini bilmek, verimi düşürmek demektir. Bu da düşmanın ummanını bitirmektir. Özellikle iç savaş dönemlerinde de partinin merkezizeti yeni doğalar olarak daha sıkı basacaktır. Parti, demokratik yönetim aşarına indirmek zorunda kalacaktır. Bu dönem, partinin askerileştirilmesi dönemini anlamaktadır. Lenin'in sözleriyle bu dönem, "örgüt merkezizetidir, en katı disiplin ve emirlerle eylem" dönemidir. Bu yaşama geçirilmeden önceki bir parti olmaz ya da

başka bir deyişle, iç savaş döneminin savaş partisi böyle davranmak zorundadır. Özellikle iç savaş koşullarında disiplinli yapılandırma şartları normalden on kat daha zorlu olacaktır.

Küçük burjuva özellikler taşıyan öğeler, parti saflarında disiplinsizliği ve moral bozukluğuna açıktan açığa yayımlanır. Zaten bunu yapma koşulları da yoktur. Ancak her zaman disiplinsizliği yayabilmek için bir kâhif bulurlar. Parti işleyişine ilgili olarak söylenen bir söz vardır: "Asker mantığı..." Küçük burjuva unsurlar asker mantığının kötü bir şey olduğuna, bunun dogmatiklik olduğuna ve aynı kişilerin sağduyularına, kitlece itaat eden robot bir kişiliğin ortaya çıkmasına yol açtığına... ve aslında kendilerinin disiplini karşı olmadıklarına... ancak asker mantığının parti işleyişine zarar verdiğini vb. vb. savunurlar. Bu, üstü kapalı bir şekilde disiplinle saldırmak, disiplinsizliği yaymaktır. Özellikle belirtmek gerekir ki, parti, ordu gibi salt askeri bir kurum değildir. Parti, işçi sınıfının siyasal savaşını sürdürür ve her türlü politik niteliğini korur. Askeri eylem, emniyet bir savaş kombinasyonu döneminde dahi parti için sadece bir araçtır, işçi sınıfının başsız sınıf siyasal birliği için partinin her dönem esas niteliğini oluşturur. Dolayısıyla, parti militanları, hiç bir dönem için salt asker değil, esas olarak politik birer kişilik olarak kendilerini geliştirirler. Bununla birlikte, özellikle de iç savaş döneminde parti saflarında asker mantığına hakim kılınması kendini dayatır. Askeri bakış açısı, askeri disiplin geliştirilmeli ve çok iyi uygulanmalıdır. Asker, savaşta en açık biçimde yaşayan kişidir ve bundan dolayı da son derece katı bir disipline sahiptir. Yaşamın ölmü arasında o çok ince çizgiye yaşamını sürdürebilmektedir ve en ufak bir disiplinsizliği kendisinin ve yanındakilerin yaşamını tehlikeye atar. Örneğin, askeri bir eylem sırasında komutanın emirlerini tartışmaya kalkışmak sadece eylemin başarısızlığına yol açmakla kalmaz; birliğe, bölüğe vb. tümünden imtina da tetik olabilir. Ki bu asla affedilmez bir şeydir. Asker disiplini usla gevşetilemez ve esnetilemez. Sınıf savaşının en otoriter araçlarla sürdürülmesine, "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarının en çaptak gerçeği ifade ettiği iç savaş koşullarında proletaryanın savaş partisinin disiplini askeri bir disiplindir; asker mantığı tüm savaşçıları tetiklenmelidir. Küçük burjuva unsurlar asker mantığına katarsenken, aslında demagogiye başvururlar. Burjuva ordusunun askerleriyle proletaryanın savaşçıları aynı kefeye koymaya; burjuva ordunun disipliniyle proletaryanın savaş partisinin eylem şerhleri gibi göstermeye çalışarak asker mantığını gözden düşürmek isterler. Oysa, burjuva ordunun disipliniyle proletaryanın savaş partisinin disiplini arasındaki benzerlik biçimseldir ve sonuç olarak ortaya çıkan bir durumudur (ki zaten bu biçimsel benzerlik de deşildir; olmak zorundadır; ne de olsa, savaşın her iki

güç de aynı savaş geçeceği karşı karşıyadır.) Örneğin, her iki tarafın disiplini birbirinden büyük farklıdır. Bu fark, her şeyden önce güçleriyle ve güçlüklerle kendini gösterir. Şöyle ki, burjuva ordunun kurmayları, yaşantılarıyla ve toplumsal konularıyla birer burjuva gibi yaşarlar, oysa aynı burjuva ordunun emri emreği sınıfın üstleridir. Dolayısıyla, savaşın amaçları konusunda burjuva ordunun kurmaylarıyla emri, yöneticileriyle yönetilenleri arasında çakar birliği yoktur; tam tersine uluğmaz bir çakar çakması vardır. Öte yandan proletaryanın saflarında ise komutanlarla askerler arasında tam bir amaç birliği, çıkartlarda tam bir uyum vardır. Burjuva ordusunda emir savaşta zorunlu olarak katılır. Askerlik zorunludur. Asker kaçakları bir çok yonden tehdit altındadır. Proleter saflarda savaşın se gönüllülikle temelinde gerçekleşir. Devrimci savaşın en büyük risk ve zorluğuna karşı burjuvazimin yıkılması gerektiğine inanır ve bunu isteyenler, insanlığı katlihanı davasının gerçekleşmesi için gönüllü olarak proletaryanın saflarına girerler. Tüm bunların yanı sıra, proletaryanın ordusunda, burjuva ordusunda olmayan bir demokrasi de vardır. Burjuva orduda emirler, düşüncelerini hiçbir şekilde dile getiremezler ve ayrıca yükselme, imbay olma olanakları da yoktur. Proletaryanın ordusunda ise herkesin görüşlerini, önerilerini açıklayabileceği platformlar vardır ve yine herkes ortaya koyduğu savaş kararlılığına, partiye ve devrimle bağlılığına ve de yeteneklerine göre yönetici, komutan düzeyine gelebilir. İşte bu çok temel farklılıklara rağmen burjuva ordunun disipliniyle proletaryanın ordunun, proletaryanın partisinin disiplini aynı kefeye koymaya çalışarak, burjuva ordunun kölesine boyun eğmeye alıştırılan, sağduyularını ve uluların askerleriyle, proletaryanın gönüllü, emirli ve kendi sınıf çıkarları için savaşan emirli emirli birleşikliğine kalkışmak tam bir demagogidir. Biz bir savaş partisi usak ve iç savaşta kazanacak, her birimiz birer sınıf emiri, birer asker olmalıyız. Her leninist, savaşçı, savaşçı bir asker gibi, askeri bir bakış açısıyla değerlendirilmeli ve en katı askeri disiplinle içselleştirilmelidir. İç savaşta gerçek birer burjuva dayatıyor ve bu savaşta ancak böyle kazanılır. Bizim disiplinimiz burjuva ordunun disipliniyle kıyaslanamayacak kadar güçlü temellere dayanır. Burjuva disiplini zorla boyun eğmeye dayanırken, bizim disiplinimiz kumulları kavratmayı, teşkil ettirip özdisiplin haline getirmeyi ve bu yolla, bir yandan uyumlu işleyiş sağlarken, öte yandan da savaşçıları eğitip geliştirmeyi esas alır. Bu bizim temel görevimizdir. Bu anlamda burjuva ordunun daha disiplinli bir ordu gibi davranarak somutlanmalıdır. İç savaş koşullarında proletaryanın partisinin çelik disiplini en katı askeri disiplindir. Bu disiplini ve askeri bakış açısını kolektif savaş gücünün verimini en üst düzeye çıkarmak üzere geliştirmelidir.

Bu konuda yaşanan bir kavram karmaşası vardır; bazen disiplinle düzen birbirine karıştırılmaktadır. Düzen, belirli belirlenmişliklerle, plânsızca uygun şekilde aksatılmadan yapılmazdır. İşlerin yürütmesi, düzenlilikle, bir sistemin işleyişine bağlıdır. Ancak disiplin bu değildir. Belirli düzenler de, belirli koşullar altında örgütlenmiş yaşamda düzenlilik hüküm sürer. Ancak bu düzenlilik de kolektif verimini artırmak içindir. Düzenlilik kolektif verimini düşürmeye bağlıdır; andan itibaren derhal bir kenara alınmalıdır. Özellikle iç savaş dönemi korkunç bir düzenlilik dönemidir. Düzenli bir iç, düzenli bir çalışmaya yürütmenin koşulu, yok demektir, kadar azdır. Elbette, yine belirli planlar, programlar yapılacaktır. Ancak, sürekli engeller çıkacak, plânsızca amaca ulaşabilmek için sık sık yeni değerlendirmeler yapmak, yeni önlemler almak gerekecektir. Düzenlilik kolektif hizmet ettiği sürece yararlıdır. Yoksa, düzenlilik tek başına ele alındığında bireyseldir, kolektivizm yoktur. Çünkü belli koşullarda, döneme uygun mücadele tarzı ve buna uygun olarak kurullar değişebilir, katılaşarak sertleşebilir. Belirli bir düzene alışkan ya da başka bir söylemlerle statü-kocu bir insan bu değişime uyum sağlamakta zorlanır. Kendini, özellikle de iç savaş koşullarında disiplinsizliğe alıştırmalı ve buna göre veritire orada çelik bir disiplinle çalışmaya hazırlanmalıdır.

Sonuç olarak çıkarılmalıdır ki, disiplinsizliğin, gevşekliğin ne alt ne de üst sınırı vardır. Gevşeklik gevşektir. Ve bir kez parti saflarında hoy göstermeye başladığında ve de ölmü alımsızlığında yaygınlaşır ve bütün yapıyı virus gibi sarar. Öyle ki, bir alanda hoy veren gevşeklik başka alanlara da yayılmaya başlar. Disiplini bir nebeze olan güvenmesi hoşgörümeye girer. Bu, hemen yayımlanır ve hoyatlanma eğilimi doğur. O halde, disiplinle güvenmenin, gevşekliğin, kuralsızlığın hiç bir biçimi ne, hiç bir boyutuza tahammülümüz yoktur, ulunmalıdır. Bazı durumlarda disiplinsiz davranışlar sonucu hiss vadeli, güçlü "başarılar" elde edilebilir. Bu, kimsenin yanıltıcıdır. Disiplinsiz yaklaşımlar sonucu ortaya çıkabilecek geçici "başarıları" onaylamak, püre için yorgan yakmaktır. İkinci yaklaşım, sonuç ne olursa olsun her türlü disiplinsizliğin hiç tereddütsüz mahkum edilmesidir.

Proletaryanın partisi saflarında küçük burjuva özelliklerle, zafırlarla savaşmak sonuç almaz. Bu zafırların en önemlilerinden biri olan disiplinsizliğe, kuralsızlığa karşı, savaşın özelliği de bir savaş partisi için varlığını yokolma sorunudur. Her leninist savaşçı bu gerçeği kavramalı ve komünist sorumluluk edöyleriyle kendini disipline etmeye çalışmalı, her türlü kuralsızlığa, gevşekliğe karşı bilimsel sürekli uyanık tutmalıdır.

Derya ATES
Doğan GÜNEŞ

Denizler'ce Güneşe Bakmak

"[...] Croix-Rouge'da barikatta göğsünden yaralanan Bavari, Stock'a 'sil görmezlerimi delikanlı, ben henüz yaşıyorum, Ölsün de arkamdan ziyanına, yerime geç. Hepimiz ölümlüyüz ama iş burada değil. Mesele insanın niçin öldüğünde, Ben kendi yirmibeş yılını bir tok fabrikatör domuzunun altına yitirmeye vermezdim. Hem düşekte ölmenin ne si daha iyi barikattaki ölümden demettir."

Ognyana Serebryakova
(ATEŞİ ÇALMAK-1)

Fırtınalı günlerin çocuklarıydı onlar: gözlerindeki umut ateşi hiç sönmeyen, idelerindeki devrim tutkusu hiç dinmeyen birer fidanlardı. Özgürlük renginde çiçeğe kesmişler, güneş kavamında meyveye dumuşlardı; burjuvazinin korku nöbetlerinde dara çekildiler; filizleri rüzgarla savruldu, ldam edilişlerinin üzerinden, tarihin akrep ve yellovanının hızlı koşurmacası içinde 25 yıl geçti. Rüzgarla savrulan filizleri en zorlu engelleri aşarak coğrafyanın her tarafına dağıldılar; toprakların toprağa değdiği her yerde siki sikiya tutundular, kök saldılar. Öyle ki, ekilen topraklar içinde en verimli olan, halınun yu-reginde ve bilincinde on yıllardır gözlemleniler, boyattılar. Bugün artık en hayrat ellerin bile onları kaparmaya gücü yetmiyor.

Deniz, Hüseyin ve Yusuf Yolbaşları yüreklerinin belleğinde bunca yıl yaşatan şeyleri burada tek tek sayılamaya imkan yok. Onların devrimci anılarına yüzbinlerce insan biliyor zaten. Ancak onların bizlere bıraktığı büyük geleneğin üzerine referansın kayı renk gölgesinin düşürülmeye çalışıldığı böyle bir dönemde, yoldaşlarımızın devrim ateşiyle tutuşan yüreklerini ve bilinçlerini gün yüzüne çıkarmak bizler için bir zorunluluktur. Onların adları, evet yalnızca adları, etrafında referansın sahnelediği sahiplenme mizansenlerini, bu yanılsamalı havayı dağıtmak için üzerimize düşenleri yapmayıp suskun kaldığımızda, devrime doğru devinen tarihsel sürecin omuzlanıma yüklediği sorumlulukla hareket etmemiş olacağımızı bildiğimiz için bu artık ertelenemeyecek bir görev olmuştur.

Hemen hemen herkesin söylediği, ama bundan gerekli sonuçları çıkarıp günlük yaşamın diline çevirmediği bir şey var: 71 silahlı mücadelesi, üzerinde yaşadığımız coğrafyada bir kopuşu ifade ediyor. "Sol'un ne-neleryse tümünün "parlamentar ahmaklık"la malul olduğu bir dönemde, cesaretili, cüretli

devrimci bir çıkış olarak kabul ediliyor. İşçi sınıfı ve emekçi sınıfların ufuklarının düzen içi örgütlülük ve bir takım iyileştirmelerle varılacak bir "sosyalizm" anlayışıyla darlaştırıldığı yıllarda, bir avuç karardı insanın sürece yaptıkları bu iradi müdahalenin, içlerden süzülüp geldiğimiz damazın dinamizmini, devingenliğini gösterdiği sık sık yineleniyor. Devrimin ezilen ve sömürülen yığınların ro-ritesini ezen ve sömüren azınlığa zorda kabul ettirmesinden başka bir şey olmadığı gerçeğinden hareketle, yoldaşların o dönemde kullandıkları mücadele araç ve yöntemlerini kabul etmeyen neredeyse yok gibidir. Siyasi yapıların tümü onların bu radikal özünü, hiç-biri diğerine bırakmadan sahipleniyorlar. Kuşkusuz bu eleştiri konusu yapılacak bir şey değildir; buraya kadar herkes hemfikir-dir. Feki ya sonra? Sonrasında, köşesinden bucağından eleştiriler başlıyor. Büyük devrimci oldu ama "küçük burjuva devrimcileri-ydiler. Geligen sınıf dinamiklerini göremiyor-lardı; birer kahramandılar ama mücadeleyi daha ileriye taşıyacak solukları yoktu... vb. vb. Bu ruh halinin nedenleri arasında 71 silahlı çıkışın "yenilgi"yle sonuçlanması gösterilebilir; ama daha önemlisinin sınıflararası ilişki ve güç dengelerinin günümüzde geldiği durum ve bunun tek tek kişilere ve siyasi yapılara yüklediği görevlerin ağırlığını kaldır-mama olduğu görülmelidir.

İçinden geçmekte olduğumuz dönemin ayırdedici özellikleri olarak neleri gördüğümüz sorulabilir. Her ne kadar anlata anlata bazılarına siktiryak da yeniden ve yeniden tekrarlamak pahasına da olsa, görülebilmizi bir kez daha söylemek bizler için önem taşıyor. Söylediklerimizin doğruluğunun günden güne daha belirginleşmesine rağmen politikalarımıza yeterince yaygınlaşmıyor oluşumumuz ve sevindiklerimizi şu ya da bu şekilde bilenlerin çoğu zaman, bir "sus-kunluk komplosu" içinde olmaları gözümü-

zu yıldırmıyor. Bizler biliyoruz ki, ez ya da geç tarih irmağı, döneme ilişkin doğru siya-lectik öngörelere sahip olanların macerasına akacaktır.

Bizler bir süredir, Türkiye ve Kurdis-tan'da Lenin'in en özlu çekilde "ekonomik ve siyasi kriz" olarak tanımlandığı bir devrimci durumun yaşandığını söylüyoruz. Leninist anlamda bir devrimci durumun belirtilerinin neler olduğunu yinelenmeden, onun öne sür-düğü şartlarla ilgili olarak yaptığımız vurguya buraya abyanız: "Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, aynı sınıfların mücadelelerinden de be-ğenmez olarak bu nesnel (objektif) değişimler önemsiz-zen, genel kabul olarak bir devrim olarak görülür. Bu nesnel değişikliklerin tepsihe lenden devrimci du-rum denilmektedir." (Proleter Devrim ve Dü-nek Kautsky) Aslında Lenin'in bu vurgusu hiç bir ek açıklamayı gerektirmeyecek kadar açıktır; ama bir konunun üzerinde durmak gerekiyor. Gördüğümüz kadarıyla bir çok si-yasi yapı devrimci durum saptaması yapıldı-ğında artık yönetimler adına her şeyin bitti-ği, kitlelerin ayaklandığı bir devrim anının ifadedendirildiğini düşünuyor ve bize "henüz u şomunda değiliz" deniliyor. "Burjuvazi hale şe-ya da bu tür muhalefetsizliklere yönetebiliyor. Üstelik yığınların öyle ilerinde krizi burjuvazinin önüne çarışmıyor." İste bu kafalarda do-nuklaştırılmış bir devrim şemasının, ki en çok Ekim Devrimi örneği alınıyor, Türkiye ve Kurdis-tan'a uydurulma çabasından kaynaklanıyor. Oysa devrimci durumlarda söz konusu olan burjuvazinin yönetememesi de-ğil, eski tarzda yönetemesesidir; yığınların bilinç ve örgütlülük düzeyi değil, onların her geçen gün artan ekonomik sefaletin bir sonucu olarak, sistemde açılan çatlaklara dol-maları ve onu daha da büyütmeleli olgusu-dur. Nesnel durumun kendisi, belki de çoğu sınıf bilincine sahip olmayan emekçi yığınla-rın tarihsel eylemlerine doğru itmektedir. Bir devrimci durumda devrim an'ını ayıracak en önemli şey nesnel durumu, deyim yerindey-se, mayalayacak bir öznel faktördür, yani örg-üt ya da partilerin, yığınların öncülük etme-sidir. Ancak bu tarihsel eylemin sonunda egemenler artık hiç yönetemeyeceklerdir.

Devrimci durumun, Lenin'in deyişiyile "buzun kırıldığı yalın açıldığı" bir dönemde en önemli özelliğinin yığınların hareketine ön-derlik edenilecek örgüt ya da partilerin akti-

İNSANLIK SUÇU İŞKENCE KAPİTALİZMLE BİRLİKTE ORTADAN KALKACAKTIR!

'HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜ' YALANI ÜZERİNE

Söyleylerde, ekranlarda, marşlarda burjuvazi kendi sistemlerini tanımlarken, "Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı" diye başlayıp, "Demokratik Cumhuriyet" diye bitirirler... Öyle sanıyorum ki, bu söyledikleriyle tüm toplumu da buna inandırıklarla inandırıyorlar.

Bağımsız yargı organlarına sahip, hukukun üstünlüğüne inanan "Demokratik Cumhuriyet"le idare edilen bir ülkede doğaldır ki, en vâgeçilmez hak "İnsan Hakları"dır. Gelin görün ki, bizim "Demokratik Cumhuriyetimiz TC'de" söylemiş uygulamaya ara sıra küçük bir farklılık var 180°'lik kadar...

Yüzlerce köle örneğini yaşadığımız hukukî tıradışlarına bir de 26 Mayıs '97 mahkemesini ekleyebiliriz... Bu öyle bir trajedi ki, zaman zaman komediye, zaman zaman drama dönüşerek uzun bir sürece devam edeceği bertiyor.

1980'li yıllardan bu yana hukuklu hukuksuzluğun en vahşetine, bağımsız bağımsızlığın en kölesine, istihlâlin gölgesinde, adına yargı denen kurumları tarifiyle etik... Dünyanın hiçbir ülkesinde yaşanan hakikat, 16-17 yıl gibi kısa bir sürede bu kadar büyük deneyimler yaşamaya ve kazanmaya olanağı ekle edememiştir. İyimeser bir bakışla bu kazanımı bile kör sayabiliriz... Zira bu ülkenin devrimcileri, sosyalistleri, komünistleri en yakışık yüzünü arıtmadıkları rağmen başının bu katliama yüzünü kitlelere göstermemiştir... Oysa bugün başının kendisiyle uygulamalarını, en emâli hak kitlelerinin beynine bile kazandı gerçek yüzünü... O kadar ki, kendi kalemlerinden, onlara yazı yazıyor ve sarıyağı bir tamlamı kalelele diğer taraftan methiyeleri dilerle timsah gözyaşları akıyor. Sıra dışı bir sınıftan, daha 12-13 yaşında okul ortaktaki öğrencisine kadar, normal yaşamlarında belki de onları bayramı bayramın, somasıca karabölelerde sokakta, evlerde kullandı... Yetenemmiş gibi katliamları unamak için sokaklara dökülen insanları (Gazi ve 1 Mayıs mahallesi gibi) topluca imhaya yöneldi. Özel imha timlerinden, özel ordulara ve hatta, toplumsal suçluları idamk, insan düşmanlarından oluşturulan uzman katiller, bizzat devlet tarafından yönetildi... Bunu gideme ihtiyacı bile duymadan ülkenin başbakan yardımcısı ölen uzman katiller için halkın gözünün içine baka baka "Önler kahramandı" dedi.

Bu ülkenin bağımsız yargıçları, hukukun üstünlüğü zehandan güç alarak "gel bakalım ey çiler (Ağar, Kaçar, Bucak ya da diğerleri) onlara insan katlettiği kanıtlarımız, guzlene meçhul ölümün fiilen kanlı delili kahramansa, bu ülkenin suçlarını bize açıklayın" diyorlardı. (Eh böyle bir beklenişimiz de yok.) Diyorlardı ki de... Çitlik onlar da yoneticileri gibi düşünüyordu...

Bu ülkede dünyanın sözcükleri yüklediği anlamın tam tersi geçerlidir. Eğer "kafkasporuz" diyorlarsa, bütün ülkeye ekonomik darboğaz girer miydi? Ya da bütün dünya "Demokrasi

Hizmeti" keşliyse, ya da kendilerini demokratinin garantörü ilan diyorsa, bilin ki anti-demokratik bir sistemin zemini oluşturuluyordur. Birileri vatanperver ilan edilmişse, mutlak halk düşmanıdır... Eğer biri bir makama getirilmişse, örneğin Emniyet Genel Müdürlüğüne, bilin ki en katil odur. İşte böyle bir ülke ve bu ülkede HUKUK... Aradığında bulunmayan, aradığında başında salınan Demokrasi'nin kuru...

...VE İNSANLIK SUÇU İŞKENCE...

Geçmişte kelle katliamının, seniklerin bir göçü bugün parlamentosu da göçü de önemli devlet görevlerinde... Bundan sonra bu gelişme daha da hızlanacak. Zira ülkedeki gelişme temine dönüşü bir kez bile bir bulandırdık, algılama güçlüğü, biber körik peş peşe gelir. Yarılan kaos ortamında faşizm en kısa sürede en büyük tahni yapmanın peşine düşer... Kendi talanlarına engel olmak isteyen batak bilencilik, inandı ve kararlara, yani gerçekten devrim düşünen, eski sistemi tüm kurumlarıyla yok etmeye hedefleyenleri imhaya yöneldi.

İşkenecilerin, infazların, katliamların en belası da boyası dönemlerdedir. Gözü dönmüş, eli kanlı katiller, işkeneciler, zaman infaz timleri hareket eden her şeyi saldırlar. Hatta ana rahminde kuyruyan

26 Mayıs gelinceye kadar yaklaşık 650 gün geçti insan. Bu süreçte başımız ağrımamızın nedenlerini öğrendiler, onlar parmaklıklar arkasında, analar, babalar dışında... Açık grevlerine tank oldular, onlar zindanda, analar babalar onların eriyen bedenlerine bakarak... Hapı bu ülkede yargı bağımsız ve de zoruna üstük insan hakları var ya işte tasmam bunun için yargıya başvurular... İşkeneciler yargıların, Ören Bebe'nin katillerinden hesap sorulmuş diye... Öyle mi!

Muhakkaklarda... Kuldere'lerdeki, Tarış'lerdeki, Mamak'lerdeki, Maras'lerdeki, Sivas'lerdeki katillerden hesap sorulmuş muydu?

Ya da gazetecilerin-saygınlıların-gâiblerin ve hatta Maras'li çocukların hesabı sorulmuş muydu? Elbette ki hayır... Okanların, Zülfihan'ların, Sevgi'lerin, Sinan'ların, Özgür'lerin, Devrim'lerin... de yargıda hesaplarının sorulmayacağı ve hatta "Ören Bebe'nin küçük bir zeminin de hesabı mı olacağı" denileceği önceden biliyorduk... Ancak bunları bilmeyen işçiler, emekçiler, köylüler, öğrenciler, analar, babalar var.

Anılar başının katliama, işkeneci yüzünü onlara göstermek... Aklıya Bebe şirinde olduğu gibi "Tanı bunları, tanı da büyü" diyebilme...

Öyle de oldu...

Mahkeme salonundaydık, yargıçlar, hakimler, katiller, askerler yerlerinde. Seneler önceki için alınan davacı gençlerden korktukları için "bu duruşma" diyorlardı. Oysa onlar da ordaydı... Kâh yavaş yavaş gözleri hakimin kadekinde geziniyorlar, kâh kocamok babaları gençleri ve vâkımları sindirmeye çalışıyorlar...

Gençler anlatı... Sevcran suratı asıldı... Gençler anlatı, hakim gözleri bulandı... Gençler anlatı, kâh beyan hungar hungar ağladı ve hemen onu döğdirdiler... Devrim anlatı, Oken bile dayanmadı, zaten göçüde hipertansiyon vardı beyledi...

Öken'in anısı hayırlı ve büyük... Salon kanytu... Fleşler başlar, kameralar kameralara yanglı... Salondaki sankiler biri diğer sıvışmanın yolunu aradılar, kisi yakalandı... Gençler onlar teşhis etmişti... Yargı bağımsız ya... İşte onun için sava da beklem de soramadı yâkalanlara "Siz işkeneci misiniz?"

Özümeyin ülkenin çiçeleri, ağılamayın geleceğin sembolleri, Devrim geliyor Devrim... Artık ne analar ne yavular ağılayacak. İnsanlık kuzu işkence kapitalizmle birlikte ortadan kalkacak... İşkenecilerden katillerden işte o gün, o büyük gün gerçek hesap sorulacak!

Anılar salonda bir avuçlar ama korkusuz ve başları dindik haykarak gençleri yolluyorlar... Stajyerlere alkışlar...

"İnsanlık Ortusu İşkeneci Yenecek!"

Elbette yenecek, hem de çok yakın zamanda!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

YASASIZ SOSYALİZM

bebeğe bile... Maras ta olduğu gibi, Sivas ta olduğu gibi, Devrim de olduğu gibi...

İşte 26 Mayıs duruşması. Devrim ve arkadaşlarının duruşmasıydı. Her biri bir gelecek, purl purl gençler bir gece evlerinden koplanmış Vatan Caddesi işkencehanelerine doldurmuştu. Henüz yaşamlarının baharındayken... Henüz 15-16-17-18, 24 yaşlarında... Daha ana kucagının sıcaklığını bile unutmamışken, keşkenek, soğuk Şubat gecelerini zindanın ta dibinde, soğuk salımlı, ferahlerin, eskiları, elektrik soklarının ve de biribe hakaretle birlikte tekmelemler altında geçirmişlerdi. Öfeleri, sevinçleri, kırıkları, umutlarını korumayı... Artık onlar için çocukça düşer, pembe hayaller yoktu... Yaşamın somasıca geçirdiğiyle tanışmışlar ve onlarla büyümeye başlamışlardı... Direndiler... Direndi işkence arttı... İşkence artınca da kararlardan büyüdü... Daha o yaşta, kiminde bronz, kiminde hipertansiyon, kiminde tükürme duştu... Kolay mı gözü bağlayan saldıya keş koymak... Kimi ciğerlerini, kimi midelerini sakat etti... Devrim ise bebegins kelle etti... "Ören Bebe" koydu adını yaşamaya da...

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

Emekçi halkımı, devrimci güçlerin mücadeleleri sonucu özgü çıkarılan işkenceciler, katiller sürüsü bizzat burjuva mahkemeleri tarafından aklanıyor. 1 Mayıs 1977'nin dosyası katiller bulunamadığı gerekçesi ile kapatıldı. Milli gençlerin işkenceciler hakkında açıklığı davayı kapatmanın ve işkencecileri aklamının tekniğiyle hareket etmişlerdir. Ekim 92'de Adana'da bir devrimci eylem sırasında tabak döşen Şaban Budak ve Ramiz Basalak adında iki devrimciyi katleden işkenceci katiller, herkesin gözü önünde işledikleri bu suçtan dahi burjuva mahkemelerde beraat ettiler. Ve bu tür örnekler, sayılmayı gerektirmeyecek kadar çok ve bilinen şeylerdir. Bu örneklerden bir tanesi de geçtiğimiz yıl Şubat ayında İstanbul çeşitli semtlerinden, TKEP/LENİNİST üyesi oldukları gerekçesi ile aynı gece gözaltına alınan, çoğunluğu İsko öğrencisi olan 23 gençin başına gelenlerdi. 1996 yılında gözaltına alınan 23 genç günlerce çeşitli işkence yöntemlerine maruz bırakılmış, bunun sonucu Adli Tıp Kurumu'ndan 15 ile 3 gün arası değişen raporlar alınmış. Bir kısmı 15 yaşından küçük gençlerin açıkları işkence sonucu 26 Mayıs 1997 günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi'nde görülmeye başlandı. Bu davanın da öncekiler gibi işkencecilerle ilgili aklanmasıyla sonuçlanacağından kuşkuymuz yok. Biz, Devrim için DEVRİMCİ EMEK Dergisi olarak, halen Bayrampaşa Cezaevi'nde tutuldu bulunan arkadaşlardan **Zülhican Şahin**, **Devrim Öktem**, **O. K.**, **S.K.**, **Ü.B.** ve değerli çabaları olan **Özgür Öktem** ile bu konular üzerinde görüştük.

Devrimci Emek : — Ne zaman, nerede ve nasıl gözaltına alındınız?

Z. Şahin : — 8 Şubat 1996 gecesi İktisadi Emlak'taki evimden alındım. On, on beş kadar sivil polis ellerinde silahlarla eve girerek beni sorgulamak için emriyle götüröceklerini söylediler.

D.Öktem : — 5 Şubat 1996 günü Esenköy'de eşime birlikte bir arkadaşımın evindeydik. Saat 23.00'de kapımız çalındı. Ellerinde silahlarla 15-20 kişi içeri daldılar. Bizi evin girişinde tartakladılar, evi darmadağın ettiler ve bizi gözaltına aldılar. Nereye götürüldüğümüzü, niçin alındığımızı açıklamadılar.

O. K. : — 8 Şubat 1996 gecesi saat 01.00 civarında, silahlı 10-15 sivil polis tarafından Beşiktaş'taki evimden gözaltına alındım.

S. K. : — 8 Şubat 1996 gecesi saat 01.30'da hiçbir gerekçe gösterilmeden sivil polislerce Bağcılar'daki evimden gözaltına alındım.

Ü. B. : — 8 Şubat 1996 gecesi Bağcılar'daki evimden hiçbir sebep gösterilmeden sivil polislerce gözaltına alındım.

Ö. Öktem : — 8 Şubat 1996 tarihinde Üs-

küdar'daki evimden sivil polislerce gözaltına alındım.

D. E. : — Ülkelerimiz Türkiye ve Küveyt Kurdistan'da devrimci demokrat olan herkesin işkence gördüğü çok sık bir gerçekliktir. Sizin de yoğun işkencecilerden geçtiğiniziz, işkence raporları aldığınız basından ve mahkemelerimizden biliyoruz. Bu işkence sürecinde neler yaşadığınız anlatırmıyız?

Zülhican Şahin : — Gözaltında kaldığım 12 gün boyunca ters ve düz asılı, elektrik, soğuksuda bekletmek, cinsel taciz, ölüm tehdidi ile karşı karşıyaydım. TMS'ye götürülür götürülmez kapıda gözden geçirildim. Daha sonra geniş olduğumu sandığım bir odaya götürüldüm. Bu odada benden başka bir çok insanın bulunduğunu anladım. Polisler orada üzümlü bulunan takları ve ayakbağı bağlarını işlediler, varmıştınca döverek zorla aldılar. 4 gün boyunca aykısız ayakta bekletildim. Yarından itibaren yere düştüğüm zeminde döverek ve saçlarımla sürüklenerek aydağa kaidin yordular. Bu erada sürekli sorgulandı, bildiğim eylemleri ve eylemek isteyen kişiler hakkında konuşmamı istiyorlardı.

Eylemlere katılmadığımı söyleyince yavaş yavaş vahşileşiyor, silinilmeye arıyorlardı. Daha sonra beni hücrelerin bulunduğu kaza götürdüler. Kısa bir süre sonra sorgulama ve ifade almak için beni tekrar ilk sorgulandığım yere götürdüler. Bu defa beni aynı bir odaya aldılar. Ayrıca adımı dahi ilk defa duyduğum insanların isimlerini sayıyor, onların da örgütü taahhütleri için sindirileceklerini kabul etip, haklarında ifade vermemi istiyorlardı. Buna her bir şekilde karşı çıktığım zamanlar "Tek adam olmaz" diye, beni zorla soydular ve bir kaza soğuklarını bağlayıp kaza da yalınlaşmış bir yere asıldılar. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Asılda kaldığım süre boyunca katilim ve yuzüm yumruk atıldılar. Beklemlerimden tutup şey diye diğer çakarak katilim yüklenildiler. Ve ben buradan ayrılan bir insanlık adına öğreniyorum. Daha sonra tecavüz tehdidinde bulunup cinsel tacize başladılar. Sonuç alamayınca beni askiden indirdiler. Üzerimde bir şey olmadığı halde tuvalete götürüldüm ve orada 4 saatte tuvalet suyu sızdı. İstik bir vaziyette beni camın önünde beklettiler. Dışarıda kar yağıyor ve soğuk iklimine kadar işliyordu, nefes alamıyordum dönmeye başlıyordum. Üstüde asılmı otlağıyla elimi uyumuştu, orada da dayak, hakaret ve cinsel tacize devam ettiler. Bu işkence sorgu süreci tam 12 gün boyunca devam etti.

Devrim Öktem : — TMS'ye gelmiş gelmiş bir odaya tek tek sokularak izlenimlendirilerek ayakbağı ve morli bağlarını vb. şeyleri atıldılar. Gözetimle bağlayıp başka bir odaya götü-

düler ve soğuk betonun üstünde oturtular. Bu süreçte ters ve düz asılı, falaka, kaba dayak, cinsel taciz, elektrik verme, soğuksuyla iletme, istik halde varisatör ve açık pencere önünde bekletme, gibi fiziki işkenceler yaşadım. Ama asıl başka psikolojik işkenceydi. İşkencecileri insanların seslerini dinletme, küfür, hakaret, ölüm tehdidi, bebeğimi duşurma tehdidi (ki en yoğunu buydu), eşime işkence yaptırırken izleme ve sesini dinletme, tecavüz tehdidi, aykısız bakıma, morali kırma için dostların hakkında yalanlar söyleme gibi yöntemler uyguladılar. Tüm bunların sonucunda da bir buçuk aylık bebeğimi düştürdüm.

O. K. : — TMS'de 12 gün saklandım. Bu süre içerisinde küfür, hakaret, kaba dayak, ters ve düz asılı, soğuksuyla sızma, gözlerime bağlı bir şekilde ayakta bekletme gibi işkencelere maruz kaldım. Son olarak soru söylemek istiyordum; yukarıda belirttiğim bana yapılan işkenceler, Bence asıl önemli olan dünyadan haberi olmayan bir kişinin bilmediği bir yere getirilmesi ve ona işkence yapılmasıdır.

S.K. : — TMS'de tutulduğum süre içerisinde kaba dayak, ters ve düz asılı, falaka tecavüzüne ve diğerleri, elbiseler üstü olduğu halde soğuk su ile iletılarak uzun süre ayakta ve soğuksuda bekletme, haya burnu, aileme işkence yapma tehdidi, kız kardeşime göndermi açarak karşısında işkence yapmamak ve onun gözlerini açarak bana işkence yapma, küfür, cinsel taciz, göndermi beğleme vb. yoğun bir şekilde fiziki ve psikolojik işkence altında tutuldum.

Ü. B. : — TMS'de tutulduğum süre boyunca, fiziki ve psikolojik olarak bir çok işkenceye maruz kaldım. Yoğun olarak kaba dayak, ters asılı, gözlerime bağlı bir şekilde aynı prosedürde uzun süre bekletildim, yakacak esakı arabesiz müzik dinletme, sık sık bakıma ve ölüm tehdidi, cinsel taciz ve benzeri işkencelere maruz kaldım.

Özgür Öktem : — İşkenceler esasında yaşadıklarımı anlatmak çok zor bir olay. Çünkö insanlık tarihinin yüz karası olan işkence olayı elimde geldikçe kirimi ve nefretimi bir kez daha artırıyor. Bana yaptıkları da diğer arkadaşlarıma yaptıklarından farklı değildi. Bana da ters ve düz asılı, kaba dayak, falaka, cinsel taciz, tazyikli su, aileme ve kendime yönelik hakaret ve ölüm tehditleri yapıldı.

D. E. : — İşkencecinin, insanlığa yönelik fiziksel saldırılarını yanı sıra psikolojik bir saldırı olduğu bilinir. Bu saldırılara karşı koyuş açısından gücümüzü ne kadar alıyordunuz?

Zülhican Şahin : — İşkence gerçek bir savaş alanı gibidir. Bir tarafta bütün içtenlikleri ile ağır ve saldırgan kurt sürüsü, diğer tarafta ise fiziken savunmasız, tek suçları insanlığı onuruna sahip çıkmak olan insanlar. Saldırganlar-

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

nın amacı belli: bir insan klan bütün değerleri yerle bir etmek ve insanlığın maruz kaldığı kan ve baskı salınatını devam ettirmek. Amaçları insanlığı ayaklar altına almaktır. Bütün psikolojik ve fiziksel işkenceler esasında sürekli tanıdığım insanları, dostlarımı suçlamam isteniyordu. Ben insanlık onuruna sahip çıkarak onların bütün istenilerini dilimin tersi ile ittim. Dostlarımı ve hatta hiç tanımadığım insanları kendi rahatlığım için haksız yere suçlayıp, onları o azgınlığın kanlı ve kirli ellerine atamazdım. Aynı işkencelere maruz kalmalarına göz yumamazdım. Bunun için bändimi ve bedenimi bir silah gibi kullandım. 12 gün boyunca girdiğim açlık grevi bana güç ve moral katıyor, onları ise çileden çıkarıyordu; ağır işkenceler boyunca sordukları her soruya "Hayır", "Bilmiyorum" cevabını vermek onları çileden çıkarıyordu. Sehte maskeler takıp babacan tavelerle yapmak istedikleri sohbetlere girmemem onları çileden çıkarıyordu. En zor anlarında dostlarımla hayalimdeki gülüşlerinden güç alıyordum. Ben gücümü uğruna ölmeye hazır olduğum ve uğruna öleceklerini bildiğim insanların insanlığından alıyordum. Çerçekte güçlü olan bledik, o savaş da biz kazandık.

Devrim Öktem :

– Ben sadece insanlık onurumu korudum. Yaptıkları şeyler insana yakışır şeyler değil. Üstelik benden hiç yapmadığım şeyleri kabul etmemi, dostlarım hakkında suçlamada bulunmamı, hiç tanımadığım insanları bile suçlamamı istiyorlardı. Bunları yapmak kendi insanlık onurunu ayaklar altına almaktır. Ben de yapmadım.

O. K. : – Bu soruya cevap verirken şunu belirtiyim; işkenceye niçin alındığımı ve bana sordukları şeyleri bilmiyordum. Ama gördüğüm bir şey vardı ki, istediklerini yaptırmak için başvurdukları yöntemler insani aşağılayan, onurunu kıran şeylerdi. Ben de onların bu tutumuna kendi onurumla cevap verdim.

S. K. : – Bu insanlıktan çıkmış yaratıkların, bana yapmadığım şeyleri kabul ettirmeye çalışmaları, dostlarım ve kardeşimin hakkında bana suçlama yapmamı zorla kabul ettirmek istemeleri sonucu onlara karşı içimde kin ve nefret oluştu. Ve her şeyden önemli olan insanlık onurunun şahsında ayaklar altına alınmak istenmesi de kin ve nefretle birleşince, insanlık onurumu çiğnetmeyeceğime yemin

ederik tüm işkencelere karşı koyarak onurumu çiğnetmedim.

Ü. B. : – Ben, insanların özgür yaşayıp, özgür düşünebileceği bir toplum olmasını isteyen, demokrat düşünceye sahip bir insanım. İnsanın, insan olarak yaşayabildiği özgür bir toplumun, er-geç toplumumuzda da yaşanacağına olan inancımı, benim işkenceye karşı olan direncimin temel direği oldu.

Özgür Öktem : – Ben, daha önceleri de belirttiğim gibi Devrimci Emek Dergisi'nin muhabiri, aynı zamanda Genç Ekin Muak Topuluğu'nun bir üyesiydim. Ülkemizde sosyalist basına ve alternatif sanata karşı yöneltilen saldırıları her halde arak bilmeyen yoktur. Bu yüzden daha önce bir kaç kez gözaltına alındığımda, TMSŞ'de karşılaşılabileceğim bir çok şeyi biliyordum zaten ve buna kendimi hazırlamışım. Bunun dışında insanların qunuruyla, onuruyla işkence yöntemini oynamaya çalışıyorlardı. Bütün bunlar dahi onlara karşı koymak için insanın düşünsel organlarını harekete geçirmeye

yetiyordu. Ben de düşünsel organlarımı harekete geçirdim.

D. E. : – Bu türden işkence davalarının yıllarca sürmesine rağmen hiç bir sonuç alınmadığını bilmekteyiz. Şir bu davanın nasıl sonuçlanacağını, sizlere ne tür kazandıracığını düşünüyorsunuz?

Z. Şahin : Evet bu türden davalar genellikle sonuçsuz kalıyor. İşkence raporlarını bile delil olarak kabul etmiyor. Rapor almak zaten ayrı bir sorun. Göde görülür hesaplar bile ciddiye alınmıyor. Mahkemelere götürülmüyoruz. Dolayısıyla davanın sonuçlanacağını düşünmüyoruz. Elinde kanıt olmadığı halde haksız yere 1,5 yıldır cezaevinde tutuluyoruz. Bizim bu konuda tek kazanacağımız gördüğümüz insanlık dışı uygulamaları kamuoyuna duyurmak, bu ve bunun gibi insanlığı hedef almış her türlü saldırıya karşı kitileri duyarlı kul-

mak ve onlara saldırıların gerçek yüzünü anlatıp, bu saldırıların sonu gelene kadar yapılması gereklerini anlatmaktır.

Devrim Öktem : – Bu davanın çok uzun yıllar süreceğini, belki de hiç sonuçlanmayacağını biliyorum. Metin Göktepe davası gibi uzadıca uzayacak. Ama en azından bize yapılanları duyurup, kamuoyunu bilgilendirmiş olacakız ve Türkiye'de işkence yapıldığını açığa çıkarmakta bizim de payımız olacak.

O. K. : – Bu davayı açmanın sebebi benim göndüğüm işkenceleri başkalarının görmemesi. Bu davanın sonucunda bana işkence yapan sivil polisler cezavine girmeyecek. Benim bu davadan kazanacağım tek bir şey vardır. Bu da insanlık dışı işkenceyi kamuoyuna duyurmak ve insanları duyarlı hale getirmektir.

S. K. : – Bu tür davaların yıllarca sürmesine rağmen sonuçlanmadığını biliyoruz. Şayet sonuçlarırsa, kendi yaptıkları işkencelerin açığa çıkacağı korkusuyla önüne geçmeye çalışıyorlar. İstedikim bu davayı kazanmam ve böylece Türkiye'nin işkenceci yüzünün açığa çıkmasında payımın olmasıdır.

Ü. B. : – İşkence uygulaması, yıllardır var olan bir olgudur. Bunun bir çoğu fail meçhul olarak kalmış, dosyalar rafa kaldırılmıştır. Bildim buradakilere tavajime bizim işkence gördüğümüzün devletin bir kurumu tarafından ispatlanması ve bunun belgelenmesidir. Daha da açık bir şekilde, devletin bir kurumu tarafından, devletin bir kurumunda insanlık dışı bir uygulama olan işkencenin yapıldığını söylenmesidir. Hem yaşamın küçük olması, hem de işkenceye dair belgelerimiz, kamuoyunun dikkatinin en azından bu insanlık suçu üzerine çekilmesi anlamında olumlu bir durumdur. Ümarım ki, belgelenen bu suçta karşı kamuoyu daha duyarlı olur.

Özgür Öktem : – Kendi şahsıma bu davanın bir şey kazandıracığına inanmıyorum. Fakat ülkemizin başbakan yardımcısı kalkıp "Biz işkenceyi kaldırdık, ülkemizde işkence yok" diyerek, haksız kändırken, bu olayı kamuoyuna duyurup, kimler tarafından yönetildiğimizi göstermek istiyorum.

D. E. : – Bu röportaj için sizlere teşekkür ediyoruz. Umarız bu mahkemeden hiç olmazsa kamuoyunu duyarlı kılma anlamında istediğiniz sonuçta ulaşırsınız.

TKP(ML) GENEL SEKRETERİ CÜNEYT KAHRAMAN'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Faşizm, bugüne kadar halklarımızın kurtuluşu ve özgürlüğü için savaşan binlerce devrimci-yurtsever katletti.

Her katliamda birer olup yarıdan doğduk. Her katliamda büyük yarı, düşmanlarımızın korkusu ve çaresizliği. Bizler ise şehit döğen her her devrimde büyük ölümün, kırmızın, zafere olan inanç ve bağlılığımızı...

TKP(ML) Genel Sekreteri CÜNEYT KAHRAMAN devrimci olan bağlılığımıza atılarak ölümsüzdür. Anısını mücadelelerimizde yaşatacağız, faşist katillerden hesabını soracağız.

CÜNEYT KAHRAMAN ÖLÜMSÜZDÜR! ŞEHİTLERİMİZE DEVRİMİ ARMAĞAN EDECEĞİZ!

Tüm Cezaevlerindeki;
DHKP-C, TKP(ML), TKEP/LENİNİST, Direniş Hareketi, TDP,
TIKB, HKG davaları tutsakları adına;
Şadi Özpolar, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat,
Ramazan Sadıkoğlu, Cahit Öral,
Can Ali Türkmen, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevindeki;
PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, Ekim, THKP-C/HDÖ, DHP, PYSK
davaları tutsakları adına;
Reşit Aslan, Emin Gökürme, M. Ali Ayhan, Erol Karagöz,
Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri Sarı, İhan Zeyrek

N O T : Yukarıdaki ilanlar cezaevlerindeki imzası bulunan parti ve örgütler tarafından hazırlanmış ve yayımlanmak üzere **Emek Gazetesi'**ne götürülmüştür. Her iki ilan için de **Emek Gazetesi** olduğu gibi yayımlanmayacaklarına söylemişlerdir. Güney Kürdistan operasyonu ile ilgili olarak hazırlanan İlan'daki "**Devlet**", "**Faşist Devlet**", "**Güney Kürdistan**", "**Kürt Halkına yönelik Katliama** (bu kelimeye itiraz edilirdi) **Karşı**", "**Kürt Halkının Kurtuluşu** (bu kelimeye itiraz edildi) **Mücadelesini...**", "**Kürt Halkının Özgürlük Tutkusu**" (bu kelimeye itiraz edildi), "**Zafer Direnen Kürt Halkının Olacaktır**" sloganına itiraz edilip yerine başka kelime ve cümleler kullanma söylendi. Emek tarafından diğer metin ise "**TKP(ML) Genel Sekreteri**" sıfatını çıkartılması istenmiştir. Durum tutsaklara ilettiğinde tutsaklar yayımlanmayan vazgeçmiş ve imza sahipliği kendi yayınlarında yayımlamak kararına varmışlardır.

FAŞİST DEVLETİN CİNAYETLERİ BİRER BİRER ORTAYA ÇIKIYOR

Aralarında Talat Türkoğlu'nun da bulunduğu pek çok cinayete adı karışmış işkence ve toplu katliamlarda görev almış işbirlikçi **Kasım Açık**, Gebze Cezaevinde ölüme cezalandırıldı.

MLKP ve TDP'nin yaptıkları ortak basın açıklamaları sonucu, "faşist meçhul" diye adlandırılan pek çok cinayetin eslinde devlet tarafından işlendiği provokasyo-nun ve işkencelerin yine devlet tarafından tasarlandığı ve direk devlet için çalışan kişilerce yapıldığı da ortaya çıkarılmış oldu.

Katledilişinin birinci yılında **TALAT TÜRKÖĞLU** şahsında, tüm ölümsüzdüşen devrim savaşçılarını saygıyla anıyoruz

DEVRİMCİLERE KALKAN ELLER KIRILACAKTIR!

KÜRT HALKINA YÖNELİK KATLIAMA KARŞI TÜM İLERİCİ, DEVRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER GÜÇLER OMUZ OMUZA

Faşist devlet, 1987 baharında yeniden tanklarıyla, toplarıyla, askerleriyle Güney Kürdistan'a girdi. Aylar içerisinde Dersim de binlerce askerle bağlatılan operasyonlar arak her bahar oluşan hale gelen "birleşme operasyonları"nın habercisiydi.

Yibede uyguladığı vahşetle faşist devletin çaresizliği büyümektedir. "Biterdir", "yok etdik" birtirkinliğiyle pürüz kurtarmaya çalışan devlet bu operasyonlarla bükünüş yapıyor.

Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Barzani Han'ıyla beraber saldırıya geçen egemen emeller, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Kürt Halkına katlediyor

Barzani hanı daha önce de yaptığı gibi emperyalist güçlerin etkileri altında Kürt Halkına karşı ihanetli büyüyor.

Emperyalizmin bölgedeki piyasası rolünü dinamizmaya çalışıyor.

Faşist devlet daha önce yaptığı operasyonlarda olduğu gibi bu kez de umudunu bulamayacaktır. Kürt Halkının özgürlük tutkusu karşısında emperyalizm ve faşist devlet yenilmeye mahkumdur. Barzani gibi emperyalizmin işbirlikçisi, hanetli hanlar da Kürt Halkının kurtuluş mücadelesini böğünemeyacaktır.

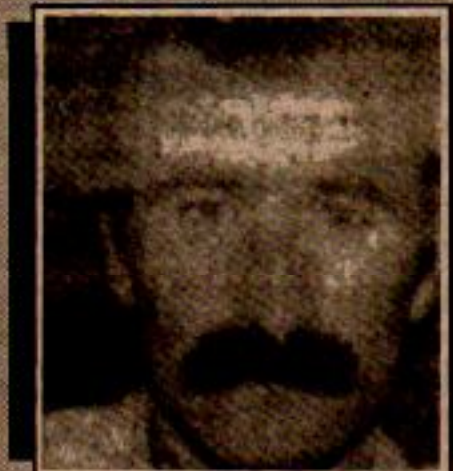
Anadolu ve Ortadoğu topraklarını kan gölüne çevirenler hesap vermekten kurtulamayacaktır.

Tükiye'de yaşanan tam kardeş halkları, demokrat, devrimci, ilerici güçleri, haksız savaşta çıkan olmayan tam güçleri Kürt Halkına karşı girişilen katliama teselli olmaya çağırıyoruz.

FAŞİST EGEMEN VE HAIN İŞBİRLİKÇİLER DÖRTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR! ZAFER DİRENEN KÜRT HALKININ OLACAKTIR! KATLIAMLARA SON!

Tüm cezaevlerindeki;
DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP/LENİNİST, TKP/ML, Direniş Hareketi,
TDP, TIKB, HKG davaları tutsakları adına;
Şadi Özpolar, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat, Mehmet Yeşilol,
Ramazan Sadıkoğlu, Cahit Öral, Can Ali Türkmen, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevindeki;
PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, Ekim, THKP-C/HDÖ,
DHP, PYSK davaları tutsakları adına;
Reşit Aslan, Emin Gökürme, M. Ali Ayhan, Erol Karagöz,
Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri Sarı, İhan Zeyrek

Katledilişinin yıldönümünde seni anarken yumruklarımız havada bir kez daha yemin ediyoruz;
**Devrettiğin mücadele bayrağı
Leninistlerin ellerinde yükselcektir.**

EMİN DİKER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

KAMUOYUNA

Şeytan rejimin Kürdistan'da yaptığı yenilgileri gözlemleyen en son halklar Güney Kürdistan'ın legal girişim olmuştur. Başından itibaren "birlikli" "85 dâvasına indirildi" savsaklamaya tabii olan uçaklık idaresine de, buna karşılıklı de münasip ve rahet verilmeyen şekilde ve paralel, çarşı Güney'i işgal etmekte bulmuştur.

Kadınları çabucuk için çağırarak en barış amaçlı olan işgal TC rejimi bu kılıf altında bir kez daha yenilgisi ve gittiği için bir kez daha Güney'i işgal etmişlerdir birlikte işgal savsaklamaya halisâ kadim, tecrübe, kasırgın dâve ve gibi savsaklamaları daha hiçe sayan uygulamaları yansıtmıştır.

Her şeyden önce Kürdistan Halkının kendi dâvesi bu çağırma uygulamaları da neye geçecek ve hangi işbirliği için "Kürtler ölmek üzere, bu emperyal komple işbirliği olan bir girişimdir" diye düşünülürse, bu işbirlikte.

Bir kez daha Kürdistan Halkının bu sosyal amaçlı dâvesinin yanında olduğunu ve sosyal kalıplarına indirilerek, TC rejiminin kaldırılması talepli bu legal girişimini protesto amacıyla 22 Mayıs 1997 tarihinde itibaren 04/31 günlük açlık grevine girişimi düzenleyen ve kendine insan nam diyen Halkın Kürdistan Halkının bu kılıfı çözümlü dâvesine omuz vermeye çağırıyor.

**Barın Cezaevi'ndeki
TKEP/LENİNİST ve PKK Tutuklularına
Doğan AĞRI / Nasrullah KURAN**

TKEP/LENİNİST- LGB ve 13 MART GKR EYLEMLERİ

Dergimiz telefonla arayarak TKEP/LENİNİST Devrimci Halk Mithetleri adına kampanyasını söyleyen bir kişi Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan'ın isimli eylemlerinin 25. yıldönümünde aynı eylemlerini protesto etmek amacıyla 4 Mayıs 1997 tarihinde saat 22.00 anında rütu Bâğcıba Milli Gençlik Yürüyüşü bombalanmasını protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlendiğini haberleştirdik. Onların davet ettiği mücadele bayrağını devrimci bayrakçılar Devrim Savakları Olduğumuz dedi.

Dergimiz TKEP/LENİNİST - Leninist Gerilla Birlikleri adına arayarak bir kişi 5 Mayıs 1997 tarihinde TKEP/LENİNİST Leninist Gerilla Birlikleri tarafından Üsküdar Çiçek Karakoluna bomba konulduğunu bildirdi ve Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan'ın işgal TC tarafından adam öldürülmesini 25. yıldönümünde, kadimlerin protesto etmek amacıyla onların işgalı kavgaya bayrakını, mücadeleyi mücadele arap ve yoldaşlarıyla bir Leninistler olarak devam ediyor dedi.

Devrimci eylemleri arayarak bir kişi 6 Mayıs 1997 tarihinde Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan'ın isimli eylemlerinin 25. yıldönümünde, kadimlerin mücadeleyi protesto etmek amacıyla 13 Mart GKR tarafından Barın Cezaevi'ne saldırı yapıldığını haberleştirdik. Onların davet ettiği mücadeleyi bayrakçılar Devrim Savakları Olduğumuz dedi. Onların davet ettiği mücadeleyi bayrakçılar Devrim Savakları Olduğumuz dedi.

07/05/1997 tarihinde dergimize ulaşan habere göre Devrimci İdamların 25. yıldönümü ile ilgili idamın protesto etmek amacıyla TKEP/LENİNİST 13 MART GKR'nin üstlendiği bir korsan poster yapıldı.

6 Mayıs 1997 tarihinde saat 19.00'de Eserler semti pazarının başlangıç noktasında motorlarla yol kesilerek "Fabrikalar, Turlular, Sosyal İşler Her Şey Emekçilerin Olacak!", "İdamlar Bilen Yolduzmaz!" "Yaşam Partimiz TKEP/LENİNİST!" yazan TKEP/LENİNİST - 13 MART GKR imzalı kışkırtıcı yapıldı. Daha sonra "Deniz, Yusuf, İnan Savaş Devamı!", "Ya Devrim Ya Ölüm!", "Yaşam Partimiz TKEP/LENİNİST!" sloganları ve "DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM" yazan TKEP/LENİNİST - 13 MART GKR imzalı pankartlar asılarak eylem yerinden uzaklaştırıldı. Eylem önce sokakları tarafından büyük bir başarı.

BASINA VE KAMUOYUNA

Türkiye Halkı:

Filistin TC Devleti 14 Mayıs 1997 sabah sınır ötesi operasyonu maskeleyen Güney Kürdistan'ın ilhak ve işgal yasadışıdır. Filistin işgal ordusuna, savsaklamaya, topuyla, uçakla ve helikopterleriyle, işbirliği, işbirlikçi korucularla yapıldığı bu hareket sadece Kürt Halkına yönelik değildir. Bu yazın kitlesel bir saldırıya katılmaya adına giriştiği bu savaş, altında bu ülkede yaşayan tüm halkların (Laz, Çerkez, Pomak, Aşap, Ermeni, Rum...) duygularını ve emellerini gelişiminden çıkarın savsaklamaya sürdürebilir... Bugün Kürt Halkının değeri, göne yapılan saldırıya sesle kalkan halklar, yarı kılıfı duygularını takip etme hakkını da talep etme hakkını da yitirmiş olacaktır.

İşçiler, Emekçiler,

Üstün emekçi sermaye ve işbirlikçi TC devletinin kendi bölgesel sömürlerini devam ettirebilmek için giriştiği bu haksız savaş, Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Aşap ve diğer halkların işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi demektir. Kürt Halkının tepesine yapılan bir saldırıdır. Birlikte, kasırgın, savsaklamaya ve haksız devasa savaş arap ve emekçilerin çıkarılması anlamındadır. Kürt Halkı duygularını korumaya kadar bu savaş savsaklamaya sürdürebilir de devam edebilir.

Üstün emekçi ve kültürel sömürlerden kurtulması için Kürt Halkının duygularını korumaya kadar, değeri ve işgal TC'nin kendi özgürlüğü için kurtul.

Üstün emekçi sermaye sömürlerden kurtulmanın tek yolu, ilhak, işgal, sömürün, fakirlik kurtulma dâvesini yitirmeye bağlıdır.

Analar,

Kürt Halkının duygularını korumaya kadar, değeri ve işgal TC'nin kendi özgürlüğü için kurtul. Üstün emekçi sermaye sömürlerden kurtulmanın tek yolu, ilhak, işgal, sömürün, fakirlik kurtulma dâvesini yitirmeye bağlıdır.

Halkın savaşına karşı çıkarak, hani Kürt anıları gün geçtikçe hani de kendi gün geçtikçe Kürt anıları ve duygularını korumaya kadar, değeri ve işgal TC'nin kendi özgürlüğü için kurtul. Üstün emekçi sermaye sömürlerden kurtulmanın tek yolu, ilhak, işgal, sömürün, fakirlik kurtulma dâvesini yitirmeye bağlıdır.

Gençler, Öğrenciler, Çocuklar,

En az sizin kadar yaşamaya, okula gitmeye ve evin ovnamaya hakkı olan Kürt gençlerin ve çocukların kurtulması için sosyal kalıplarına indirilerek, TC rejiminin kaldırılması talepli bu legal girişimini protesto etmek amacıyla 22 Mayıs 1997 tarihinde itibaren 04/31 günlük açlık grevine girişimi düzenleyen ve kendine insan nam diyen Halkın Kürdistan Halkının bu kılıfı çözümlü dâvesine omuz vermeye çağırıyor.

YAŞASIN KÜRT ve TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ:

YAŞASIN BOSTALİZM!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Emekçi Kadınlar, Ekin Savak Emekçiler

Emekçi Kamu Çalışanları, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Devrimci Tutuklu Aileleri Komiteleri (DETAK)

Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK

Elinize ulaşan haberlere göre TKEP/LENİNİST GERILLA BİRLİKLERİ bir dâve eylem gerçekleştirilmiştir ve eylemleri KRG'den de yapılan yoğun bir saldırı ve Kürt Halkına yönelik saldırılar korumak amacıyla düzenlendiği bildirilmiştir.

18 Mayıs 1997 tarihinde sabah 06.00 saatlerinde Bakırköy Askerlik Şubesi, TKEP/LENİNİST Leninist Gerilla Birlikleri tarafından bombalandı.

25 Mayıs 1997 tarihinde saat 21.45 saatlerinde, Harbiye Ordusu, TKEP/LENİNİST Leninist Gerilla Birlikleri tarafından bombalandı. Kürt Halkına yönelik saldırıların azalmak amacıyla yapılan bombaların patlaması sonucu bu polis hazne meydana geldiği öğrenildi.

KÜRT HALKI KAZANACAKTIR!

İşgalci ve ilhakçı Türk ordusunun, Güney Kürdistan'a yaptığı son saldırı da sonuçsuz kaldı. Türkiye, Kürt Halkına yönelik her saldırı sırasında, tam bir zaferle çıkacağına söylemesine rağmen, daha sonra yapılan yeni saldırılar böylece bir önceki saldırıların sonuçsuz kaldığını kanıtlanmış oluyor. Artık Türk Ordu yetkililerinin, Kürt savaşçılarını yok etme üzerine verdikleri demeçler ve yayınladıkları bildirimler hiç inandırıcı olmuyor. Bu askeri saldırılar ilk başladığı zaman, burjuva çevreler ve bilinçsiz kitleler, Türk ordusunun bu savaşta zaferle çıkacağına daha fazla inanıyordu. Fakat artık, bu inandırıcılık ve güven iyice sarsılmış durumda. Saldırıları sırasında, Türk askerlerinin çok az kayıp verdiği biçimindeki resmi açıklamalara ise hiç kimse inanmıyor. Böylelikle Kürt savaşçılarının uzun süreli savaşı, Türk ordusunun bütün güçsüzlüğünü herkesin gözlerinin önüne serdi. Daha önce savaşmadığı için, üstüne demagojik övücü sözler söylenen Türk ordusunun aslında savaş alanında son derece yeteneksiz olduğu ortaya çıktı. Bu, konunun bir yönüdür.

Konunun bir başka yönü ise, Kürt savaşçılarının dünyanın en güçlü ordularından birini on üç yılda perişan etmesi hakkındaki bütün propagandaları boşa çıkarmasıdır. Türk ordusu bir NATO ordusu olarak, klasik savaşta belki savaşçı yeteneklerini daha fazla gösterebilir, ancak gerilla savaşı karşısında, sayısına ve teknik gücüne denk bir direnme göstermediği ortadadır. Türk ordusunun klasik savaş taktiklerine göre, yani sayısına ve teknik gücüne paralel olarak, savaş kazanma taktiklerine göre yenilmesi olanaksız olarak görülüyordu, ama Kürt gerillaları, gerilla savaşı anlayışına dayanarak olanaksızı gerçekleştireyiciler. Yani klasik savaş bilimine göre olanaksız olan, gerilla savaşı ile olanaklı hale geliyor. On üç yıllık bir savaşın sonra, şimdi ordu moral olarak,

askeri prestij olarak ve savaş yeteneği olarak çok kötü durumda. Bunun için üstünlük sağlamak amacıyla saldırılarına en kudurmuş düzeye çıkartıyor. Faşist ordunun saldırılarına başlaması, onun ne kadar güçsüz ve aciz duruma düştüğünü gösteriyor.

Türkiye'nin Kürt Halk Hareketini ezme ve yok etme için Güney Kürdistan'ı işgal etmesi, askeriye göre daha geniş kapsamlı saldırıda bulunması; savaşı kaybetmekte olduğunu kanıtlıyor. Her yeni bir işgal, bir öceklilerine göre, daha fazla insan gücü ve silah gücü ile yapılabilir hale geliyor. Bu da, faşist ordunun, daha önceki savaşı kaybettiğini ve ancak daha fazla parasal, askeri ve silah gücü ile yeni saldırılara girişebileceğini gösteriyor. Eğer bir ordu, daha fazla asker, ekonomik güç ve silah gücünü devreye sokuyorsa; bu durumun kökiye gittiğini çok açık olarak gözler önüne seriyor. Bu sefer 50.000 asker, 250 tank, onlara bombardıman uçağı, helikopter ve binlerce korucuyla yapılan işgal ve saldırı, aslında tam bir 5-yakso ile sonuçlanmayla yüz yüzedir. Nasıl ki kentler bombardımanla ele geçirilemezse, aynı biçimde çetin sarp bölgeler, dağlık bölgeler de bombardımanlarla ele geçirilemez. Türk ordusu, Kürdistan dağlarını sürekli bombalıyor, ancak gerilla hareketi her seferinde yeniden, eski eylem bölgelerine dönüyor. Bu da, yapılan saldırıların boşa gittiğini gösteriyor.

Türk ordusunun bu savaşı kaybetmek üzere olmasının asıl nedeni, haksız bir savaşı sürdürmek istemesi. Kürdistan'ın ilhakın-

da ısrar etmesidir. Türkiye'nin haksız savaşına karşılık, Kürt Halkı son derece haklı ve devrimci bir savaş yürütüyor. Haklı ve devrimci savaş, Kürt halkını mutlaka zafere götürecektir. Üstelik savaş uzadıkça, bu Türk ordusunun morali üzerinde daha yıkıcı bir etki yaparken, aynı savaşın uzaması, Kürt Halkının ve Kürt savaşçılarının morali üzerinde daha olumlu etki yaratacaktır. Çünkü savaşın uzaması ve uzun savaş halini alması, Kürt Halkının uzun ayaklanmalar ve isyanlar tarihinde görülen en uzun savaştır ve bu sefer kazanan Kürt Halkı olacaktır. Bunu bilmek bile, bir halk için müthiş bir moral ve kendi gücüne güven sağlar. Savaşın uzaması, Türkiye'nin Kürdistan'ı ilhak etmesi ve işgal etmesi daha açık olarak Türkiye emekçileri tarafından sorgulanmasını getirecektir. Bu durum ise, seven ordunun giderek kitle desteğini yitirmesini ve büsbütün moral çöküşüne düşmesi anlamına gelir. Faşist ordunun moral olarak çöküş süreci, bundan sonra iyice derinleşecektir.

Kuzey Kürdistan'da büyük yara alan ordu, savaşı zaman zaman Güney Kürdistan'a yayarak, aslında Kuzey'deki savaşı kaybettiğini kabul etmiş oluyor. Ordu savaşı Kuzey'de kaybedince, Kürt savaşçılarının dış destek gördüğünü söyledikleri alanlara saldırılar düzenleyerek, savaşı "tamamen" kazanacağını ileri sürüyor. Oysa ki, savaşı yeni alanlara yayarak, aslında her askeri gücünü dağıtmış oluyor ve hem de, savaşın daha uzamasını sağlıyor. Savaşın uzaması ise Türkiye'nin bugüne kadarki bütün savaş stratejisinin iflas ettiği anlamına gelir. Çünkü ordu, bu savaşta kısa süreli savaş stratejisine dayanarak bitirmeyi amaçlı. Ancak savaş uzayınca, kısa süreli savaş stratejisi yenilgi aldı. O zaman da, yeni savaş stratejileri devreye soktu-

lar. Yeni savaş stratejisi sık sık Güney Kürdistan'a saldırı düzenleme ve yakın zamanda, bu saldırıların Suriye'yi de hedef alması olasılığı yaratıyor. Türkiye savaş alanını genişleterek, içerdeki devrimci güçleri ezme ve güçlerini dağıtmak istiyor. Ancak Kürt Halkının ve Türkiye emekçilerinin devrimci savaşı, Türkiye egemen güçlerinin bütün planlarını boşa çıkartıyor. Türk ordusunun yenilgi ve yıkım süreci bir kere başladı, savaşın uzaması ve yeni alanlara sızması ancak bu süreci hızlandırır. Türk ordusu, bundan sonra, Kürt Halkına yönelik ne kadar saldırı düzenlerse düzenlesin, tarihsel saldırı konumunda olan Kürt Halkıdır ve tarihsel olarak gerileme sürecinde olan Türkiye tekelti sermayesi ve faşist devletidir. TC döneminde bir çok kere ayaklanan Kürt Halkının her ayaklanması büyük bir kıyamla bastırılmıştır. Buna rağmen Kürt Halkı, zaman zaman tekrar ayaklanması yoluna gitmiştir. Bu defa, savaş bütün Kürt Halkını kapsıyor ve devrimci temellerde yürütülüyor. Devrimci temeldeki Kürt Halk Hareketi, bu sefer kazanmak için ciddi olarak savaşa girmiş bulunuyor. Kürt halkının, on üç yıldır kesintisiz olarak savaşması, bu halkın, Türkiye'ye karşı savaşı kazandığını ve bu tarihsel zaferin daha genişden Kürt Halkını alt olduğunu gösteriyor. Türk burjuvalarının, soykırımı, asimilasyona, ilhakçılığı ve bütün ulusal halkı politikası yenilmiştir.

Tarihsel olarak kazanan Kürt Halkıdır.